

РОБЪРТ ВАРДЕМАН БУНТЪТ НА ЕНТЪРПРАЙС

Превод от английски: Румяна Христова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Капитански дневник, звездна дата 4769.1.

„Картографирането и предварителният контакт с планетата от клас Q, Делта Канари IV, са завършени. След тази мисия «Ентърпрайс» се нуждае от сериозен ремонт, а екипажът — от почивка в Звездна база 1. Предлагам, няколко души за похвала — най-вече мистър Спок, който положи значителни усилия при осъществяване на контакт с миниатюрните интелекти на високогравитационната планета. Неговата техника за контактуване ще стане основа за създаване на стандарти, които ще бъдат използвани през останалата част от нашата петгодишна мисия и вероятно много години наред ще се използва от други кораби за осъществяване на контакт.“

— Ето, капитане — чу се развълнуваният глас на лейтенант Сулу.
— Звездна база 1. Изглежда по-добре отвсякога.

Джеймз Т. Кърк се облегна в командното кресло и се загледа в екрана. Орбиталните докове, които можеха да приютят кораби с размерите на „Ентърпрайс“, се разтвориха в идеални геометрични лъчи. Наблизо, отдясно, точно под восъчнобелите облаци, обвити в черните дантели на бурите и светкавиците, се простираше големият комплекс на Звездна база 1. Кърк затвори очи за момент и си припомни последния път, когато беше тук.

Беше преди старта на настоящата изследователска мисия на „Ентърпрайс“. Преди Алнат II и преди откриването на забавните миниатюрни интелекти от Делта Канарис. Тогава той още не беше командир на „Ентърпрайс“. Като лейтенант беше направил голямо впечатление в социалните кръгове на тази звездна база. Той още помнеше дългите нощи, празненствата и вълнението.

Кърк въздъхна и отвори очи. Спомените изчезнаха. Всичко това беше минало. Сега на плещите си носеше голяма отговорност. Мнозина не биха издържали такъв товар. Командването на звезден кораб с размерите на „Ентърпрайс“ изискваше цялостно отдаване, непрекъснати грижи. Младшите му офицери могат да се уверят в това, ако излязат и се опитат да се справят с трудностите, с които той се сблъскваше, когато беше на техните години. По-голямата част от времето си прекарваше на борда на този кораб, като искаше да се увери сам, че всяка частица от апаратурата му е поправена и настроена стриктно по стандартите на „Старфлийт“.

Не можеше по друг начин.

— Съобщение, капитане — чу се мекият глас на Ухура. — От адмирал Маккена.

Кърк въздъхна. Последният човек, с когото искаше да разговаря, беше точно адмирал Маккена.

— Покажете адмирала на екрана, лейтенант — каза той. Картината на планетата се влоши и се смени от лице на жена, чиято коса беше стегнато прибрана отзад.

— Как сте, адмирале? — поздрави Кърк.

— Добре, Кърк — отвърна тя. Думите ѝ бяха отсечени и твърди. — Изобщо не ми досажда. Няма да бъдете в орбита за дълго.

— Какво? — наежи се Кърк. Присви очи, като я изучаваше. Черната ѝ коса тук-там се беше прошарила. Странно, но това подсилваше авторитета на адмирала. Фините линии по челото и около очите ѝ се бяха превърнали в бръчки — дълбоки бръчки, които носеха белезите на отговорността от командването, с което беше натоварена. Кърк нямаше да позволи този товар да бъде намален за негова сметка. Не и сега. Не и след повредите, които корабът беше понесъл.

— Ако вашият корабен лекар смята, че имате затруднения със слуха, ще се постарая да бъдете отстранен от командване. Пригответе се да телепортирате трима души.

— Адмирал Маккена, имате време да се запознаете с моя рапорт за състоянието ни. Корабът се нуждае от голям ремонт. Двигателите ни трябва да бъдат поправени. Отдавна е просрочена задължителната проверка на корабния компютър от кибернетик-експерт. Екипажът ми е...

Жената вдигна ръка и го прекъсна:

— Дали сте големи препоръки за командир Скот. Проверих неговия файл. Той е в състояние да накара всеки двигател да работи, независимо от състоянието му. Вашият мистър Спок е обучавал нашия главен кибернетик. Вие докладвате за отлични експерти във всички отделения. Има ли нещо, което не е вярно в записите ви?

— Адмирале, не е честно. Моят екипаж е най-добрият в „Старфлийт“. Докладът на „Ентърпрайс“ показва това, но ние имаме нужда от кратка почивка. Настоявам екипажът ми да я получи. Хората ми не са перпетуум-мобиле. Те са от плът и кръв.

Адмирал Маккена не обърна внимание на избухването на Кърк:

— Погледнете корабите в докове едно и четири. Кажете ми какво виждате.

Кърк се облегна назад. Леко барабанеше с пръсти по облегалките на креслото. Погледът му не се откъсваше от екрана, който беше изцяло запълнен от лицето на адмирала. Спок, който седеше в сектора отдясно на капитана, предаде информацията от адмирала.

— Корабите в тези два дока са в състояние на основен ремонт. Единият е без двигатели, а в другия се ремонтира цял сектор от командната зала.

— Той въобще няма командна зала — отбеляза намръщено адмирал Маккена. Устните ѝ повече наподобяваха място, прорязано от бръснач. — Ромуланците са го разсекли. Пръснали са командната зала на „Скарбъроу“, а капитан Вирзи и офицерите му са загинали. Одобрение за командването му са получили четирима младши офицери.

— Ромуланците? — попита скептично Кърк. — Не съм чул за неприятности, причинени от тях.

— Оценявам това, че сте се справили с клингънианците. Тази ситуация е много опасна. На въпроса: нямаме звездни кораби, които да са дори и наполовина изправни в сравнение с „Ентърпрайс“. Нямаме и време за губене. При тази мисия не се предвижда влизане в битка. Не ми харесва, че трябва да бъдете отпратени, без да е извършен старателен оглед, но всичко, което се иска от вас, е да транспортирате група специалисти до Емдън.

— Само това? — натъртено попита Кърк.

— Да, това е почти всичко. Посланик Зарв и неговите дипломати, които ще водят преговори за мир, ще имат задължението да ви помагат

в каквото и да е друго отношение. Инструктирах началника на четиринадесети док да започне товаренето на запасите. Ако инженерната ви група избърза, може да се снабди с всичко необходимо за поправка на двигателите, докато сте на път за Емдън.

— Адмирал Маккена, протестирам! Това може да доведе до усложнения, които...

— Това е всичко, капитане. Посланик Зарв ще ви информира подробно. Не се отнасяйте с него като с обикновен пътник.

— Да се подчинявам на заповедите му, така ли?

— Не, капитан Кърк, нищо подобно. Отлично знаете, че това е невъзможно. Но — направи пауза и се прокашля — всичко, което предложи посланикът, трябва да се изпълнява като ваша команда. Ясно ли е?

— Да, адмирале.

— Добре — за миг тя се вторачи в Кърк. Суровият поглед на сивите ѝ очи като че ли малко поомекна. — И... Джим, съжалявам за това. Наистина — веднага след тези думи картината на екрана отново се замени с общия изглед на планетата. Белите облаци бяха потъмнели значително и вълни от светкавици, заредени с гигаволти напрежение, заливаха планината, където се намираще Звездна база 1.

— Капитане — чу се спокойният глас на Спок, — трима души от базата се телепортират. Ще ги посрещнете ли?

— Имаме ли друг избор, мистър Спок? — попита Кърк с едва доловима горчива нотка в гласа си. Погледна към научния си офицер и видя, че Спок леко повдигна вежди — това беше единственият жест, който се напругаше да направи, когато очакваше решение от капитана.

— Хайде тогава, да вървим да посрещнем посланик Зарв и неговите дипломати. Мистър Чеков, поемете управлението.

Вратите на турбоасансьора се отвориха и затвориха, после, преди Кърк да усети, че е напуснал командната зала, отново се отвориха. Мислите в главата на капитана бушуваха с такава сила, с каквато бурята вилнееше на планетата. Екипажът му беше лишен от заслужена почивка.

— Капитане, добре ли сте? — попита Спок. Вулкан стоеше близо до него със скръстени отзад ръце.

— По дяволите, Спок. Не, не съм добре. Тя няма право да ни заповядва да се заемем с друга мисия. Екипажът ми има нужда от

почивка. Корабът трябва да се ремонтира. Дори вие имате нужда от малко рекреатиране.

— Аз? Едва ли — Спок се извърна и се вторачи в проблясващите светлинки, които танцуваха в транспортните лъчи. Стълбовете искряща енергия се превърнаха във фигури.

Кърк пристъпи напред, за да поздрави посланиците на мира.

— Кърк — обърна се към него нисък, приличащ на прасенце мъж, — кога ще тръгнем за Емдън? Всяка минута е ценна. Не трябва да се бавим. Нито миг.

— Посланик Зарв — обърна се на свой ред Кърк. Изборът на теларит за ръководител на мирна мисия не беше много удачен. Теларитите са резки, груби и неприятни. — Добре дошли на борда на „Ентърпрайс“!

— Добре знам какво представлява тази огромна консервна кутия! — транспортният техник се вцепени на място. Кърк едва-едва се усмихна. Скоти се отнасяше с такава любов към инженерния си сектор, както капитанът към целия „Ентърпрайс“. Ако главният му инженер беше чул, че „Ентърпрайс“ се оприличава на голяма консервна кутия, със сигурност щеше да хвърли посланика обратно в транспортъора и да изстреля лъча в открития космос.

— Тогава навярно съзнавате, че имаме нужда от провизии, че се нуждаем от щателен преглед, че...

— Капитан Кърк — прекъсна го друг от триото, — посланик Зарв с право е разтревожен за забавянето ни. Трябва да стигнем до Емдън колкото е възможно по-скоро. Без съмнение висшестоящите вече са ви осведомили.

— По каква причина излагаме живота си на опасност? — попита Кърк. Индивидът, към когото се обърна, изглеждаше да е от Земята. Беше облечен в светлосиньо сако, риза с жабо и тесни черни панталони. Приличаше повече на манекен, отколкото на дипломат. Проницателният поглед на Кърк веднага го прецени като конте. Очите на мъжа бяха студени като парчета полярен лед, но думите, които изрече, бяха топли. Всичко друго у него беше стомана, покрита с кадифе.

— Планетите Емдън и Джурнамория се намират в близки слънчеви системи. Дипломатията им едва сега прохожда и не може и дума да става за сравнение с нашата.

— На същността на въпроса, Лоритсън — прекъсна го Зарв. — Това, което той се опитва да каже, е, че тези варвари са на път да започнат да се избиват един друг. Затова е необходима нашата намеса. Федерацията има голям интерес да поддържа мир в този район. Интересува се от промишлеността и минното дело там. Най-лошото е, че Емдън и Джурнамория са извън Орион арм^[1].

— И ромуланците извършват агресия в този район — довърши Кърк. Той си спомни краткия коментар на адмирал Маккена за „Скарбъроу“.

— Точно така. Все още има надежда, капитане — каза Зарв и пристъпи към Кърк. Беше толкова нисък, че едва стигаше до гърдите му. Погледът на дребните му, събрани очи сякаш пронизваше. В тях се четеше фанатизъм. — Ние сме експерти и можем да се справим с това положение, Кърк. Отведете ни там — после се обърна към Спок и продължи: — Вие, покажете ни стаите. Веднага! А корабът да стартира за Емдън!

Спок погледна Кърк, който само му кимна. После безмълвно изведе посланика. Лоритсън и другият дипломат останаха още малко.

— Не бяхме представени, капитане — заговори Лоритсън. — Аз съм Доналд Лоритсън, главен аташе за системата Емдън.

Кърк примигна изненадано. Лоритсън едва ли имаше тридесет — беше твърде млад, за да заема такъв висок дипломатически пост. Това можеше да стане единствено ако се беше изявил като отличен дипломат в определени преговори. А това, от своя страна, представяше Зарв като способен посланик.

— Другият член на нашата група е Мек Джокор. Той е експерт по селскостопанските продукти, най-вече тези, отглеждани на Орион арм — Кърк се здрависа и с Джокор. Беше малко смутен, тъй като ръката на съществува лепнеше. — Мек Джокор не е животно, каквито сме ние, капитане. Той няма DNA^[2]. Той повече е свързан с растенията в нашия свят, отколкото с нас.

— Вие не говорите, нали? — попита Кърк, като се взираше в съществува. Леко кимване от негова страна представляваше целият отговор, който получи капитанът.

— Целта на познанията на Мек Джокор се състои в адаптирането на растенията на Емдън за отглеждане на Джурнамория и обратно. Много е забавно. Ние възнамеряваме да използваме това като

катализатор по време на преговорите, тъй като големият проблем, с който се занимават и двете планети, е снабдяването с храна.

Силен вик отекна в коридора, недалеч от транспортната зала.

— Благодаря за информацията, мистър Лоритсън — каза бързо Кърк. — Бих желал да чуя още за целта на вашата мисия, но, изглежда, това, което се чу преди малко, е... ревът на посланика.

Лоритсън се усмихна, а после рязко кимна на Мек Джокор. И двамата бързо излязоха, като едва не се сблъскаха с доктор Леонард Маккой на вратата.

— Какво става, Джим? — попита Маккой. — Какъв е този шум около теларита? И какво правят тези на борда?

— Посланик Зарв ще е повече от щастлив да ви се представи, Боунс — каза Кърк закачливо. — Що се отнася до мен, аз вече бях отметнат в списъка му — той опита да изтрие лепкавата си дясна ръка в дрехата си и напусна стаята, преди Маккой да успее да му зададе друг въпрос, на който също не му се отговаряше.

* * *

— Това не е възможно, сър — протестираше командир Монтгомъри Скот. — Няма да ги претоварвам — и той погледна към двигателите на „Ентърпрайс“ така нежно, сякаш искаше да ги прегърне.

— Направете всичко по силите си, Скоти. Докато сме в орбита, качете на борда всичко, което ви е необходимо.

— Нуждаем се от основен преглед и ремонт в док. Нищо друго не ни задоволява.

Джеймс Кърк огледа машинната зала. Всичко изглеждаше отлично, блестеше от чистота. Нямаше по-добър инженер в „Старфлийт“ от Монгомъри Скот. Скоти се грижеше за двигателите така, както майка бди над децата си.

— Това ще е едно спокойно пътуване. Няма да има високи скорости или бързи маневри. Всичко, което трябва да направим, е да закараме трима дипломати до Емдън.

— Емдън! — извика инженерът. — Това е на другия край на света!

— Не е точно така — каза Кърк, като се усмихна. — Корабът ще издържи, нали?

— Да, ще издържи — отвърна инженерът, но в гласа му се долови нотка на загриженост. Кърк знаеше с каква любов се отнася Скоти към двигателите, винаги ги поддържаше в отлично състояние, винаги бяха лъснати. — Но не го препоръчвам — довърши Скот.

— Кое може да се повреди? Коя част е най-износена?

— Магнитните бутилки. Полетата може да се изтънят доста на места. Само един пробив — и губим цялата мощност. Тогава нищо не може да ни помогне, сър — и Скоти направи изразителен жест с ръце, за да покаже, че всичко се разпада.

Кърк се замисли над това, после попита:

— Какъв фактор на скоростта считаш за разумен максимум? Освен импулсната мощност?

— Ами... сър... нищо над фактор три. Напрежението...

— Знам, Скоти. Много добре знам — пое дълбоко въздух, огледа още веднъж машинната зала и продължи: — Хайде, опитай. А аз ще се постарая да не изисквам скорост, по-голяма от фактор две.

— Не съм казвал, че е възможно да пътуваме толкова бързо, сър. Казах само, че фактор три е максимумът.

Кърк остави Скоти, който си мърмореше нещо под носа, прелистваше разпечатки и правеше изчисления за по-прецизна настройка на двигателите. Капитан Кърк се тревожеше за нестабилността в магнитните бутилки на двигателите. Мощните магнитни полета овладяват противодействието на материята и антиматерията, което движи кораба. Дори и най-малкото отслабване на това поле означава загуба на мощност в най-добрия случай, а в най-лошия — пълно разрушаване.

Последното Кърк просто отхвърли като вероятност. Той имаше други задължения. Нека Скоти изпълнява своите.

* * *

— Състоянието, мистър Чеков.

— Всичко е наред, капитане — отговори навигаторът. — Курс със скорост две светлинни, както е наредено.

— Спок? Състоянието на кораба?

— Компютърната проверка върви по разписанието, сър. Включена е и нова програма, която съм написал за изпълнение на настоящата мисия.

— Приемам, че сте я писали в свободното си време, мистър Спок.

— Разбира се, капитане — Спок беше възмутен. — Никога няма да използвам част от дежурството си, за да се занимавам с такъв личен проблем, какъвто е настоящият.

Кърк кимна и се настани в командното кресло. През трите седмици, откакто напуснаха Звездна база 1, всички системи на „Ентърпрайс“ функционираха отлично. Единствено присъствието на дипломатите на борда правеха нещата да изглеждат малко по-различни. Посланик Зарв направи всичко възможно, за да накара целия екипаж да се чувства така, сякаш иска да предотврати пристигането му на Емдън. Кърк беше говорил с Доналд Лоритсън за поведението на посланика, но Лоритсън не му помогна с нищо.

— Посланик Зарв — каза капитанът на подчинените си — е маниак. Във всяко едно нещо на Орион арм той вижда началото на война. Ако ромуланците се намесят, ние или ще загубим връзка с всички свободни планети, пръснати по Орион арм, или ще пристигнем в разгара на междузвездна война. Зарв е отличен дипломат, един от най-добрите във Федерацията. Просто опитайте се да го изтърпите още няколко дни.

Самият Кърк не харесваше собственото си предложение, но нямаше друг избор. Постоянното „опяване“ на посланика за ниската скорост, с която се движат, дразнеше екипажа и поддържаше гнева на хората заради отнетото им право на заслужена почивка.

— Мистър Спок, тъй като това е една сравнително неизследвана част от космическото пространство, направете необходимото за получаване на прецизни записи, които да бъдат използвани в бъдеще. „Ентърпрайс“ може да бъде нещо повече от едно обикновено такси, в края на краищата. Когато се върнем в Звездна база 1, бих желал да предам на адмирал Маккена подробни карти на нашия маршрут.

— Картографирането вече започна, капитане. Позволих си волността да нарежда то да се извършва, за да поддържам някаква степен на заетост у екипажа.

— Добре — Кърк се отпусна в командното кресло, а погледът му се стрелкаше от една контролна конзола към друга. Работата на Сулу като щурман беше точна, отлична. Нямаше ни най-малка причина това да не бъде така. Освен да извършва рутинните действия, щурманът от Ориента не трябваше да прави нищо друго. Курсът беше зададен отдавна и отдавна забравен. Вече седмици летяха из космическото пространство по зададения маршрут. Павел Чеков се обучаваше с групата от охраната. Спок се занимаваше с компютъра. Ухура скучаеше — услугите ѝ на комуникационен офицер нямаше да са необходими може би още около седмица. Но дори и при пристигането на Емдън контактът ще бъде писмен, по установения ред.

По установения ред. За Кърк всичко беше един установен ред. А това го отегчаваше.

Включването на алармените светлини и сирената го изтръгна от мислите му.

— Спок, докладвайте! — извика той.

— Неидентифициран космически кораб, капитане.

— Нито звуков, нито визуален контакт, сър — бързо добави Ухура.

— Дефлекторни щитове на половин мощност.

— Да, да, сър — Чеков бързо бе изтръгнат от тренировъчните ситуации и бе върнат към реалността. — А фазери, сър?

— Захранете ги, но не стреляйте.

— Капитане, корабът е на дрейф, без мощност, изоставен. Но от разпечатките се вижда, че на него има някаква форма на живот. Точно така, улавям една жива форма от непознат вид.

— Обяснете!

Спок погледна към капитана и отвърна:

— Не мога. Разпечатката за формата на живот не съответства на нито една от нашите бази данни. Дизайнът на кораба също е непознат.

— Сулу, изстреляйте вектор, успореден на изоставения кораб — каза Кърк и натисна един от командните бутони, които се намираха на креслото му. — Доктор Маккой, в транспортната зала. Вземете необходимата медицинска апаратура за изследване на непознатата досега форма на живот — и преди Маккой да може да отговори, Кърк натисна още няколко бутона.

Наслаждаваше се на всичко това. Вече не се чувстваше отегчен. Мисията на „Ентърпрайс“ нямаше да бъде само транспортиране на някакви си противни дипломати; тя щеше да включва и изследване на нещо непознато досега, откриване и контакт с нови форми на живот.

— Все пак тази мисия може да се окаже полезна — каза той повече на себе си, отколкото за да го чуят другите.

Отварянето и затварянето на вратата на турбоасансьора зад него му даде необходимите секунди, за да се подготви за яростната атака от думи, която очакваше.

— Кърк, каква е причината за това грубо потъпкване на закона? — изрева Зарв. — Нямаме време да надничаме в някакви странни ъгълчета. Емдън и Джурнамория са се хванали гуша за гуша. Трябва да бъде там и да спра ромуланците.

— Посланик Зарв — каза Кърк с тих и спокоен глас, — не можем да подминем този кораб. Вие, като експерт на Федерацията по законите на Космоса, сте длъжен да знаете, че сигналът SOS е с предимство пред каквото и да е друго. Пред всичко.

— Сигнал SOS? Какъв сигнал? Имаше ли някаква радиовръзка? — Зарв се обърна и протегна късичката си ръка към Ухура. — Вие там. Какъв е сигналът?

— Разпечатката е достатъчно доказателство за предприемане на спасителна операция, капитане — изтъкна Спок. — В процес сме на телепортиране на единствения оцелял на този нещастен кораб на борда на „Ентърпрайс“.

— Но той може да е носител на космическа чума. Може всички да измрем. Тогава никога няма да стигна до Емдън. Никога не съм бил сред такива слабоумни селяндури. Всички наоколо сте такива! — като ръкомахаше с късичките си ръце, посланикът напусна командната зала.

— Мистър Спок, да видим какво сме телепортирали на борда. Мистър Чеков, поемете управлението.

В транспортната зала доктор Маккой се беше навел над някаква дребна форма. Всичко, което виждаше Кърк, беше светлина, излъчвана от прозрачна синьо-зелена материя. Той се приближи, за да разгледа нещото по-добре.

Беше женско същество. Очите ѝ се отвориха и тя закова поглед върху капитана. Джеймз Кърк неволно пристъпи напред. Протегна ръка, за да докосне нейната.

— Тя е в шок, Джим. Така поне мисля.

— Какво? О, да. Шок. Не сте ли уверен?

— Аз съм само доктор, а не четец на мисли. Всъщност изглежда като хуманоид.

— Да.

— Но погледнете данните от трикордера ми — и подаде устройството на Кърк. Светлините на малкия монитор показваха наличието на сериозни проблеми (ако това беше човешко същество).

— Тя е жива, а по показания не трябва да е. Била е изложена на голяма радиация и все пак е жива. Няма индикация за метаболизъм, но е топла.

— Топла — тонът на Кърк беше тревожен. Погледът му не се откъсваше от нейния. Едва забележима усмивка леко повдигна крайчеца на устните ѝ и ярка светлина озари страните ѝ. — Красива е.

— Помогнете ми да я настаним в лазарета. Може би там ще открия още нещо.

— Няма нужда, доктор Маккой — проговори тя. Гласът ѝ беше тих и въздушен. Прозвуча така, сякаш пролетен бриз гали върховете на високи ели. — Докато според вас не съм изцяло здрава, аз ще живея.

— Как е възможно да говорите нашия език? — учуди се Маккой. — Проверих разума ви чрез корабния компютър и се оказа, че Федерацията досега не познава раса като вашата.

— Аз... научавам езици бързо. Всички езици — тя седна, като оправи тънката материя на наметалото около слабото си тяло. После се наведе напред и погледна Кърк право в очите. — Говоримите езици се научават бързо. Неговоримите са по-трудни.

— Какво е станало с кораба ви? — попита Кърк.

Тя повдигна рамене.

— Механична повреда. Екипажът загина. Аз не познавам добре звездните кораби. Аз съм говорител.

— Говорител? От коя планета?

— От Хайла.

Кърк погледна към Спок, който поклати глава.

— Не познаваме такава планета. Може ли да ни дадете повече информация за нея.

— Разбира се, въпреки че знанията ми за местонахождението ѝ са ограничени. Сама съм на борда на „Склора“ от два месеца. По-

голямата част от това време корабът се носеше напосоки.

— И така, не знаете къде се намира Хайла?

— Не знам къде сме сега.

— Джим, но дяволите, не виждате ли, че доста е преживяла. Престанете да се отнасяте с нея като с шпионин! Трябва да ѝ направя пълни изследвания.

— Моля ви, докторе, повярвайте ми, когато ви казвам, че съм относително здрава. Аз не заплашвам вашето здраве.

Погледът ѝ отново се спря на Кърк.

— Имате ли име? — попита капитанът. — Да ви наричаме говорител е малко... странно.

— Но вашите приятели ви наричат капитане — тя се усмихна, но думите ѝ жилеха. — Ние нямаме имена като вас: Маккой, Спок, Кърк...

— Тогава ще ви наричаме говорител.

Тя отново се усмихна и Кърк едва не се разтопи от излъчването ѝ.

— Наричайте ме Лорелей.

[1] Ръката на Орион (англ.) — б.пр. ↑

[2] Deoxyribonucleic acid — ДНК — дезоксирибонуклеинова киселина — б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Капитански дневник, звездна дата 4801.4.

„Пътуването протича нормално, с изключение на спасяването на Лорелей, говорител на Хайла. Спок внимателно провери базата ни от данни, но в тях няма нищо за съществуването на такава планета. Маккой е уверен, че биомоделът Лорелей наподобява земните форми. Разликите, които, разбира се, съществуват, не й пречат да диша нашата атмосфера или да яде храната ни. Тя е удивителна жена, интелигентна, спретната и определено притежава и друго качество, което намирам за непреодолимо.

Бих желал посланик Зарв да притежава поне частица от нейния чар.“

Огромни сини светкавици обхванаха контролния пулт и терминалите за управление на двигателите. Един техник попадна между тях. Миризма на изгоряло месо се разнесе из машинната зала, която се изпълни с писъци на агония, а те преминаха в пъшкания.

— Маккой, веднага тук! — извика Скоти. — Двигателите. Снизете мощността с десет процента. Вие, Макконъл, действайте! Трябват ми данните от компютъра преди всичко да спре.

Червенокосата жена забърза да изпълни заповедта, докато Скоти внимателно отместваше ранения техник на по-безопасно място. Главният инженер като че ли беше забравил за щетите. Но когато се убеди, че техникът е достатъчно далеч от контролния панел, Скоти се върна и въздъхна:

— Моите двигатели! Моите скъпоценни двигатели! — завайка се и заклати глава. Волтовата дъга имаше голям интензитет — издигаше се като дъга на смъртта между контролния пулт и корпусите на двигателите. Обгорелият метал започна да се рони като шлага.

Изображенията на сложните схеми върху пулта за управление, интегралните схеми и свързването им, изложени на високата температура, се топяха. След няколко секунди схемите за възбуждане на системата материя-антиматерия също щяха да бъдат разрушени.

— Имам ги, Скоти — извика червенокосата от другия край на машинната зала. — Снизете мощността до двадесет и три процента.

— Но, девойко, това ще изключи наполовина животоподдържащите системи в кораба.

— Казвам ви да направите това, като чета данните — долетя веднага отговорът.

Скот не се колеба повече. По-добре голяма част от „Ентърпрайс“ да остане без светлина и въздух за няколко минути, отколкото да допусне двигателите да експлодират.

— Какво става, по дяволите? — чу се раздраженият глас на Маккой. — Изключили сте осветлението в коридорите. Даже вратите не се отварят.

— Съжалявам, докторе, но преди да ви обясня какво става, ми е нужна медицинска помощ.

— А защо не казахте? — наведе се Маккой над техника, направи гримаса, после погледна Скоти. — Изгаряния от трета степен по раменете и гърба. Електрически ли са?

— Да — смъртоносната дъга беше изчезнала веднага след като Скоти намали захранването до двадесет и три процента.

— Не мога да направя много за него тук. Трябва да го преместим в изолатор. Трябва ми гел против изгаряне, плазма, а може би ще е необходима и хирургическа намеса при кръвоносните съдове — Маккой работеше, докато говореше. Медицинският му трикордер показваше слаби признаци на живот у техника, докато докторът инжектираше бета-ендорфин — стимулатор, облекчаващ болката.

— Ето медицинския ви екип, докторе — каза Макконъл и направи знак към хората с носилката да се приближат веднага. Те свалиха антигравитационната платформа до обгорения мъж, внимателно го поставиха върху нея и го понесоха към лазарета.

— Нещо друго, Скоти? — попита Маккой.

— Нищо, докторе. Адрес е единственият пострадал.

Леонард Маккой се огледа и после повдигна рамене:

— Ще направя каквото е по силите ми, но не бих желал да ми донесат още някой, докато не съм оправил този. Не ми харесва да ме пришпорват.

— Докладвайте, Главен! — нареди Скоти, като се обърна към червенокосата. — Какви са повредите?

— Не е толкова лошо, колкото изглежда. Възбудителната намотка може да се оправи. Може би ще се наложи да намалим още малко скоростта дотогава, но просто нищо друго не можем да направим.

Скоти се усмихна. Приятно му беше, че имаше и други, които бяха толкова загрижени за двигателите, колкото самият той. Нещо повече — жената също беше от Шотландия.

— Командир Скот, какво е положението? — Скоти се обърна и видя капитан Кърк да се промъква през полуотворената врата. Контролните схеми за вратите в голяма част от кораба бяха двойно осигурени. — Нужно ми е захранване за декове от четири до осем.

— Капитане, както вече ви казах, всичко ще се оправи.

Острият поглед на Кърк обхвана машинната зала и веднага се спря върху повредата. Опитваше се да разбере размера на щетите.

— Не е много лошо, капитане — отговори Макконъл на незададения му въпрос. — Но магнитните бутилки на двигателите са изтънели и са близо до опасната точка на пробив.

— Това ли е резултатът от аварията? Магнитното поле е изтъняло и има изпускане на радиация?

— Схемите са под пренапрежение и се опитваме да стабилизираме, сър — жестикулираше Скоти. — Не можем да направим нищо повече от това, което правим в момента.

— Ако намалая скоростта до една светлинна, ще ви помогне ли?

— Най-добре ще е, ако влезем в док. Тогава ще оправя двигателите напълно — болезненото изражение на Скоти подсказа на Кърк, че това не е молба за пренебрегване. Главният му инженер не говореше празни приказки, преценяваше всяка своя дума.

— Имаме още петнадесет дни до Емдън, а ако намалим скоростта — времето ще се увеличи. Знаете защо трябва да откараме дипломатите там, Скоти. Направете каквото е по силите ви, затова искам двигателите да работят.

— Да, сър. Ще работят, но това не е безопасно.

— Направете всичко, каквото трябва, Скоти. Доверявам ви се напълно — при тези думи Кърк се обърна, за да си тръгне, но се поколеба и заговори на Макконъл: — Имате ли дестилатор в биологичната лаборатория на дек четири?

— Сър! — запротестира тя, като го стрелна със зелените си очи. — Не можете да направите това. Против предписанията е.

— О, да, разбирам. Е, от опит зная, че при намаляване на мощността може да се стигне до охлаждане в изолатора. Това намалява добива и качеството.

— Сър!

— Не ме интересува добивът, но всичко на борда на „Ентърпрайс“ трябва да бъде качествено. Хайде!

Джеймз Кърк се усмихна и после забърза към лазарета.

* * *

— Не знам, Боунс — каза Кърк, като се облегна в креслото и пийна от брандито, което му беше налял докторът. — Изглежда, мисията ни не върви гладко.

— Ако имате предвид техника, който едва не загина и сега се оправя благодарение на грижите ми, това е нещо естествено на борда на звезден кораб.

— Естествено, Боунс. Не и на борда на „Ентърпрайс“.

— Знаете какво искам да кажа. Ако си имаш работа с електрически ток или нещо подобно, може да се очаква изгаряне от такъв род понякога.

— Все още нямате доверие на машините. И как се погрижихте за него? Не — продължи той и вдигна ръка, — нека позная. Положили сте го на биосканиращата маса и сте анализирали състоянието му с помощта на компютъра. След това сте стартирали графична проба за сравнение с тялото му и сте изчакали компютъра да представи данни за състоянието му преди изгарянията. Един малък фокус-бокус с автоматизираната хирургия, малко реконструкция, извършена чрез използване на холографско изображение, и после сте го оставили на внимателните грижи на компютъра в лазарета.

— Уцели — каза кисело Маккой. — Но това все още не означава, че обичам машините, въпреки че те са навсякъде. Навсякъде — Маккой отпи една глътка, направи гримаса и си наля още два пръста ликьор.

— Когато казах, че мисията не върви гладко, имах предвид Зарв и другите. Вече прекаляват. Изглежда, че настройват хората от екипажа един срещу друг.

— Очаквах го от Зарв. Това е неговата същност. Но Лоритсън изглежда добър. Познавах един приятел, който много прилича на него. Фермер от Джорджия.

— О, сега всички сме селяндури — каза Кърк и се усмихна. — Но мисля, че не сте прав, що се отнася до Лоритсън. Има нещо много непреклонно в него. Така, както и в самия Зарв. Не мисля, че Федерацията не е премислила много добре кого да изпрати точно за тази мисия. Въпреки това нямаме причина или повод ние да ги харесваме.

— Аз харесвам този Мек Джокор. Той никога не говори прекалено.

Кърк погледна Маккой и разбра, че докторът не знае за чуждоземния произход на Мек Джокор.

— Това, което знам за него, е, че той изпитва някакъв страх, когато в столовата се яде broccoli^[1].

— Странен страх — проговори замислено Маккой. — Сигурно има връзка с детството му.

— Несъмнено.

За момент и двамата замълчаха и отпиха от питиетата си. После се чуха спореци гласове отвън по коридора.

— Бих желал да се погрижите за звукоизолационните стени на лазарета — оплака се Маккой. — Непрекъснато трябва да слушам това.

— Тихо, Боунс! Слушай!

— А сега пък шпионирате собствения си екипаж? Как ще свърши всичко това? — попита възмутено докторът.

— Слушай ти казвам!

Гласовете станаха по-ясни. Единият каза:

— Бутилките са износени. Знаем това. Целият кораб ще експлодира.

— Капитанът е полудял — отвърна вторият глас. — Води ни към разгаряща се война.

— Какво значение има, ако всички умрем при една експлозия? — попита първият.

Кърк се изправи и тихо каза:

— Това трябва да се пресече още в зародиш.

Маккой само вдигна рамене и видя Кърк да отваря вратата и да излиза в коридора.

Двама спорещи мъже се бяха облегли на стената в коридора. Когато единият от тях видя Кърк, той млъкна, после дръпна другия за ръкава и му даде знак да замълчи.

— Много добре, джентълмени — каза Кърк, като се опитваше да контролира гласа си. — Без да искам, подслушах вашите предположения и безпочвени заключения за състоянието на нашия космически кораб.

— Вие ще ни погубите. Жалко е да загинем по този начин — изтърва се единият, младши лейтенант.

— Какво? Кой кого ще погуби? Никой не е мъртъв. Един техник е ранен при нещастен случай, нищо повече. Доктор Маккой ме уверява, че Андрес ще бъде напълно излекуван само след няколко дни.

— Вие ще ни погубите. Не е ли така?

— Какво искате да кажете, мистър? — прекъсна го Кърк. — Какво ви кара да мислите, че застрашавам с каквото и да било живота на който и да е от вас? Вие сте член от екипажа и ще действате като такъв през цялото време. Ясен ли съм?

— Да, да, сър — отвърна вторият. Но в гласа му се четеше страх. После направи крачка назад, като че ли капитанът беше жесток убиец с оръжие в ръка.

— Той ще погуби всички ни — измърмори първият. — Знам го. Погледни го. Виж очите му. Убиец!

— Още веднъж моля за внимание! — каза строго Кърк. Мъжете се доближиха един до друг. — Вие и двамата сте дежурни в момента. Вярвам, че не сте пили много. Още повече, не мога да допусна, че го правите по време на дежурство.

— Не сме пияни, сър.

— Но не се държите по начин, който да го отрече. Наказвам ви и двамата за неподчинение и липса на уважение към по-старши офицер.

Мистър Спок сам ще избере начина на наказанието.

Двамата изгледаха командира, който се обърна и се запъти към кабинета на Маккой. Когато вратата се затвори зад гърба му, Джеймс Кърк въздъхна.

— Чух, Джим. Какво става?

— Не знам, Боунс. Никога не е имало такава реакция на кораба. Неподчинение, но изглежда, че е... различно — приближи до бюрото на доктора и натисна един бутон на интеркомуникационната система. — Командната зала? Добре, искам да говоря със Спок.

След малко се чу спокойният глас на Вулкан.

— С какво мога да ви бъда полезен, капитане?

— С информация. Бретън и Гейбриъл на дежурство ли са в момента?

— Да, капитане — отговори Спок без колебание. — И двамата имат за задача да помагат на чужденката Лорелей с каквото могат.

— Лорелей?

— Трябва да ѝ покажат как да използва компютърната ни библиотека и някои други неща, като офицерския стол, гимнастическия салон и други такива, които са ѝ напълно непознати.

— Лорелей — повтори Кърк.

— Точно така, капитане.

— Само тези двамата ли са в директен контакт с нея?

— Не знам, сър. Предполагам, че са я представили на много други от екипажа. Има ли нещо нередно?

— Не... не мисля. Благодаря, мистър Спок — Кърк изключи интеркома и погледна Маккой. — Или поне се надявам да няма нищо нередно.

* * *

— Останете по местата си — каза Кърк, когато влезе в залата за заседания. По-низшите офицери бяха станали на крака. Само тримата дипломати останаха седнали. Кърк зае мястото си начело на голямата маса, изключи записващия компютър и кимна на посланик Зарв.

— Добре — отвърна мъжът със свинските очички с груб глас, който повече наподобяваше звука, създаван при стържене по ламарина.

— Най-после решихте да дойдете.

— Забавиха ме други неотложни неща, посланик. Вие настояхте за брифинг. Моля, започнете.

— Брифинг? — извика Зарв. — Нищо подобно. Това е настояване за по-голяма скорост. Трябва да стигнем до Емдън възможно най-бързо, без шляене.

— Това, което казва посланикът, капитане — проговори Доналд Лоритсън, — е, че редуцирането на скоростта не е приемливо за настоящия момент.

— Не е приемливо ли мистър Лоритсън? За кого?

— За лидерите на Федерацията, Кърк — изрева Зарв. Изправи се и се подпря с късичките си ръце на масата.

Кърк погледна към насядалите около масата офицери и видя различни степени на отвращение, забавление, ужас, предизвикани от това избухване. Ухура изглеждаше доста шокирана от факта, че някой дръзва да говори на капитана с такъв тон. Изражението на Сулу беше смесица от забавление и презрение. Маккой беше готов да избухне. Нещо у Зарв явно доста дразнеше доктора. Дори Спок леко трепна. Тази реакция на Вулкан много учуди Кърк.

— „Ентърпрайс“ не беше вкаран в док за ремонт, посланик — каза бавно капитанът. — В резултат на това апаратурата ни не действа както трябва при оптимални условия.

— Не можете да летите към системата Емдън така, като че ли всеки момент ще се разпаднете.

— Защо не? Наредено ми е да ви откарам дотам заедно с вашите помощници, нищо повече — но Кърк знаеше, че има нещо повече. Спомни си коментара на адмирал Маккена.

— Капитане — намеси се Лоритсън, като се изкашля, — за тази мисия ни е необходимо силно присъствие. Силно, що се отнася до „Ентърпрайс“, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Не, мистър Лоритсън, не ви разбирам. Когато адмиралът ни изпрати на това пътуване, тя знаеше, че корабът няма да може да влезе в бой. Загатвате, че от нас се изисква да поемем и военни действия в системата Емдън?

— Не, нищо подобно, нищо подобно! — запротестира мъжът. — Нека кажем, че силният имидж е много по-важен от използването на огъня на оръжията.

— Вие — намеси се Спок — използвате „Ентърпрайс“ като лост при преговорите ви с Джурнамория. Ако излезе, че сме на страната на Емдън, мислите, че Джурнамория ще се съгласи с вашите изисквания.

— Грубо казано, но достатъчно точно.

— Това означава, че Спок е прав — измърмори Маккой. — Използват ни като стръв.

— Кърк, нужна ни е по-голяма скорост. Две седмици до Емдън е неприемлив срок. Трябва да стигнем дотам за дни. Това е звезден кораб. Задайте скорост осем светлинни. Направете го сега! Заповядвам!

— Посланик Зарв, вие не сте капитанът на този кораб. А ако бяхте, бихте разбрали, че такава скорост е самоубийство. Моят главен инженер не присъства в момента, защото е зает да възстановява загубите от щетите, причинени от скоростта, която считахме за възможно най-безопасната. Мистър Скот е най-добрият инженер в „Старфлийт“; той каза, че двигателите ни няма да издържат и три светлинни, а да не говорим за осем.

— Накарайте двигателите да заработят. Вулканът знае как да стане това — и Зарв посочи към Спок. Единственият отговор беше леко повдигане на веждите и едно мрачно изражение на лицето му.

— Докато е възможно специалистите ми да работят всеки в своето направление, предпочитам да ги оставя да действат поотделно. Скот е специалист. Спок — също. И сами отлично се справят на своите места.

Зарв изломоти нещо и се извърна така рязко, че столът му се катурна на пода. Той изхвърча от залата, без да погледне назад. Лоритсън и Мек Джокор се спогледаха. Мъжът растение последва своя висшестоящ, а Лоритсън остана.

— Зарв не е същество, с което бихте се разбрали, капитане — обясни той. — Но се опитайте да го разберете.

— Възнамерявах това да бъде брифинг. Бихте ли ни оказали тази чест, мистър Лоритсън?

Мъжът пое дълбоко дъх, а после шумно въздъхна. Изправи се, отстрани една несъществуваща пращинка от червеното си памучно сако, повдигна рамене и зае стойка на оратор.

Кърк наблюдаваше с интерес как Лоритсън премина от подчинен в могъщ доминант.

— Ромуланската империя граничи със системите Емдън и Джурнамория. Те бяха най-честите внезапни нарушители на космическото пространство на Федерацията месеци наред. Нищо сериозно нямаше, докато не се случи инцидентът със „Скарбъроу“. Това убеди лидерите на Федерацията, че те се опитват да спечелят тук или там някоя и друга планета — Лоритсън се обърна към дисплея, на който чрез компютъра бе зададено изображението на Орион арм. Планетите, които той посочи, започнаха да пулсират за по-голям ефект. — Това им позволява да получат коридор през нашата окупирана територия. Изглежда, че искат да ни лишат от голяма част от минералните залежи, без да споменавам, че с това веднага губим и няколко населени планети.

— Изглежда логично — каза Спок. — Ромуланците печелят ценно пространство с минимален риск от тяхна страна. Този участък е доста отдалечен от Федерацията, за да бъде охраняван както трябва.

— Правилно, мистър Спок — съгласи се Лоритсън. — Не е по силите на Федерацията да го направи, но Емдън и Джурнамория заедно биха могли. Въпреки че двете планети са най-примитивните в сравнение с останалите, принадлежащи на Федерацията, те имат стратегическо разположение.

— С помощта на Федерацията те могат да спрат ромуланците. Така ли е? — попита Маккой. — След като възстановите мира между Емдън и Джурнамория, те получават от Федерацията оръжие.

— Нещо такова, докторе. Въпреки че не бихме желали война, точно тази би могла да се окаже много ужасна за Федерацията и би сложила своя отпечатък върху няколко десетилетия. Сега вече започвате да разбирате раздражението на посланик Зарв заради нашето забавяне.

Кърк започна да изучава холограмата, като развихри въображението си на войник, за да прецени и най-малките подробности. Всичко, за което беше говорил Лоритсън, е точно така. Ако Империята на ромуланците успее да изгради предмостие в Орион арм, както казва дипломатът, битката с тях ще бъде дълга и кървава. По-добре е да се предотврати една малка война между две планети, отколкото да се остави да избухне друга, по-голяма, между цивилизациите.

— Разбирам, че Зарв има причини да бъде нетърпелив, но аз не ви заблуждавам за състоянието на „Ентърпрайс“. Можем да се движим с една светлинна скорост без затруднения. Фактор две крие проблеми. За фактор три и дума не може да става, докато не ремонтираме кораба.

— Няма ли някакъв начин да изстискате още малко скорост от вашия кораб, капитане? — това беше единственото, за което молеше Лоритсън.

— Страхувам се, че не. Законите на физиката са неприкосновени. Ще ви откараме до Емдън колкото е възможно по-бързо. Сигурен съм, че никой от нас не е доволен от скоростта — Кърк направи кисела физиономия, когато чу Зарв да рече отвън в коридора.

— Направете всичко по силите си, капитане. Посланикът, Мек Джокор и аз трябва да стигнем навреме, за да предотвратим войната — после Лоритсън подаде на Кърк няколко листа и бързо излезе.

Спок даде знак, че иска думата. Капитанът му разреши.

— Дипломатите използваха корабния компютър за проиграване на различни теоретични версии за изследване на всички възможни резултати. Аз нямах представа за това, но от компютъра ми се изискваше непрекъснато информация и това ги разкри.

— Значи вие сте ги шпионирали, Спок. Хайде, продължете! Кажете какво открихте — наведе се напред Маккой, жаден за клюки.

— Вашите думи ме обиждат, докторе — погледна го остро Спок. — Ако проектите на Мек Джокор за хранителните нива са верни — а аз нямам възможност да проверя основните положения — дипломатите ще успеят в тази мисия. Въпреки търканията с членовете на екипажа, на някои от които съм свидетел, те са много подходящи за деликатната мисия.

— Благодаря, мистър Спок — Кърк огледа офицерите, насядали около масата. — Ако няма други коментари, закривам брифинга — но на капитана не се понравиха погледите на офицерите му. Гледаха така, сякаш току-що някой е прочел смъртните им присъди.

* * *

— Капитан Кърк, може ли да разговарям с вас? На четири очи?

Кърк се обърна и видя Лорелей, която току-що се бе появила иззад ъгъла на коридора. Когато шоколадовите ѝ очи погледнаха право в неговите, той почувства, че сърцето му започна да бие по-бързо. Начинът, по който тя го гледаше, го накара да се влюби в нея — почувства го като първа любов, като забранен романс, като открадната целувка.

— Разбира се. От какво се нуждаете? Членовете на екипажа добре ли се отнасят към вас?

— Много добре, капитане... Джеймз — начинът, по който произнесе името му, прозвуча като любовен шепот. Кърк тръсна леко глава, за да прогони въображението в нея. Беше приятно, но беше само една фантазия.

— Стаята ми е наблизо. Моля, елате да пийнем по нещо.

— Не харесвам вашия алкохол, но кафето ви ме стимулира.

Когато влязоха в стаята му, Кърк седна зад бюрото си, чувствайки се като защитник в крепост. За момент си помисли, че е щастлив от това, че масивният дървен плот го отделя от красивата жена. Гледаше Лорелей над рамките на очилата си, като се опитваше да прецени дали наистина е красива. Тя имаше прозрачна кожа с лек орехов нюанс, мека тъмна коса и големи кафяви очи, погледът на които така много го вълнуваше.

Красива — не — реши той. Вълнуваща — може би. Привлекателна. Определено привлекателна.

— Капитане, говорих с няколко души от вашия екипаж. Загрижена съм за сигурността на кораба.

— На кораба ли? Имате предвид инцидента в машинната зала. Не си заслужава да се тревожите заради това. Беше нещастен случай, но пострадалият техник бързо се възстановява. Медицинската ни апаратура е чудесна.

— Нямам предвид това, въпреки че повредите са сериозни. Тревожи ме опасността, в която хвърляте „Ентърпрайс“, като пътувате за системата Емдън.

— Какво искате да кажете?

— Данните в корабния компютър са много и доста изчерпателни, а аз имам способността да мисля.

Кърк се намръщи.

— Съжалявам, че не можем веднага да ви отведем на Хайла, но мисията ни е мирна. Ние пътуваме, за да предотвратим война в системата Емдън, а не да станем причина за такава, както си мислите.

— Присъствието ви ще сложи началото на война. Управителите на Емдън ще използват присъствието ви, за да нападнат Джурнамория.

— За вас, която дори не знаехте за съществуването на Федерацията до момента, в който ви спасихме, имате доста познания за нас.

— Познавам природата на разумните същества. Ние всички сме насилници по природа, капитане. Насилието ни е помогнало да оцелеем. Но не трябва повече да се убиваме един друг. Съществуват други, много по-мирни мисии. Не можете да влезете в системата Емдън, без да застрашите вашия „Ентърпрайс“.

Кърк почувства, че пръстите на ръцете му леко треперят, и внимателно постави чашата с питието на масата пред него.

— Трябва да имам доверие във висшестоящите и в избора им на Зарв и другите двама за провеждане на мирни преговори. Те са способни дипломати.

— Емдън ви използва.

— Обяснете! — Кърк искаше думата да прозвучи от устата му като команда. Но се разколеба. Осъзна, че не иска да чуе обяснението, защото знаеше, че той няма да може да повярва в него.

— Емдън и Федерацията имат договор за взаимна отбрана. Федерацията и Джурнамория нямат такъв договор. В случай на война Емдън очаква да бъде защитена от Федерацията.

— Как разбрахте това?

— Записано е в базата ви данни.

При това Кърк само преглътна. Беше истина.

— Когато навлезете в системата, това ще даде възможност на Емдън да атакува. Вие ще започнете война, няма да я предотвратите.

В Кърк бушуваха противоположни чувства и мисли. Лорелей говореше убедително. В думите ѝ имаше логика. Но Зарв, Лоритсън и Мек Джокор бяха опитни професионалисти. Те не искаха война; желаеха само мир. Те нямаше да направят нищо, с което да разклатят позициите на Федерацията в Орион арм. Постоянната заплаха от ромуланците беше факт.

— Аз... — започна той.

— Джеймз — каза Лорелей тихо, но гласът ѝ отекна дълбоко в душата му. — Вие излагате на опасност кораба си, екипажа си и живота на обитателите и на двете планети. Не правете това. Върнете се в звездната база.

— Лорелей, не мога — успя да продума той. После тя кимна и излезе от стаята му. Кърк се почувства така, сякаш току-що се е простил с любимата си котка.

Отговорността на командира тежеше върху плещите на Джеймз Т. Кърк. Чувстваше го, докато седеше в стаята си, взираше се в голата стена пред себе си и премисляше думите на Лоритсън и Лорелей.

Война? Или мир? И двете бяха в неговата власт — да ги причини или да ги предотврати. Едно грешно решение — едно правилно решение. На кого трябваше да вярва?

[1] Вид цветно зеле. — б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Капитански дневник, допълнение.

„Говорителят на Хайла, Лорелей, странно ме безпокои. Намирам, че аргументите й са доста убедителни, за да спра мисията до Емдън и Джурнамория и да се върна в Звездна база 1. Състоянието на «Ентърпрайс» продължава да се влошава. Недоброто функциониране на системите е последното, което ме тревожи. Главният ми проблем е раздразнението на екипажа. Сякаш сме на ръба на избухване на неподчинение, но това е абсурдно. Такова нещо не може да се случи на моя кораб. Няма да се случи.“

— Обяснете по-подробно, мистър Спок! — Джеймз Кърк наблюдаваше научния си офицер, който повдигна вежди, и това му придаваше леко объркващ, дразнещ вид.

— Рапортът ми беше достатъчно ясен, капитане. Доктор Маккой и Мек Джокор представиха аргументите си за и против в заседателната зала. Екипажът смята, че това объркано положение е станало доста затруднено и много пропускат да докладват за дежурството си.

Кърк се намръщи. Скоро щеше да стигне до същността на нещата.

— Мек Джокор не може да говори. Как е могъл Маккой да спори със същество от растителен тип, лишено от гласни струни?

Спок се наведе към командира си така, че носът му едва не се завря в лицето на Кърк.

— Компютърната станция може да приема чужди входни сигнали, а после да ги преведе и да ги възпроизведе гласно така, че дори доктор Маккой може да ги разбере.

— Така че не само Маккой, но и всички в заседателната зала чуха избухването на Мек Джокор. Възпроизведете всичко отново. Искам да го чуя — Спок безмълвно се подчини. Кърк хвана ръцете си

зад гърба и закрачи напред-назад, като напрегнато размишляваше. Пререканията между неговия екипаж и групата на посланик Зарв до този момент бяха ограничени до дребни караници. Сигурно ще трябва да подведе Маккой под отговорност за нарушаване на деликатния баланс, който се беше установил между двете страни.

— ... грешите, хуманоидно животно — чу се симулираният от компютъра глас на чужденеца. — Тази мисия е жизненоважна за сигурността на Федерацията. Мирът в системата Емдън-Джурнамория се нуждае от стабилност и трябва да бъде запазен от агресивността на ромуланците.

— Нашето присъствие ще причини войната, казвам ви — чу се разгневеният глас на Маккой. — Емдън ще използва „Ентърпрайс“ като оръжие за началото на война, а не за мирни цели. Искат да се намесим в този спор като последни глупаци. Мислят, че всички във Федерацията са глупаци.

— Но — започна Кърк и спря.

— Да, капитане? — погледна го Спок с присвити очи.

— Нищо. Просто скоро чух подобни разсъждения. Изглежда, не само Маккой мисли така. Или пък греша. Може би.

— Не разбирам.

— Нищо, Спок. Продължавайте да записвате — Кърк не слушаше внимателно спора, възпроизвеждан от компютъра, между неговия главен корабен лекар и помощника — растителен експерт на посланика. Думите, произнесени от Маккой, бяха малко по-различни, но аргументите, които той излагаше, бяха точно същите по съдържание, като тези, които капитанът наскоро беше чул от Лорелей.

Лорелей.

Кърк въздъхна, като си помисли за привлекателната жена, за начина, по който се почувства, когато отхвърли доводите ѝ да се върне в Звездна база 1. Сякаш студени пръсти сграбчиха сърцето му, после бавно го стиснаха така, че едва не загуби съзнание от болка. Не знаеше кое го безпокоеше повече — физическата му реакция към жената или засилващия се гняв към Маккой, към Мек Джокор, към Зарв и всички останали.

— Какво става с „Ентърпрайс“? — попита той, като се опря с юмруци на комуникационната конзола. Ухура уплашено го погледна.

Сулу и Чеков също се извърнаха от техните сектори и го изгледаха. И останалите в командната зала спряха и се загледаха в капитана си.

— Капитане, корабът се нуждае от няколко специфични поправки. Но освен това, всичко останало е наред.

— По дяволите, Спок, знаеш за какво питам. Имам предвид екипажа. Защо Маккой спори с Мек Джокор? Много добре знаете, че това не трябва да се допуска. Откъде му е хрумнало, че Федерацията се използва от Емдън?

— Изглежда правдоподобно в един развиващ се свят. Обхватът на нашите интереси е доста по-голям от техния и те виждат в това шанс за спечелване на определени придобивки, докато ние преследваме много по-големи цели.

— С други думи, вие сте съгласен с Лор... — Кърк внезапно спря, преглътна и отново продължи. — Съгласен сте с Маккой, че на Емдън ни вземат за глупаци, като си мислят, че „Ентърпрайс“ ще бъде въвлечен във война срещу Джурнамория на тяхна страна.

— Всичко това е допустимо, но трябва да се има предвид опитът и знанията на преговарящата група, изпратена от Съвета на Федерацията. Това, че Зарв е агресивен, е безспорно. Но пък не е глупак, за да се остави да бъде инструмент в ръцете на някого.

— Нито пък Лоритсън. Предполагам, че и Мек Джокор не е такъв.

— Точно така, капитане.

Това донякъде потуши емоционалната буря, надигаща се у капитана, но гневът остана.

— Говорил ли е Маккой напоследък с Лорелей? През последния един или два часа?

— Не се знае, капитане. Защо не попитате направо доктора? — погледът на Спок фокусира нещо зад капитана. Кърк се обърна и видя Маккой да влиза в командната зала. Лицето му беше мрачно.

— Джим, протестирам срещу това същество, което не е нищо друго, освен ядене от зелена царевица.

— Мек Джокор?

— Да, растителният приятел. Той ме обиди. Вбеси ме. Не ми харесва това.

— Сигурен съм, че не ти харесва — започна Кърк, но после реши да смени тактиката. Ако докторът знаеше, че го шпионират,

щеше да стане доста безразсъден и с това нищо нямаше да се оправи. Но Кърк усещаше, че целият този спор между доктора и дипломата се е задълбочил много повече.

— Той искаше да продължим към това опасно място, а аз мисля, че сме длъжни да обърнем и да се върнем вкъщи. Екипажът има нужда от почивка. Корабът ще се разпадне на парчета. Моето мнение, което като главен корабен лекар официално заявявам, е: препоръчвам незабавно да се върнем в звездната база.

— Вашата преценка е взета под внимание, докторе. Виждам признаци на умора. Не съм сляп. Но трябва също да имате предвид ужасната ситуация, която е възникнала между Емдън и Джурнамория.

— Емдън ни използва.

— Без съмнение Мек Джокор не изключва тази възможност. Сигурен съм, че Зарв и Лоритсън също я имат предвид. Кажете ми, Боунс, преди да започне... тъ... дискусиата ви с Мек Джокор... какво правехте?

— Какво правех? Нищо. Обикновена работа. Откъде да знам? Не си вода бележки за всяка изминала минута.

— А може би трябва. Така ще мога да проверявам някои неща много по-лесно.

— Като например? — попита докторът заплашително и зае стойка, готов като че ли за бой.

— Трябва да знам за състоянието на Лорелей, например. Тя не е човек. Ще бъде срамно да я оставим бавно да умре от липса на необходимите хранителни вещества, нужни за нейната диета, например. Доста е преживяла. Горкото момиче!

Когато спомена името ѝ, Кърк отново почувства стягането около сърцето си. Нещо във връзка с нея не беше нормално. Със сигурност чувствата му към нея не бяха нормални.

— Проверих я напълно точно, преди да вляза в спор с този корен. Тя е добре, Джим. Не се тревожи за нея.

— Колко време ти отне изследването ѝ? — Кърк се опита да изглежда безгрижен, но вътрешното му напрежение не убегна на Маккой.

— Аз съм лекар — каза Маккой, а гласът му беше студен. — Не ми харесват вашите инсинуации. Сестра Чапел беше в стаята през

цялото време на изследването, а после Лорелей и аз си поговорихме за тази проклета, но наречена „мирна“ мисия.

— Извинявай, Боунс. Не исках думите ми да прозвучат така, сякаш си извършил нещо неетично.

Докторът тръсна глава и напусна командната зала. Кърк седна в командното кресло и забарабани с неуморните си пръсти върху облегалките. Лорелей е говорила с Боунс Маккой минути преди спора му с Мек Джокор, по-малко от половин час преди срещата ѝ с Кърк в стаята му. Маккой беше възприел думите ѝ безрезервно. А дори не го беше осъзнал.

Кърк разтри слепоочията си. Главата го болеше от мигрената и болката отказваше да отслабне.

* * *

— Погледнете това, Кърк. Просто го погледнете — посланик Зарв размаха тънкия лист хартия под носа на капитана. — Това е последното комюнике от субкосмическото радио от Звездна база 1. Те докладват за повишаване на напрежението между Емдън и Джурнамория. И още по-лошо: ромуланците се придвижват с тежки кръстосвачи към демаркационната линия. Те скоро ще нападнат. И за всичко сте виновен вие, защото сте глупак.

Дипломатът със свинските очички изръмжа и започна да рови листите върху плота. Дебелите му ръце трепереха неконтролируемо, а очите му се бяха разширили от гняв. Кърк си помисли, че теларитът всеки момент ще изгуби контрол.

— Посланик Зарв, съобщението е важно. Разбирам това, но трябва също да взема предвид състоянието на кораба ми. Увеличаването на скоростта сега е немислимо.

— Тогава мирът също е немислим, Кърк — каза дипломатът теларит със злоба в гласа, — вие ще сте отговорен за започването на война в цялата Орион арм през следващите сто години. Федерацията никога няма да може да възстанови позициите си, защото вие отказвате да изстискате малко двигателите си и да ни откарате там навреме!

Джеймз Кърк се бореше с гнева, който напираше в него. Защо не го слуша Зарв? Фанатизмът на теларита, що се отнася до ромуланците,

му беше ясен след всичко, което му каза Лоритсън. Цялото семейство на Зарв е било избито преди години от ромуланците при внезапно нападение. Омразата му към тях превишаваше задълженията му — имаше повече лични отсенки. Но дипломатът отказваше да признае нещо, което не беше пряко свързано с мисията му.

— Какво ще предпочетете, посланик? — проговори Спок. — Да се движим по-бързо, като пренебрегнем вероятността вследствие на високата скорост двигателите да бъдат повредени и... всъщност изобщо да не пристигнем или да поддържахме разумна скорост и да сме сигурни в пристигането си, макар и малко по-късно от желаното от вас време.

— Какво е това? Гатанки? Знаете какво предпочитам. Скорост и пристигане — теларитът напъха листа със съобщението от субкосмическото радио в джоба на самото си и бързо излезе навън. Но Доналд Лоритсън остана, изпъна и леко приглади безупречното си сако.

— Посланикът е разгневен заради съобщението, капитане — започна Лоритсън.

— Разбирам го, но искам и вие да разберете, че един от моите инженери е в лазарета поради повреда в схемата за стабилизация. Това не беше инцидент с фатален край, но ни напомни за опасностите, които крият претоварването на машините и преумората на хората.

Кърк изпита облекчение, след като му беше дадена възможност да изрази доводите си. Не можеше дълго да се крие действителното състояние на „Ентърпрайс“. Но състоянието на облекчение свърши бързо и Кърк отново се почувства така, сякаш бе обхванат от челюстите на орехотрошачка. От една страна, той се бореше срещу нарастващата нужда да се откаже от мисията и да се завърне в звездната база, както Лорелей искаше, а от друга, разбираше Зарв и неговата настоятелност не само да се изпълни мисията, но придвижването им да стане с максимална скорост.

Доналд Лоритсън го наблюдаваше внимателно известно време, а после тихо каза:

— Не е лесно да си командир на космически кораб. Не е лесно също да си отговорен за съдбите на две планети, застанали на ръба на война, а отгоре на всичко заплашвани от ромуланци.

— И двамата разбираме това, мистър Лоритсън. Бих искал само и вашият посланик да направи поне малко усилие също да го разбере.

— Той го знае, сър. Природата на теларитите не е идеална за спокойна дискусия или — обърна се към Спок — за логически дебати. Но в определени ситуации, като тази например, личност като Зарв е направо идеална.

— Трудно е да се повярва.

Лоритсън се усмихна тъжно.

— Никога не сте се срещали с жителите на Емдън и Джурнамория.

— Но пък съм се срещал с ромуланци и единствено това ме кара да се съглася да продължавам да изисквам от машините и хората си да дадат всичко от себе си до краен предел.

— Благодаря, капитане. Сега трябва да се присъединя към Зарв и Мек Джокор. Анализираме всички проблеми, които ще ни се изпречат.

— Компютърът е ваш.

Лоритсън кимна и излезе от командната зала. Погледът на Кърк се задържа върху екрана. При скорост една светлинна звездите около тях се движеха бавно, сякаш бяха намазани с някакво космическо лепило, което ги затрудняваше. Единствената му надежда да се измъкне от челюстите на орехотрошачката беше да закара групата дипломати колкото може по-бързо.

Но думите на Лорелей бяха толкова подлъгващи...

* * *

— И така, шотландецът оправя карираната си пола, поглежда червената панделка и казва: „Ами, аз съм малко дете, не знам къде сте били или какво сте правили, но вие получихте първа награда!“ — Хийдър Макконъл завърши анекдота точно когато Кърк влезе в конструкторската лаборатория. Дъхът на червенокосата инженерка спря. Тя се обърна и се загледа в празното пространство. Кърк се престори, че нищо не е чул.

Монтгомъри Скот забеляза внезапната промяна в поведението на главната инженерка и се завъртя на стола, за да погледне към вратата. Когато видя капитана, лицето му се озари от усмивка.

— Ето къде си бил — каза Кърк. — Скоти, искам да поговоря с теб. Навън.

— Да, сър — Скоти хвърли жлъчен поглед към Макконъл, а после последва Кърк в коридора. — Това, което чухте, капитане...

— Анекдота ли? Няма нищо, Скоти. Какво ме интересува дали хората от екипажа ми си разказват анекдоти.

— Нямате нищо против?

— Има много по-важни неща, които ме тревожат. Например двигателите. Какво е състоянието им?

— Не е много добро, капитане — Скоти винаги му казваше така. Кърк отегчено махна с ръка, като искаше да узнае точното им състояние. — Този път наистина е така, сър. Не мога с нищо да помогна на горките машини.

— Могат ли да издържат фактор три за известно време?

— Невъзможно — твърдо отказа шотландецът. — Дори фактор две е рискован. Но...

— Да?

— Ами, капитане, има шанс, но не е сигурно. Макконъл и аз можем да се помъчим да оправим нещо малко. Но това е само един несигурен шанс, напомням ви.

— Колко? Колко бързо, Скоти? Какво мога да очаквам? Кога?

Скоти бавно поклати глава, преди да отговори.

— Не исках по такъв начин да подхраня надеждите ви. Може и нищо да не се получи.

— Скоти — каза Кърк, като потупа инженера по гърба, — познавам те, все нещо ще се получи. Какво имаше предвид?

— Това, което ограничава скоростта, е стабилизаторът на възбудителната намотка. С постоянна бдителност можем да постигнем фактор три. Но нито капка повече.

— Направи го, Скоти, а аз ще се погрижа лично адмирал Маккена да ви даде препоръки.

— Оставете това, сър. Просто искам, когато се върнем в звездната база, да ме оставите на мира да ремонтирам двигателите.

— Съгласен. Хайде, захващайте се за работа с Макконъл. След един час ще проверя какво сте направили — Кърк видя Скоти да извежда червенокосата инженерка от конструкторската лаборатория и да я води по коридора към машинната зала. През целия път те

разгорещено обсъждаха най-новата схема на Скоти. После изчезнаха от погледа на Кърк и той се запъти към противоположната страна. Със Спок трябваше да проверят всички останали системи на „Ентърпрайс“ и да се убедят, че те функционират перфектно.

* * *

— Хийдър — извика Монтгомъри Скот, — увеличете нивото на мощността до десет процента, а после отново намалете, когато ви кажа — той неуверено балансираше на върха на една стълба и се опитваше да достигне част от стабилизиращата намотка. После промуши един френски ключ с дълга дръжка през кръгъл отвор, за да достигне до сърцевината на стабилизатора.

Нищо не се случи. Погледът му внимателно следеше показанията, но те не помръднаха. Скоти се извърна и погледна надолу към контролния панел, до който стоеше Хийдър Макконъл.

— Какво става? — извика ѝ той. — Няма никаква промяна.

Все още нищо. Скоти тихо псуваше, подпря френския ключ така, че да няма нужда да го позиционира още един път, и заслиза по стълбата. Запъти се към контролния панел, за да види какво става там и защо Макконъл не му отговаря. Чашата преля, когато видя Хийдър Макконъл да стои там и да разговаря с Лорелей. Червенокосата възбудено жестикулираше, което показваше, че изцяло бе погълната от разговора си с чужденката и изобщо не беше чула Скот.

— Макконъл — извика силно Скоти, — защо не изпълнявате задълженията си, както ви наредих?

— Ъ? О, Скоти, искам да чуеш това, което момичето казва. Намирам го малко объркващо, но може би ти ще схванеш за какво става дума.

Той приближи, но беше все още разгневен. Беше му наредено от капитана да получи максималното от двигателите. Те се насилваха и виеха. Щеше да е необходима значителна настройка, преди „Ентърпрайс“ да се задържи на фактор две, а камо ли на желанието от Кърк фактор три. А тази чужденка, чиято коса имаше миши цвят, само му пречеше — на него и на неговите техники. Това не му харесваше. Въобще не му харесваше.

— Какво има? — Скоти застана пред тях с ръце на хълбоците.

— Командир Скот — каза Лорелей с тих, примамлив глас, — много ми е неприятно, че ви преча, но просто исках да видя как работи един инженер-експерт. Поддържате така добре двигателите.

Думите ѝ го подразниха още повече. Все още...

— Девойко, говорите хубави думи за мен и двигателите, но ние тук все пак работим.

— Работа, която ще разруши целия кораб.

— Какво?

— Това исках да чуеш, Скоти — намеси се Хийдър. — Лорелей има да казва някои интересни неща. Не са безсмислени.

— Нямам време да слушам каквито и да е дивотии — но решителността му се стопи, когато погледна Лорелей. Не му изглеждаше толкова симпатична, както преди, Хийдър беше много по-привлекателна от нея. Но Лорелей беше много по-компетентна, по-решителна. Дребничката жена излъчваше компетентност. Скоти оцени това.

Най-малкото, което можеше да направи, бе да ѝ отдели няколко секунди.

— Какво имате да кажете?

Скоти и Хийдър бяха само слух, когато жената заговори. Гласът ѝ беше убедителен, уверен. Скоти си помисли, че се съгласява с всяка изречена от нея дума. На няколко пъти той се опита да протестира, но Лорелей се противопостави на аргументите му по такъв начин, че той се почувства изгубен в бурята от логика и факти. Много по-лесно му беше да ѝ повярва, отколкото да направи обратното.

Лорелей остави двамата да обсъждат тихо това, което тя току-що им бе казала. Нямаше ни най-малък намек за признателност. Само тъга. Мъка.

* * *

— Скоти! — извика Джеймз Кърк. — Как върви работата? Скоти? — Кърк се огледа. Контролните панели бяха пусати. Не се виждаше жива душа. Тишината се нарушаваше единствено от шума на двигателите и щракането на релетата. Но човешки глас не се чуваше.

— Скоти? Макконъл? — раздразнението бавно се замести от страх. Нещо не беше наред. Скоти никога не е напускал поста си досега. А в момента състоянието на двигателите беше критично. Командир Скот щеше да живее при тях, да яде около тях, да спи, докато не заработят както трябва. Да напусне в такъв момент и да вземе целия състав със себе си... Трудно е да се повярва.

Кърк отиде до интеркома и натисна един бутон.

— Командната зала? Дайте ми Спок.

Чу се гласът на Вулкан.

— Спок, знаете ли къде е мистър Скот? Не мога да го открия.

— Не е ли на поста си?

— Не, нито пък Хийдър Макконъл.

— Странно. Един момент, капитане — Кърк нетърпеливо запристъпва от крак на крак, докато чакаше научният му офицер да разпита корабния компютър. След по-малко от десет секунди отново се чу гласът на Спок. — Не откривам никого в машинната зала, освен вас. Но пък получавам доста необичайни данни от конструкторската лаборатория. Възможно ли е мистър Скот да е там и да прави експерименти?

— Възможно е, Спок, но все пак е чудно. Проверете двигателите. Какви са нивата на мощност?

— Фактор едно, сър, но има индикация, според която енергийните нива се влошават бързо, което ще ни накара да се понесем напосоки след по-малко от четиридесет часа.

— Искате да кажете, че двигателите са удушени?

— Точно така, капитане.

Кърк удари с юмрук по бутона на интеркома и прекъсна връзката. Излезе като фурия от машинната зала и се запъти към проектантската лаборатория. Скоти и Хийдър седяха до голямата маса в центъра на стаята, а няколко души от механиците се бяха разположили около тях като апостолите от „Тайната вечеря“.

— Защо е намалена мощността, Скоти? Наредих ви да увеличите скоростта.

Изражението на лицето на Скот обърка Кърк. Неговият инженер често можеше да бъде видян сърдит или гузен, или щастлив, но рядко беше смутен. Той почти започна да заеква.

— Капитане, обсъждахме двигателите. Ситуацията, в която се намираме, изобщо не е добра.

— Магнитните бутилки ли? — попита нетърпеливо Кърк. Мисълта за тези магнитни полета, разделящи и освобождаващи изумителната енергия на реакцията материя-антиматерия, го накара да спре. „Ентърпрайс“ не трябваше да експлодира — щеше със сигурност да изчезне, сякаш внезапно са се забили в сърцето на слънцето.

— Те се държат отлично, капитан Кърк — каза Хийдър Макконъл. — Въпросът е, че не можем да продължим тази мисия.

— Вие поставяте под въпрос целта ни да стигнем до Емдън? — Кърк замръзна на мястото си. Шокът разклати самообладанието му. Макконъл беше последният офицер, от който очакваше поставяне под съмнение на командно решение.

— Да, капитане, Хийдър говори от името на всички ни.

— Скоти? — едва изрече Кърк. Обля го студена пот.

— Капитане, „Ентърпрайс“ ще бъде разрушен, ако продължим. Трябва да се сложи край на тази самоубийствена мисия. Наредих да бъде понижена мощността на двигателите.

— Спок я коригира — каза Кърк, като постепенно започна да възвръща самообладанието си. — Това, което правите, е неподчинение на заповед, Скоти. Съзнавате ли докъде можем да стигнем така?

— Да, до военен съд. Но е по-добре, отколкото да бъда блуждаещ атом сред звездите.

— Мистър Скот, вие ще се върнете на поста си. Вие и Макконъл ще захраните двигателите с мощност, колкото е възможно, ще подадете на кораба възможно максимална скорост. Ще изпълните задълженията си. Това е заповед. Разбирате ли ме?

— Да, капитане, но...

— Мистър Скот, няма място за никакво „но“. Изпълнете задълженията си, сър!

Джеймз Кърк се обърна и излезе навън. Не искаше да види реакцията, която беше породена от неговата заповед. Почти се страхуваше от открито неподчинение. А Скоти беше последният от екипажа, когото би искал да даде на военен съд за неизпълнение на задълженията.

— Какво става? Защо тази проклета Емдън-Джурнамория бъркотия така променя екипажа ми? — всъщност дълбоко в себе си

Кърк знаеше отговора. Но нещо, погребано дълбоко в душата му, го възпираше да му се противопостави открито.

* * *

— Не мога да повярвам, Спок. Те всички са напуснали постовете си. Като че ли не се интересуват от работата си — Кърк се огледа в командната зала и видя няколко групи офицери, които не бяха по местата си, а тихо разговаряха помежду си.

— Разсеяността е човешка черта, която съм изследвал, но не разбирам напълно. Не успях да разбера как някой може да загуби концентрация, докато участва в изпълнението на даден проект.

— Върнете ги по местата им — Кърк наблюдаваше как Спок бавно обиколи командната зала и гонеше офицерите обратно по работните им места. Както беше отбелязал Вулкан, те не се бунтуваха открито. Това беше истински кошмар за Кърк. Дори след като се върнаха на постовете си, те работеха несъсредоточено, явно погълнати от... От какво?

— Искате ли да прочетете рапорта ми за състоянието на кораба?

— Хм? О, да, Спок — Кърк се наведе над монитора — предпочиташе да прочете всичко на екрана, отколкото Спок да го докладва на глас. Искаше му се колкото може по-малко хора на кораба да знаят съдържанието му. След като прочете няколко реда, Кърк беше доволен, че направи така. Състоянието на по-голямата част от корабните системи беше далеч под оптималния режим.

— Обяснете, Спок. Защо всичко се разпада? Не е само защото не извършихме ремонта. Например животоподдържащите системи бяха в отлично състояние.

— Но вече не са. Небрежност, капитане. Недостатъчно внимание към детайлите. Изглежда екипажът е по-склонен да се събира и да си говори тайничко за нещо.

— Пропускане на полагащата се почивка. Това трябва да е причината. Разпространете бюлетин, Спок, като информирате всички от екипажа, че ще получат допълнително две седмици почивка, когато се върнем в звездната база.

— Капитане, тази разсеяност е по-заплашителна, отколкото умората или разочарованието, че е пропусната регламентираната почивка.

— Обяснете, Спок — на Кърк не му се нравеха злокобните недомлъвки в изказването на научния офицер.

— Страхувам се, че откритото неподчинение ще премине в бунт.

Кърк изсумтя с отвращение при изричането на тази идея:

— Спок, бъди реалист. Моят екипаж няма да стигне до бунт. Защо трябва да го нравят? „Ентърпрайс“ е най-чудесният кораб в „Старфлийт“. Вярно, че ги карам да работят усърдно, но наградите са големи. Поощренията за екипажа на „Ентърпрайс“ са по-големи, опитът, който получават тук, е по-голям, всичко е по-добро, отколкото на който и да е друг кораб.

— Системите не функционират добре, защото са занемарени, капитане. Екипажът не изпълнява заповедите, отнасящи се до поддръжката, а мнозина агитират за обединение.

— Какво искаш да кажеш? Не разбирам.

— Това е земен термин от двадесети и двадесет и първи век. Група от работници с еднакви интереси и оплаквания избират един от тях, за да се обърне към висшестоящите, като изрази техните оплаквания с цел да се променят условията.

— Мистър Спок, това не е демокрация. Ние сме на кораб, отговорни сме пред „Старфлийт“. Коментарът на всяко решение е не само непрактичен, но и невъзможен и много опасен. Ние трябва да се осланяме на експертите в различните области. Аз съм запознат с двигателите, но не мога да ги поддържам и ремонтирам така, както го прави Скоти. Моето обучение и опитът ми са в ръководенето. Наредено ми е от висшестоящите да транспортирам групата за преговорите до Емдън и съм длъжен да го направя, като вложа най-доброто от себе си. Тези заповеди не могат да се подлагат на вето при гласуване от екипажа.

— Не трябва да ми обяснявате това, капитане. Аз просто ви представих фактите, които искахте.

— Не се засягайте, Спок. Никога не съм чувал за такова... — думите му секнаха, когато огледа командната зала. Сулу и Чеков спореха за нещо много тихо. Ухура и дежурният инженерен офицер провеждаха подобна дискусия.

— Какво става? — завърши Кърк, като се почувства безпомощен.

— Това потвърждава думите ми — каза Спок, — че екипажът на „Ентърпрайс“ се готви за бунт.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Капитански дневник, звездна дата 4822.9.

„Доста дълго толерирах нарастващото невнимание на екипажа към задълженията си. Вярно е, че преумората от поддържането на звезден кораб е значителна, но екипажът на «Ентърпрайс» е един от най-добрите в «Старфлийт». Той е най-добрият. Спок и аз трябва постоянно да следим всички животоподдържащи системи, за да предотвратим нещастие. За мен е неразбираемо, че отложената регламентирана почивка е основната причина за това напускане на дежурства, но е единствената правдоподобна причина. Ще свикам ръководителите на секциите и ще спра всичко веднъж завинаги. Иначе ще пристигнем в системата Емдън-Джурнамория в състояние малко по-добро от това на грохнала гемия за отпадъци.“

Джеймз Кърк седеше в стаята си, като напрягаше слух, за да чуе тропота отвън в коридора. Увеличеното размърдване показваше, че заповедите му се изпълняват — поне за момента. Той се беше нахвърлил доста остро срещу няколко младши офицери, когато ги беше заварил да разговарят в заседателната зала, вместо да бъдат на дежурство. Надяваше се, че леките нарушения на дисциплината скоро ще отшумят.

Но все пак не разчиташе прекадено много на това.

Спок още веднъж го беше предупредил за вероятността за бунт. Дали отказваше да повярва, че екипажът на „Ентърпрайс“ е способен на такива ужасни неща, или неговото собствено его го заблуждаваше и той си мислеше, че е невъзможно да му се случи подобно нещо, но все пак Кърк отхвърляше това и го считаше за фантазия.

— Фантазия — промърмори гласно Кърк, а погледът му бе прикован в далечния ъгъл на стаята. После вниманието му бавно се

върна към монитора на компютъра. Беше се обърнал към корабния компютър със запитване за всички примери на бунт на корабите на „Старфлийт“.

Имаше само пет бунта в историята на „Старфлийт“, но тези пет бунта накараха Кърк да замръзне на място. Рапортите бяха непълни, но той подразбра неща, които не са могли да стигнат до базата данни. Всички екипажи, които се бяха разбунтували, бяха поставени да работят на границите на техните човешки предели на издръжливост, от тях са се искали повече неща, отколкото са били готови да дадат. На борда на американския космически кораб „Ферълоунс“ капитанът е бил педант при подаване на команди на екипажа в потенциално опасно състояние в демилитаризираната зона между Империята на ромуланците и Федерацията. Капитанът, офицер на име Маккалъм, е бил убит, но подбудителите на бунта са били заточени доживотно на една наказателна колония, като им е била отказана всякаква реабилитация. Това, което подразни Кърк, бе, че по-голямата част от бунтовниците са имали право и Маккалъм е грешал — действията му са могли да доведат до избухване на война между ромуланците и Федерацията.

Все пак на екипажа на „Ферълоунс“ са били дадени заповеди, на които те преднамерено не са се подчинили.

— Дали аз водя „Ентърпрайс“ към война? — питаше се сам на глас Кърк. — Аз имам заповед. Групата от дипломати е най-добрата, която би могла да изпрати Федерацията. Те възнамеряват да предотвратят война, а не да започнат такава. Няма причина екипажът да изразява такава антипатия към мисията.

Думите не успяха да го успокоят или да го убедят в правотата му. Капитанът погледна хронометъра и видя, че часът е настъпил. Той се изправи, изпъна туниката си и излезе от стаята. Запъти се към заседателната зала.

* * *

— Вече сте тук — каза той автоматично, когато вратата зад него се затвори. Обикновено офицерите му веднага приковаваха вниманието си към него, когато влизаше в залата. Този път много от

тях бяха заети да шушукат нещо помежду си и не забелязаха присъствието му. Той пренебрегна това нарушение на протокола.

— Капитане, всички ръководители на секции присъстват или имат свои представители — погледът на Спок се стрелна по няколко празни места около голямата маса. Кърк искаше да попита за тези, които не присъстваха, но не го направи. Спок каза, че имат представители. Това засега е достатъчно. За момента.

— Дами и господа, има нарастващо неразбиране сред членовете от екипажа кой точно командва „Ентърпрайс“ — той направи пауза от няколко секунди, за да се увери, че всички го слушат внимателно. Наистина внимаваха. — Аз командвам този кораб. Това на всички ли е ясно?

— Ъ, сър, това не е ли очевидно? — попита лейтенант Петън, шефът на охраната. — В края на краищата, вие сте капитанът.

— Това в последно време, изглежда, се пренебрегва, лейтенант. Отнася се за всички членове на екипажа. Нямам предвид един отделен сектор. Всички са еднакво виновни за това, което смятам за възможно най-лошо нарушение на дисциплината на „Старфлийт“.

— Това не е честно, сър — прекъсна го командир Бюкенън. Тя се изправи и се подпря с ръце на масата — същата поза, която беше заел и Кърк. — Търпението ни се изчерпа. А вие ни водите към бойна зона...

— Кой ви каза това, командир? Кой? — тъй като жената не отговори, Кърк леко се наведе напред и бавно огледа присъстващите един по един. Това, което видя по лицата на офицерите си, не го задоволи. По всичките се четеше скептицизъм за мисията на „Ентърпрайс“. — Искам да уведомя всички ви официално, че не пътуваме към звездната система Емдън, за да възбудим война. Поточно нашата цел е такава, каквато винаги е била: ние спомагаме за мира между всички интелигентни раси.

Някой подигравателно се изсмя.

— Дипломатите, които се намират на борда на „Ентърпрайс“ са специално избрани заради уменията им да водят такива преговори. Няма да има война, ако пристигнем в системата Емдън-Джурнамория навреме, за да я предотвратим.

— Ромуланците вече са там — каза един от офицерите. — Ще трябва да извоюваме мира. Но ако дръзнем дори да опитаме, те ще ни

издухат като космическа прашинка. Корабът не е готов да влезе в бой.

— Мистър — отговори Кърк студено, — корабът няма да влиза в бой. Ромуланците не са окупирали системата Емдън и няма да имат тази възможност, ако дипломатическата мисия на Федерацията завърши с успех. А тя ще се провали, ако не поддържате секторите си в изправност. Вие сте офицери от „Старфлийт“. От вас се очаква да се подчинявате на заповедите, да пропагандирате и защитавате мира във всички сектори от Галактиката.

— Хубави думи, капитане, но нещата не стоят така — каза командир Бюкенън. — Когато ние се покажем, това ще бъде сигнал за Емдън да започне война. Ще излезе, че ние ги подкрепяме. Това ще принуди Джурнамория да се съюзи с ромуланците и войната ще бъде обявена няколко минути след подписването на техния договор.

— Вие сте уверена в това? Всички ли сте убедени в това? А думите излизат от устата ви така, сякаш това не е ваша идея. Доктор Маккой — Кърк погледна приятеля си, който кимна с глава и погледна сърдито.

— Да, капитане?

— Вие бяхте първият, който представи тази интересна теория на вниманието ми. Кой ви подсказа идеята, че ние всъщност ще причиним война, вместо да я предотвратим?

— Ами, това е мое собствено заключение. По дяволите, Джим, ясно е като бял ден...

— Аз също чух подобни аргументи — прекъсна го Кърк — от чужденката, която открихме в разбития кораб. Лорелей говори ли с вас по този въпрос, преди да дойдете при мен?

— Ами... може и да сме говорили. Но каква връзка има това...

— А останалите? Помислете малко. Лорелей повлия ли на вашето мислене? — Кърк се бореше с нещо, което започна да стяга гърлото му, когато произнесе името на чужденката. Такава силна реакция възникваше в него всеки път, когато споменаваше името ѝ, но трябваше да се пребори с нея. Съдбата на мисията зависеше от уменията му да стегне редиците на офицерите си. Съдбата на „Ентърпрайс“ също зависеше от това. И то повече от всичко друго му вдъхваше сили да продължи да говори, да задържи вниманието на подчинените си към въпроса, да се бори срещу мистериозната сила на чужденката.

— Аз разговарях с нея — каза лейтенант Петън, — но нямаше връзка с Емдън. Ние просто... разговаряхме — лека усмивка озари лицето на мъжа, което му придаде малко комично изражение. Никой не се засмя. Но на лицата на повечето от тях се появиха подобни усмивки, когато си спомниха за Лорелей.

— Това, че я харесваме, няма нищо общо с изпълнението или неизпълнението на заповедите на „Старфлийт“.

— Извинете, сър, но аз вярвам, че това определено има връзка — Спок повдигна слабата си ръка и постави пръст върху бузата си. Светлината от монитора на компютъра му придаде демонично изражение — блещукането промени бледожълтата му кожа в бледосиня, а веждите му засияха.

— Продължете, мистър Спок. Интересно ми е да чуя теорията ви.

— Това не е теория, по-точно е предположение. Не знаем нищо за планетата на Лорелей, така наречената Хайла. Знаем малко за културата ѝ, само това, което тя ни откри. От титлата ѝ „говорител“, трябва да заключим, че тя има определени способности в това отношение.

— Брилянтно — промърмори Маккой. — И заради това ли напуснах операционната?

Кърк не обърна внимание на коментара, изречен по-скоро шепнешком, а Спок, преди да продължи, само удостои доктора с един продължителен поглед.

— Тя е първокласен оратор, способен да въздейства на тези, които я слушат. Нейните пацифистични възгледи бяха изразени скоро, след като беше спасена. За нея това е правдоподобно и стараейки се да пропагандира тази философия, тя въздейства върху членовете на екипажа.

— Това не е ли малко пресилено? — Кърк се облегна назад и се вторачи в научния си офицер. — Приписвате ѝ суперчовешки черти.

— Не суперчовешки, капитане, но определено чуждоземни черти. Доктор Маккой ще потвърди, че тя е оцеляла в космически кораб, в среда от смъртоносна радиация, много по-дълго, отколкото което и да е човешко същество или Вулкан би могло да издържи. Нейните данни са различни и докторът не е в състояние да обясни това.

— Тя добре понася нашата атмосфера и храната ни — запротестира Маккой. — Искате да я изкарате някакво странно изобретение на природата. Вземете предвид тогава и това, че тя няма видим слухов орган.

— Тихо, Боунс — Кърк хвърли такъв смразяващ поглед към доктора, че това малко охлади разгорещения Маккой. — Спок, имате ли някакво доказателство за тези твърдения? Ако това, което казвате, е вярно, значи Лорелей е много опасна.

— Физически не е опасна, сър. Но тя е обвързана с философия, която е скарана с курса, който ние следваме.

— Ние се опитваме да поддържаме мир, по дяволите! Защо всички се стремят към обратното?

— Гневът с нищо няма да ви помогне, а само ще замъгли съзнанието ви и не ще позволи да мислите логически — Кърк понечи да възрази, но размисли. Направи жест, с който подкани Спок да продължи. Вулканът леко наклони глава и обясни: — Тя има адекватна причина да вярва, че ние казваме едно, а ще направим друго. Нейната логика ѝ подсказва, че е права; за да остане вярна на вярата си, тя използва този свой... талант... за да промени мнението на екипажа.

— Не вярвам, че тя притежава качествата и силите, които ѝ приписвате, мистър Спок — капитан Кърк отново огледа лицата на своите офицери и стигна до заключение, че все пак трябва да се направи нещо, защото тук нищо няма да се случи. — Оповестявам открит дебат по този въпрос между Лорелей и посланик Зарв. Имам необходимото основание да вярвам, че посланикът ще отхвърли всички страхове, свързани с целта на нашата мисия. Погрижете се за организирането на дебата, мистър Спок.

Единственият отговор, който получи, беше лек спазъм, преминал по лицето на Вулкан. Това смути Кърк повече, отколкото ако Спок открито му беше възразил. Той стана и бързо напусна залата.

Беше на прав път. Беше уверен в това.

* * *

— Това не беше най-доброто решение, капитане. Бих желал да го бяхте обсъдили с мен, преди да оповестите дебата пред офицерите.

— Спок, нямате ли ми доверие?

— Сър, не ми липсва увереност в собствените способности, съмнявам се в способностите на другите. Все пак не е добре да се подхранват бунтовнически чувства на „Ентърпрайс“.

— Няма да се говори повече за бунт — каза рязко Кърк. — Когато се говори за нещо прекалено много, то става действителност.

— Това е суеверие и е нелогично. Аз ви предлагам факти.

Преди Кърк да отговори, в коридора се чу познат силен шум, който избухна в стаята, където техниците подготвяха видеовръзката, необходима за предаване на дебата във всички сектори на кораба.

— Кърк — изрева посланик Зарв, — защо трябва да дебатирам с едно изтощено дете? Какво изобщо целите с това?

— Посланик, никога в досегашната си практика положението на кораба ми не е било такова. Помислих си, че една неофициална дискусия върху нашата политика за мирната мисия до Емдън, заради която Федерацията е изпратила най-добрите си дипломати, ще бъде от полза. Лорелей вероятно няма да може да се защити срещу позиция, противоположна на нейната, нали?

— Разбира се, че не.

При този хитро проведен разговор, Доналд Лоритсън, който стоеше зад посланика теларит, се усмихна на Кърк. Мъжът очевидно оцени дипломатичността на капитана, който хитро накара Зарв да се съгласи на дебат с чужденката.

— Отлично! Лорелей ще бъде тук след малко и ще можем да започнем.

Зарв изсумтя, а после каза:

— Надявам се, че това няма да е загуба на време, Лоритсън. Ще мога да проверя някои от разсъжденията ни и да проследя реакцията. Очаква се екипажът на звезден кораб да реагира така, както ще реагират тези селяндури от Орион арм.

— Добър шанс да усъвършенствате своите театрални умения — съгласи се Лоритсън.

Мек Джокор влезе в стаята, застана под един от прожекторите, като се припичаше и се радваше на него така, както само едно растение, би могло да оцени светлината. Кърк си помисли, че фотосинтезата укрепва крайниците му.

Спок хвана капитана за ръката и го отведе в един ъгъл, като тихо му каза:

— Джим, все още има време да се спре тази необмислена среща. Ако Лорелей е такава, каквато си мисля, то тогава тя ще има...

— Лорелей! — извика Кърк, като се отдалечи от Спок. Дребната жена се понесе из стаята така, сякаш се пързеляше на ролкови кърки, а не вървеше. Всяко движение беше грациозно и добре координирано. — Решили сте да участвате в дискусиата. Радвам се — капитанът се усмихна, но тя изглежда изобщо не се радваше.

— Капитане, това, което върша, не ми доставя удоволствие, но заради мира правя всичко, което съм длъжна.

— Ние всички правим каквото можем в името на мира в Галактиката.

— Какво е това? — тя посочи към триизмерните камери. — Нямаме такива неща на Хайла.

— Вашият триизмерен образ ще бъде предаван из целия кораб. Всички зали са оборудвани с приемници.

— И моят образ ще се покаже там, а също ще се чуе и гласът ми?

— Разбира се. Няма да се вижда само чудесното ви тяло.

— Капитане, толкова сте добър към мен! — Кърк почувства топли вълни да обливат тялото му. Тя дори не е хубава, заключи накрая той, но е привлекателна. Определено е привлекателна, а това включва интелект, грациозност, достойнство — всички неща, които в неуловимо симетрично количество се проявяват като красота. Повече красота на душата, реши Кърк, отколкото физическа красота.

— Нека свършваме с това — изрева Зарв. — Трябва да отделя още време, за да се подготвя, преди да пристигнем в системата Емдън, а и Кърк ми губи времето с тази ниска скорост.

— Започнете когато искате — нареди Кърк. — Посланик, искате ли да говорите пръв?

— Много добре.

Теларитът се промени до неузнаваемост. Сякаш стана друга, нова, непозната личност. Агресивността му изчезна веднага, когато холографската камера се включи. Зарв говореше решително, стегнато и убедително. Кърк се обърна към Спок с усмивка, като че ли искаше да му каже, че нещата невинаги имат логично обяснение, че доверието в другите понякога се възнаграждава.

Спок леко се наведе към капитана си и каза съвсем тихо, така че гласът му да не бъде уловен от микрофоните:

— Това е грешка. Всички на борда слушат в момента. Не трябва да позволявате на Лорелей да говори.

— Прекалено много се тревожите. Чуйте Зарв. Ненапразно е посланик. Езикът му сякаш гали думите. Той е убедителен. Дори не ви дразни фактът, че повече прилича на прасе, отколкото на човек.

— Външният му вид няма нищо общо с това, капитане.

Кърк сложи пръст на устните си, за да накара Спок да замълчи. Вулкан се почувства безпомощен. Кърк не искаше да слуша нищо друго, освен аргументите на Зарв за мисията до Емдън. Всички критики за мисията на „Ентърпрайс“ щяха да спрат. В края на десетминутното си изложение Зарв каза:

— Благодаря ви, че ми дадохте възможността да разкрия истината по този въпрос — после седна и Лорелей застана във фокуса на камерите.

— Вижте колко неефектно изглежда тя — каза Кърк. — Сравнете нейната техника с тази на Зарв. Теларитът е майстор дипломат. Истински майстор.

Кърк се облегна назад и зачака Лорелей да започне. Тя нямаше да има шанс, ако той след това накараше хората от екипажа му да гласуват. Зарв беше професионалист, а тя пред него беше просто едно обикновено момиче.

Говорителят на Хайла започна.

И Джеймз Кърк почувства силата на нейните думи, пъргавата точност, настойчивостта и емоционалността им. Тя го предразположи, подтикна го към върховете на екстаза, накара очите му да се насълзят, преобърна всичко в душата му и всичко това само чрез думи, изречени от нея. За първи път разбра какво възнамеряваха да направят жителите на Емдън. „Ентърпрайс“ беше една пионка, залог. Тя го убеди в това. Ромуланското нападение щеше да стане факт, ако „Ентърпрайс“ навлезеше в системата Емдън; Джурнамория нямаше друг шанс, освен да се съюзи с Империята на ромуланците.

— Капитане, веднага спрете това! — настоя Спок. — Тя ви въздейства. Дори аз усещам силата на думите ѝ. А въздействието им върху екипажа е непредсказуемо.

— Но тя е права, Спок. Как може да сме били толкова заблудени? Чуйте! Тя ни отваря очите за истината — Кърк се наведе напред, като че ли това щеше да му помогне да осъзнае по-добре опасното положение, в което са се намирали. Пренебрегна протестите на Зарв. Доналд Лоритсън говореше нещо много бързо на посланика, по същия начин му отговаряше и Зарв. Мек Джокор стоеше мълчаливо настрани и, изглежда, най-много се наслаждаваше на светлината и топлината от прожекторите.

А Джеймз Т. Кърк слушаше, наистина слушаше за първи път толкова внимателно.

— Тя е права, Спок. Ние трябва...

Корабът се разтърси така, сякаш беше сграбчен в гигантски юмрук, който го раздруса. Секунди по-късно алармените сигнали спряха, но всички в стаята бяха оглушени от тях. Светлините примигнаха и се включи аварийното осветление.

Кърк скочи на крака и натисна бутона на интеркома.

— Скоти, докладвайте! Какво, по дяволите, стана?

— Сър — чу се разтрепераният глас на инженера, — загубихме едната магнитна бутилка. Трябва да изключи захранването, иначе ще избухнем. Сър, „Ентърпрайс“ е в смъртна опасност.

ГЛАВА ПЕТА

Капитански дневник, допълнение.

„Размерът на щетите на «Ентърпрайс» все още не е установен. Страхувам се, че те са големи, доста неприятни и опасни за всички на борда. Без двигатели капацитетът на транспортъора и субкосмическото ни радио са драстично ограничени, да не кажем изтощени. Докато има и други начини за алармиране на Звездна база 1 за нашето окаяно положение, предпочитам да направя усилие да завършим мисията си. Но това може да се окаже невъзможно. Ако наистина стане така, то ще бъде първата заповед, която не съм бил в състояние да изпълня. Но аз не възприемам лесно вероятността за провал.“

— Ще изискате радиационната картина, преди да влезете, капитане — каза Спок, като спря Джеймз Кърк точно пред вратата, която водеше към машинния сектор. Червените светлини просветнаха слабо, но пронизителният вой на сирената пищеше в ушите му. — В цялото пространство около двигателите се излъчват тежки гама и хлъчи от експонираната антимаатерия.

— Дайте ми костюм — нареди Кърк на един човек от екипажа, който минаваше наблизко. Мъжът първоначално се вцепени, но се подчини. Движеше се така, сякаш нямаше желание за нищо. Капитанът бързо облече предпазното облекло. Преди да натисне бутона, за да отвори вратата, водеща към радиационно опасното място, Спок беше облякъл подобен костюм. Заедно те влязоха в машинната зала.

Първото нещо, което почувства Кърк, бе, че е станал жертва на една голяма измама. Всичко изглеждаше нормално, докато не зърна екипа на Скоти, който трескаво работеше на пултовете за управление. Бяха облечени в радиационно устойчиви костюми, а на много от тях кондиционерите за въздух бяха пренапрегнати; стъклата на шлемовете

им бяха замъглени от отделяната пот. Ако това не беше достатъчно доказателство, един поглед към радиационните броячи, които бяха закрепени над контролните плотове, можеше напълно да убеди Кърк, че положението не е нормално.

Цифровите данни бяха много високи, повече от всички, които беше виждал досега в експерименталните лаборатории на станциите.

— Нивото на радиация е само с няколко порядъка по-ниско от това, което се получава в центъра на работещ модул материя-антиматерия — каза Спок. — Без костюмите веднага щяхме да умрем.

— Къде е Скоти? Искам да говоря с него — Кърк и Спок заобиколиха усърдно работещите техници и откриха Монтгомъри Скот и Хийдър Макконъл да разрязват един панел и да подменят елементи в лабиринт от схеми елементи с такава вглъбеност, която уплаши Кърк. Скоти боготвореше апаратурата. Сега корабният майстор инженер късаше разхлабени връзки и отстраняваше електронни елементи, като че ли бяха някакъв боклук.

— Радиацията е разрушила функционалността им — обясни Спок. — Мистър Скот се опитва да стигне до помощните шунтиращи схеми. Необходимо е и двата двигателя изцяло да бъдат спрени, докато се определят повредите.

— Това е вярно, капитане — каза Макконъл, като за кратко отклони вниманието си от разрушителната дейност, която извършваше в лабиринта от сложни електронни схеми. — Командир Скот прави всичко, което е по силите му, но няма резултат.

— Хийдър, ръцете ти са по малки от моите. Опитай! — Скоти се отдръпна, а Хийдър застана на неговото място. В този момент инженерът забеляза Кърк и Спок. Поклати глава: — Може и да не се справим, капитане. Положението е много лошо.

— Докладвайте!

С глас, в който се долавяше преумора, Скоти каза:

— Магнитните бутилки не са повредени, както се опасявах, но на някои участъци стените им са изтънели до такава степен, че става изтичане на радиация в отделението и то разтопява схемите. Това е достатъчно, за да се задействат всички аларми. Работим по ограничаване на радиационните утечки и по пълното спиране на реакцията материя-антиматерия.

— Ако я спрете, ще е необходим док, за да я стартираме отново! — протестира Кърк. — На светлинни години сме от звездна база с подобни устройства. Това означава, че без скорост, по-голяма от една светлинна, ще заседнем.

— Ако не я спрем, ще направим само едно „ПУФ!“ — размаха ръце Скоти, като искаше образно да покаже, че „Ентърпрайс“ просто ще се превърне в един ослепителен актиниден пламък. — Но е възможно двигателите да бъдат стартирани отново.

— Технологията на Ротслер ли имате предвид? — попита Спок. — Това е само теория и тя никога не е била прилагана на практика, още повече по време на авария в открития космос.

— Какво представлява тази технология на Ротслер? — попита Кърк. — Ако Скоти спре двигателите, има ли възможност те отново да бъдат запалени след ремонта?

— Възможно е, но това изисква материална част, с която не разполагаме на борда. Необходимо е значително защитно поле, тъй като стартирането на двигателите по този метод изисква още по-голямо радиационно покриване. Двигателите трябва изцяло да бъдат обвити в защитно поле, трябва цялата или поне по-голямата част от радиацията да бъде обхваната, докато средата се загрее до точката на запалване. Това не е студен процес на запалване, а процес, характеризирани като топъл старт.

— Какъв трябва да е видът на щитовете? Всичко, с което разполагаме, са няколко сантиметрови оловни щитове и други видове екрани.

— Напълно незадоволително — заяви Спок.

— Да, капитане, Вулкан е нрав. Щитовете, от които се нуждаем, са с около дванадесет метра дебелина, от живак или олово. Нищо друго не ни задоволява.

— Дванадесет метра? — Кърк се обърна и погледна към вратата. От нея го дяляха около десет крачки. Скоти изискваше нещо дебело, от олово или живак, по-голямо от това разстояние, а всеки от двигателите е дълъг повече от сто метра.

— Това е невъзможно.

— Да, страхувам се, че е невъзможно — каза тъжно шотландецът.

Кърк не искаше да се примири с вероятността, че те всички ще бъдат изолирани и безпомощни в огромния космос, на светлинни години от дома. Това, което никой не споменаваше, но всеки знаеше, беше, че тяхното субкосмическо радио се нуждае от захранване, за да работи. При спрени двигатели възможността им за комуникация значително намалява. Ако трябваше да се изпратят някакви съобщения, трябваше да се действа бързо. Корабът щеше да се носи напосоки месеци наред, преди помощта да пристигне — просто да спаси екипажа, а корабът да бъде изоставен.

— Няма да изоставя кораба си — каза решително Кърк. — И отказвам да повярвам, че мисията ни не може да бъде изпълнена.

Тези, които бяха наблизко, го чуха и се обърнаха към него със скептични погледи.

— Мистър Скот, продължете работата си. Направете всичко по силите си, след това искам подробен рапорт. Мистър Спок, направете подробен анализ на това, което ви е необходимо за технологията на Ротслер. А Сулу и Ухура да започнат старателно сканиране на близкото космическо пространство. Може да сме пропуснали нещо. Няма подробна карта за това пространство.

— Да, да, капитане — каза Спок. Вулкан се обърна и излезе от залата с широки, твърди крачки. Явно не се затрудняваше от обемистия антирадиационен костюм. Скоти отново се беше заел с работата си. Кърк се чувстваше сред море от нещастия, озъртайки се в привидно неразрушената машинна зала. Но той много добре осъзнаваше, че корабът му е напълно парализиран — може би завинаги — и че единствено компетентността на неговите офицери ги предпазва от това, да бъдат превърнати в супернагрети атоми, блуждаещи из космоса. Той се върна в командната зала, но тревогата му нарастваше.

* * *

— Последна проверка на схемите, сър. Искате ли да потвърдите?
— Спок надникна в дисплея, където бяха показани числата, характеризиращи статуса на кораба.

— Продължете, мистър Спок — Кърк се облегна назад в командното кресло. Никога не го беше чувствал така твърдо и неудобно.

„Ентърпрайс“ беше заприличал на един безпомощен кораб. Скоти почти напълно беше спрял двигателите материя-антиматерия. Те работеха само с десетпроцентна мощност, осигурявана от аварийен акумулатор. Това поддържаше животоосигурителните и няколко други системи, докато бъдат захранени импулсните двигатели с пълна мощност.

— Мощността се покачва — извика Чеков. — Импулсните двигатели на половин мощност, на три четвърти. Импулсните двигатели на пълна мощност. Сър, искате ли да се прехвърля на вътрешните системи сега?

— Направете го, мистър Чеков. Искам животоподдържащите системи да заработят с петдесет процентна ефективност. Спрете всички други, които не са от съществена важност. Мистър Спок, подгответе сонда със съобщение до звездната база. Искам пълни компютърни записи на това, което се случи.

— Сър, това не е възможно.

— Какво искате да кажете? — сондата имаше инерционна насоченост към най-близката звездна база. В случай на комуникационно затъмнение, голяма повреда, какъвто беше случаят, или необходимост от изпращане на малки материални образци, информационната сонда беше предпочитан начин.

— Всичките ни пет сонди са повредени.

— Това е невъзможно, Спок. Те са екранирани, защитени, но дяволите, те са грижливо предпазени. Какво е причинило повреда?

Спок вдигна поглед и каза:

— Може само да гадая за това, капитане. Изглежда, че е саботаж.

Кърк се отпусна в креслото, като обмисляше думите на Спок. Той никога не предполагаше, въпреки че се изразяваше така. Стотици, милиони най-различни дребни бита информация нахлуха в съзнанието му. Може би случаят никога няма да бъде разглеждан в съда, но Кърк вярваше, че това е саботаж, при положение, че Спок „предполагаше“. Помисли си, че това може да е извършено от Лорелей, но нещо веднага го накара свенливо да отхвърли това необосновано обвинение. Другите бяха завладени от речта ѝ, че присъствието на „Ентърпрайс“ в

системата Емдън ще причини война. Спирането на двигателите представляваше перфектна причина за непродължаване на мисията. Всеки, който бе чул речта на Лорелей, след като посланик Зарв беше свършил своята, можеше да бъде отговорен за повредата на информационните сонди. Така беше сигурно, че ще измине дълго време, преди Федерацията да изпрати други дипломати до системата Емдън.

Кърк дори не искаше и да си помисли, че аварията на двигателите също е била саботаж.

— Възможно ли е информационните сонди да бъдат поправени?

— Невъзможно е. Повредата е в задвижващия механизъм. Невъзможно е да достигнат скоростта на светлината, също както и „Ентърпрайс“.

— По дяволите, Спок, няма ли добри новини? Носим се из някакво непознато и отдалечено пространство само с импулсна мощност, не можем да се свържем със Звездна база 1, не можем да изпълним мисията си, няма начин да ремонтираме двигателите, тъй като не разполагаме с необходимите щитове. Никакви добри новини.

— Тъ... капитане, улавям нещо — Сулу си играеше, но изведнъж удари по бутоните на клавиатурата и на монитора се появи неясна картина.

— Какво е това, мистър Сулу?

— Трябва да е система от планети. Слаба звезда, клас G. Скрита от облак прах.

— Изчисления от данните на мистър Сулу — проговори Спок. — Да, капитане. Искяхте добри новини. Тези може да са такива. Системата, която мистър Сулу откри, се състои от шест планети — четири каменисти и два газови гиганта. Не е много сигурно, но има шанс една или повече от една да са обитаеми.

— Форми на живот?

— Не може точно да се прецени — дойде бързият отговор на Вулкан.

— Ухура — извика Кърк, — има ли някакви радиосигнали? Нещо, което можем да покажем на екрана?

— Нищо, сър.

— Колко сме отдалечени при максимална импулсна мощност, мистър Сулу?

— Работя върху това, сър. Готово — ориенталецът се обърна на стола си и широко се усмихна. — Три дни при максимална импулсна мощност.

— Добре. Задайте курса, мистър Чеков. Отведете ни там — Кърк почувства оживлението около себе си. Отново имаха цел. Забравиха за парливия въпрос — дипломатическата мисия до Емдън. Това отново беше екипажът, неговият екипаж, с който той толкова много се гордееше. Показалецът му натисна един бутон на интеркома: — Боунс, посрещнете ме на дек четири за формална инспекция — после чу, че докторът започна да протестира, усмихна се и отпусна бутона, като спря всякакви протестни аргументи от страна на Маккой.

Всичко се върна на мястото си. Кърк хвърли един поглед към тяхната цел, която блещукаше през облака от космически прах, и тръгна да се срещне с Маккой. Една инспекционна обиколка ще държи зает доктора и той няма да може да се оплаква.

* * *

— Имам работа, Джим, важна работа. Това е загуба на време — Леонард Маккой крачеше напред-назад пред бюрото си с ръце на гърба. — С мощност наполовина — половина! — едва смогвам да поддържам екипировката в операционната в нормална функционалност.

— Ще поговоря със Спок, в случай, че се нуждаеш от повече мощност. В момента нямаш пациенти, нали?

— Нито един. Дори Андрес е излекуван и се е върнал на работа. Цяло чудо е. Очаквах всички да дотърчат тук изпържени като малки пиленца, след като допуснахте такава авария с двигателите. Радиация! — мъжът потрепери. — Това е ужасно.

Кърк не слушаше доктора. Нямахше смисъл да се спори с него по някои въпроси — Маккой не мислеше така, както говореше. Той просто се наслаждаваше на освобождаването на напрежението, което потискаше напоследък всички. Това беше безобидно и Кърк можеше да го изтърпи.

— Необходими са ми вашите умения на лекар. Не познанията ви за тялото, а за разума. Искам да ме придружите и да ми докладвате за

психическото състояние на екипажа след аварията.

— Не ми е необходима такава обиколка, за да следя за психическото състояние на екипажа. Мога и сега да ви кажа всичко, което искате да знаете.

Кърк чакаше. Той знаеше, че ако на Маккой му се даде шанс, той ще превърне всяка тема в тирада. Но този път не стана така и капитанът се учуди.

— Каква е вашата преценка, Боунс? — попита той накрая.

Маккой поклати глава.

— Не е добра. Моралът на кораба никога не е бил на по-ниско ниво. Ако бях независим наблюдател от „Старфлийт“, натоварен да извърши пълна проверка на състоянието, нямаше да мога да се оправя, както и всеки друг на борда.

— Всеки ли?

— С изключение на Спок, по дяволите — това признание струваше на Маккой малко гордост. — Той изглежда неразрушим. Тази смесица — полувулкан-получовек му помага в ситуации, които ни изкарват нас, обикновените хора, извън релсите.

— В опасност ли сте?

— Едва ли — изръмжа докторът, — но останалите, които видях, са. Трябваше да ме послушате, когато ви казах да се върнем, да забравим за Емдън.

— Значи мислите, че това е в същността на нещата — Кърк пое дълбоко въздух и после бавно го изпусна. Предупрежденията на Спок за въздействието на Лорелей върху екипажа се оказаха доста точни; освен това, той все още водеше вътрешна борба със самия себе си за присъствието на чужденката. Тя изглеждаше така безвредна, че той малко вярваше в това, което Спок ѝ приписваше като сила на въздействие. Но фактите бяха пред него и той просто трябваше да ги погледне, въпреки че нямаше голямо желание. Той престана да говори с нея. Чувстваше смътна тревога, че тя е опасна, както научният му офицер казваше, но Кърк не искаше да допусне, че е така.

— Нека първо погледнем екипажа — предложи капитанът. — И ако нямате нищо против да ме придружите, Боунс, трябва да тръгваме.

— От машинната зала ли ще започнем?

— Тя все още е силно радиоактивна. Възнамерявах да проверим само екипажа от горните декове.

— В такъв случай ще дойда. Трябва да се поразтъпча малко — Маккой излезе в коридора, без да поглежда към Кърк. Закрачи, но като измина двайсетина метра, спря. Чуха се мърморещи гласове, които все повече се усилиха. Кърк настигна доктора, спря се и се заслуша:

— ... отказват да направят каквото и да е. После ще трябва да се завърнат в звездната база.

— Но ако не го направим, това означава война — чу се отговорът.

Кърк се намръщи, когато Маккой посочи към вратата. Мразеше да шпионира, но трябваше да го направи. Капитанът отиде до полуотворената врата, застана зад нея и се заслуша:

Гласовете продължаваха дискусията си.

— Не трябваше да напускаме звездната база. Това не беше мирна мисия, а военна още от самото начало. Сега вече стана ясно. Трябва да поддържаме мира.

— Нека видим как поддържат фазерите си!

Кърк заобиколи вратата, открехна я по-широко и застана с лице срещу разговарящите.

— Защо не сте на дежурство? Рос и Кеселман, нали?

— Да, сър — каза жената. Тя дори не се стресна като събеседника си. — Аз отказвам да дежурия при фазерите. Това са оръдия на войната. Аз искам само мир за всички във Вселената.

— Младши лейтенант Рос, по същия начин ли ще разсъждавате при агресия от страна на ромуланците?

— Ако ние не се бием, те също няма да се бият — отвърна тя.

— Анита — изсъска събеседникът ѝ, — замълчи!

— Не, Деке, време е да се застъпим и да отстояваме нашата вяра. Никой от нас няма да участва в каквато и да е дейност, която излага на опасност друга форма на живот. Смъртта и разрушението трябва да бъдат спрени от някого. Тези някои може и да сме ние. Имаме сили да го направим и ще го направим.

— Тя и от ваше име ли говори, младши лейтенант Кеселман? Вие сте отговорен за отдела за биоподдръжка, нали?

— Животът е ценен, сър. Да, тя говори и от мое име. И от името на много други от екипажа — завърши младши лейтенантът, като бързо изплю последните думи, сякаш изгаряха езика му. По челото му изби пот от вътрешното напрежение, което изпитваше.

— Разбира се, че животът е ценен. Точно заради това е и нашата мисия до Емдън — да предотвратим война — Кърк не се изненада, когато и Рос, и Кеселман се изсмяха на последните му думи. Това беше единственото най-осезателно противоречие, което някога е имал с екипажа си. — Не мислите ли, че не сте разсъждавали по този начин до момента, в който сте разговаряли с Лорелей?

— Тя го изрази гласно, но семената на тази наша вяра бяха вече посети в нас. Федерацията винаги прави така, че нещата да изглеждат благородни — да се пътува из неизвестни пространства и да се търсят нови форми на живот. Но крайт винаги е един и същ — ние ги разрушаваме. Край.

— Кога насила сме разрушили чужда раса? — попита Маккой, който най-после проговори. През повечето време Кърк подозираше, че докторът е съгласен с двамата младши лейтенанти, но те най-накрая преувеличиха и това подразни Маккой. — Признавам, че в някои случаи сме се бъркали в работата им, но да разрушим или унищожим? Никога!

— Това „бъркане“ разрушава чуждата култура така сигурно, както ако изстреляме фазерите си срещу тях — протестира Анита Рос разпалено. — Каква е разликата, ако им натрапим нашия модел на култура или направо ги убием? Да натрапваме нашата философия на чужда раса, е също толкова насилствено действие, както и да сме в орбита около тях и да ги обстрелваме с фотонни торпеда.

— Тъй като понастоящем няма никаква нужда от фазери или торпеда, вашето неподчинение не е сериозно нарушение на дисциплината, младши лейтенант. Но си мисля, че седенето и пиенето на кафе не е най-полезното прекарване на времето, още повече като се има предвид и настоящата авария. Ще говоря с вашия секционен началник и ще настоявам да се заемете със задълженията си.

— Ако те включват насилие, отказвам да ги изпълнявам.

— Продължаваме — каза Кърк, като се обърна и напусна стаята. В коридора той се отпусна и погледна Маккой. — Има ли и други като тези?

— Повече, отколкото си мислите, Джим. Но има един аспект, който е необезпокоителен — това, че никой от тях не желае да убива.

— Можеш ли да си представиш, че е възможно това, което изтъквах пред тях, да бъде обяснявано и пред тежковъоръжен боен

ромулански кораб. Войната е ужасно нещо и затова всеки би желал да я избегне. Но има опасност прекалената смиреност да те превърне в роб. Вярвам, че е време да говоря с вашия подстрекател.

— Лорелей?

Кърк кимна и тръгна към стаята на чужденката. Той не желаше тази конфронтация. Но съзнаваше, че не може повече да се прави, че не я забелязва. Сигурността на този кораб означава много повече от това, което чувства той.

* * *

Както всички врати на борда на „Ентърпрайс“, и тази, която водеше към стаята на Лорелей, беше полуоткрехната. Когато всеки ерг, произвеждан от импулсните двигатели, е необходим за поддържане на жизнените процеси на движението, луксът за дистанционно отваряне на вратите можеше да бъде пренебрегнат.

— Лорелей? — извика Кърк. Гласът му не трепна. Той се опитваше да се владее. Нямаше причина да се страхува от нея. Тя не беше войнолюбива. Точно обратното. И все пак той се страхуваше от нея. Или по-точно от философията ѝ и нейния пацифизъм. Страхуваше ли се от нейната силна способност да убеждава? Можеше ли тя напълно да разклати всичко, в което той вярва?

— Капитан Кърк... Джеймз. Моля, влезте.

Тя седна на една табуретка и кръстоса тънките си крака. Беше облечена в рокля от фина материя, плътно прилепнала от статичното електричество по тялото ѝ. Големите кафяви очи придаваха на изражението ѝ мекота, младост и уязвимост. Детската ѝ фигура го подсилваше още повече. Кърк се бореше с чувството за защита. Във всеки случай тя се владееше много по-добре от него.

— Искам да ви помоля да не разговаряте с никого от екипажа ми — най-накрая го събра само в едно изречение.

— Да не разговарям? Толкова ли съм опасна? Ако мислите, че идеите ми са в основата на вашите проблеми, знайте, че те са силни — тя обхвана коленете си с ръце и се облегна назад, като балансираше. За зряла жена тази поза беше провокационна. Кърк беше още по-печатлен от детското излъчване на Лорелей.

— Думите им много приличат на вашите. По някакъв начин, но не знам как сте го направили, вашите мисли и идеи са ги завладели. Много от хората ми отказват да поемат дежурството си заради новите си пацифистични идеи. Ако те откажат да изпълняват заповедите ми в един критичен момент, независимо дали заплахата е ромулански крайцер или голям астероид, не само техният живот ще бъде в опасност, но и животът на всички на борда на „Ентърпрайс“. Не искате това да тежи на съвестта ви, нали?

По лицето на жената се изписа тъга и засенчи сияйното ѝ изражение така, както облак закрива слънцето. Тя тръсна глава.

— Не е толкова лесно, Джеймз. Идеите са коварни. Посети веднъж, те се развиват и никога не могат да бъдат изкоренени. Няма връщане назад.

— Но как го правите? Защо? — той седна пред нея и сложи ръце на коленете си. Изучаваше я старателно, за да вникне в мотивите на поведението ѝ.

— Аз съм говорител на Хайла. Обучавана съм да подбирам внимателно думите, открито и хитро да ги насочвам към целта. Разбира се, че хитро съставеното изречение е най-важното, защото то украсява и подсилва мисловния процес у слушателя. Аз не искам да ви сторя зло или да навредя на скъпоценния ви кораб. Но мисията ви е пълна противоположност на това, което за мен е свещено.

— Непрекъснато чувам от екипажа си, че пътуваме към Емдън, за да започнем война. Това не е и никога не е било цел на Федерацията, когато изпраща дипломати. Посланик Зарв и останалите искат само мир, не война.

— Вашият посланик е забележителен оратор. Той щеше да бъде много почитан на Хайла — въздъхна Лорелей и се обърна на една страна. Отново движение, което беше сексуално провокативно.

— Ромуланците искат война, не Федерацията.

— Да, Джеймз, знам това. Наистина вярвам, че е така. Проучих базата ви данни и разбрах, че желаете само мир, а не война.

— Тогава защо стоите на пътя ни?

— Мотивите на Федерацията са мирни, но инструментите, които избира, са грешни. Още преди хиляди години на Хайла сме се научили, че чистите мотиви са безсмислени без ефективни действия. Зарв може да повлияе на Емдън и Джурнамория и да предотврати войната, от

която се страхувате. Той е много добър. Но присъствието на „Ентърпрайс“ ще действа против тази цел. Тези, на Емдън, са хитри.

— И те ще използват „Ентърпрайс“, за да ударят по Джурнамория, които, от своя страна, ще се обърнат към ромуланците за помощ. Чул съм вече това. Трябва да имам доверие на Зарв и Лоритсън, и Мек Джокор. Аз... аз не съм дипломат. Начинът им на действие в някои случаи ме озадачава...

— Но не сте и войник. Вие наистина искате само мир. Вашата главна цел е да откривате нови светове, да контактувате с нови форми на живот, като желаете контактите да са само мирни. Това е професия, за която си заслужава човек да живее, и вие сте напълно подходящ за нея.

Нещо, подобно на сълза, капна на коленете ѝ. Слабата ѝ ръка леко изтри насълзените очи. Кърк се взря в шоколадовите ѝ очи и загуби контрол над себе си. Привличането, което чувстваше, се засили. То не беше само сексуално, но имаше и такъв оттенък. Тя съчетаваше в себе си всичко чисто, невинно и миролюбиво, всичко, което успокояваше.

— Ние, на Хайла, се борим срещу войните от векове. Тези примитивни чувства са ми познати от записи — технология, която вие не познавате. Това... много ме впечатли. Всички на Хайла споделят моето отвращение от войнолюбивите инстинкти и ние сме посветили живота си на анализиране на ситуацията. Вие сте или заслепени, или неопитни, или наивни.

— Наивни? — попита Кърк критично. За него Лорелей беше неопитна и наивна. — Едва ли.

— Може би по-точната дума е уморени или изтощени и тялом, и духом. Вие, както и всички на този кораб, изглеждате като износени. Отдавна не сте имали почивка. Не е възможно да имате ясна мисъл, когато сте уморени.

— Вярно е, но трябва да изпълним мисията си.

— Вие сте всеотдаен — каза тя с още по-голяма тъга. — Бих желала силите ми да са доста по-ограничени. Не ми прави чест да ви злепоставям, като ви преча да изпълните мисията си. Ние, на Хайла, нямаме такава твърда обществена структура. Не сме анархия, но нямаме и лидери във вашия смисъл.

— Но как се стремите към общото благо? Не е възможно в една сложна структура всеки да се стреми към общото добро.

— Хайлианците имат съвсем малка нужда от направляване. Ако нещо трябва да бъде направено и ние сме способни да го направим, правим го. Всяка работа се цени, ако помага, а не вреди.

— Това ми звучи като структура на едно идеално общество — изтърва се Кърк, не искаше да го изразява гласно. Думите ѝ го оплитаха, караха го да се чувства като дивак в присъствието на едно изтънчено същество.

— Идеално? — попита тя изненадано, а смехът ѝ прозвуча в ушите на Кърк като звън от сребърни звънчета. — Едва ли. Ние знаем много свои недостатъци. Но работата за постигане на реален мир е цел на всеки един от нас.

— Тогава всеки от вас има едно и също определение за мира — Кърк сякаш затъваше в дълбините на погледа ѝ, на нейния интелект и аргументите ѝ. Това, което тя казваше, го омагьосваше. Думите ѝ бяха смислени, с идеален смисъл. Тя отново протегна ръка и го докосна. Той се обърна и целуна дланта ѝ.

— Бих искала начините ви за постигане на мир да са много помирни — каза тя, а думите ѝ бяха пропити с тъга. — Сигурно ви изглежда, че искам да ви разруша.

— Обучавали са ме да бъда войник, но мирът ми е по-мил. Бих искал всички в галактиката да живеем в мир — ромуланци, клингънианци, Федерацията.

Тя нищо не каза. Кърк се протегна да я погали. Но един рязък звън го стресна.

— Капитан Кърк, трябва да се явите в командната зала. Моля, отговорете.

Кърк се изправи и отиде до интеркома. Натисна един бутон.

— Тук е Кърк. Какво има, Ухура?

— Сър, мистър Спок докладва, че сме преминали през космическия прах, който закриваше системата от планети. Завършено е първоначалното сканиране на системата.

— Добре.

— Добри новини, сър. Четвъртата планета от системата е обитаема.

— Веднага се качвам — Кърк се обърна и погледна Лорелей, която седеше в същата поза. — Трябва да вървя — каза ѝ той. Дълбоко в него бушуваха емоциите, които заплашваха отново да го объркат. Когато разговаряше с Лорелей, всичко изглеждаше така просто и ясно. Сега думите го объркваха — мир, война. Границите между двете понятия вече не му бяха така ясни.

— Вървете. Изпълнете задълженията си — каза тя. — А аз ще изпълня моите. Това е съдбата ни, Джеймз. Всеки трябва да прави необходимото.

Той кимна. Беше радостен да си тръгне. Забърза към турболифта, нетърпелив да стигне в командната зала.

Населена планета! Не бяха загубени! Имаха шанс!

ГЛАВА ШЕСТА

Капитански дневник, звездна дата 4903.01.

„Скоро ще влезем в орбита около четвъртата планета от тази система. Ухура не улавя радиосигнали от планетата, но данните на мистър Спок показват наличие на високоорганизирана цивилизация. Това е загадка. Навсякъде в галактиката всяка една напреднала цивилизация има херцово радио, дори за собствени, комуникационни нужди. Може би това е първото изключение.“

— Влезте в орбита — заповяда Кърк. Чеков и Сулу се подчиниха. Зад себе си чуваше безуспешните опити на Ухура да установи връзка. — Мистър Спок, какви са впечатленията ви за този свят? — изучаваше големите цветни петна — кафяво, зелено и синьо — на екрана, докато слушаше офицера си.

— Определено напреднала цивилизация, може би равна на нашата.

— Космически скорости? По-големи ли са от светлинната? — попита Кърк.

— Няма показания за каквато и да е активност извън планетата, сър. Нито пък има каквото и да е радиационно излъчване. Но все пак улавям доказателство за дейности, свързани с деленето на атома, за транспортни системи, дори за транспортни средства, които наподобяват земните от двадесет и първи век.

— Не намирате ли за странно, че не използват радио?

— Имам теория за това. Например, в средата на двадесети век от Земята се улавяли слаби радиовълни. Маломощните геосинхронизиращи комуникационни сателити приемат усилен аудио и видеосигнали. До края на същия век лазерите и комуникационните

сателити са били основните методи за предаване. Те, както знаете, не излъчват.

— Сулу, има ли комуникационни сателити в орбита около планетата?

— Няма, сър — дойде веднага отговорът. — За това вече ме пита мистър Спок.

Кърк се усмихна на себе си. Спок рядко пропускаше нещо важно. И заради това беше най-добрият офицер в „Старфлийт“. Кърк отхвърли идеята, че един ден, когато Спок сам ще бъде командир на звезден кораб, той ще остане без него на „Ентърпрайс“.

— Как ще обясните това? Съгласно теорията на Проктор за цивилизациите не е възможно развитието на едно сложно общество без съвременна комуникационна мрежа.

— Съгласен съм с теорията. Допускам, че индивидите на планетата използват метод, който ние не познаваме. Те са напреднала раса, може би дори са по-напреднали от нас.

— Но не пътуват в космоса. Нито дори до близките планети.

— Някои цивилизации не изпитват нужда да изследват космоса. Тази може да е от тях — докато докладваше, Спок продължаваше работата си на компютърната конзола. — Улавям други примери, които потвърждават, че са напреднала раса. Имат високо развита биология. Това се потвърждава от растителните им модели. Водните им пътища показват оптимално планиране на напоителната система, а планетният им транспорт показва, че е конструиран така, че реколтата се транспортира по цялата повърхност.

Кърк настрои екрана така, че да се види по-увеличено изображение. Заключениета на Спок се основаваха на увеличените изображения на компютъра, но някои от нещата, които вече бяха докладвани, можеха да се видят и с просто око. Той се чудеше дали индивидите долу също използват компютърни анализи или имат други похвати.

— Да, това е свят, в който нямам нищо против да бъде телепортиран — каза Маккой близо до Кърк. Капитанът подскочи изненадано, тъй като не беше усетил приближаването на доктора. — Изглежда мирно и тихо долу. Можеш да заровиш пръсти в почвата и да се почувстваш като част от тази природа.

— Чудя се дали изобщо някога сте виждали как изглежда една ферма. Виждал съм ви на снимка, застанал под навес някъде в Атланта, как се взирате в хоризонта, където трябва да има поля.

— Израснал съм във ферма, Джим — болката в гласа на Маккой накара Кърк да смени темата.

— Завършихте ли биологичното сканиране?

— Да, всички данни са вкарани в компютъра на Спок. Условието на тази планета са толкова близки до земните, както на никоя друга планета, позната досега. Това е едно красиво местенце. Няма замърсители на въздуха от фабриките, времето е хубаво, цялото място много прилича на рай.

— Няма ли заводи? Спок, наистина ли е така?

— Да, капитане. Очарователно. Не бях взел предвид този факт досега. Цялата индустрия на Земята, която е голям замърсител, е в орбита, така че, земната атмосфера е чиста. Но тук не виждам никакво доказателство за подобни фабрики в орбита. Затруднен съм да обясня липсата на атмосферни замърсители.

— Може би те са по-развити от нас — промълви Кърк.

— Биосканирането продължава. Неговата цел е един от техните градове — каза Маккой. — Градовете им също са пример за работоспособност. Но нямат електрическа мрежа. Това не е много естетично.

— Изглежда, има определено предпочитание към шестоъгълните форми в архитектурата им и в цялостното планиране на градовете. Този начин е ефикасен колкото и квадратният модел, но е по-привлекателен от математическа гледна точка.

— Той дори не може да се наслади на архитектурните форми. Редуцира всичко до геометрични и математически форми.

— Докторе, не мога да разбера защо хулите тази логика. Това със сигурност е по-добър начин за разглеждане на определен проблем, отколкото вашия, който е присъщ повече на слепец и в който отделяте голямо място на чувствата.

— Достатъчно — намеси се Кърк, за да усмири двамата антагонисти. — Не искам да се телепортирам в центъра на град, без да предупредя за това. Мислите ли, че са ни открили вече?

— Не, капитане — каза Ухура. — Опитвам се да уловя радарите и детекторите им. Изглежда, не използват и радари. Би трябвало да им

изглеждаме като звезда.

— Но как тогава направляват самолетите си? С лазери ли? Коментари! Спок, Ухура!

Преди някой от двамата да отговори, един до болка познат глас се разнесе в командната зала:

— Искам да знам защо се отклонихме?

— Посланик Зарв, моля, върнете се в стаята си. Заети сме с много по-неотложни задачи — Кърк почувства, че раздражението на теларита нараства. Той не беше повлиял на екипажа, въпреки че Лорелей високо оцени неговите способности. Всичко, което Зарв беше направил досега, бяха само поразии. Кърк най-накрая трябваше да признае, че проблемите на борда на „Ентърпрайс“ бяха вследствие присъствието на тримата дипломати и тяхното поведение. Ако те си стояха в стаите мирно и тихо, никой нямаше да се бунтува срещу тях. Всяка стъпка на Зарв беше погрешна.

— Няма да направя това, Кърк. Защо, по дяволите, обикаляме около тази нищо неструваща топка кал? Това не е Емдън. Знам го. Бил съм там и тези континенти тук са по-различни — размахвате късичките си ръце към екрана Зарв.

— Ако случайно сте пропуснали да разберете, посланик, двигателите ни са спрени и ние летим само с импулсна мощност. Вследствие на аварията не можем и да сигнализираме Звездна база 1. И петте ни информационни сонди са повредени, а без двигатели не можем да използваме и субкосмическото радио. Можем ограничено да използваме транспортъора. С импулсна мощност ще са ни необходими години да...

— По-точно 473.923 — намеси се Спок.

— ... почти петстотин години, за да се върнем в звездната база. Емдън е малко по-близо.

— 88.666 години, ако звездните карти от астрономите на Емдън са прецизни.

— Благодаря, мистър Спок — Кърк усети, че дори научният му офицер е раздражен. Всеки момент беше готов да избухне. — Не можем нито да продължим, нито да се върнем, нито да осъществим контакт със „Старфлийт“. Трябва да се опитаме да поправим двигателите си. Само след това ще можем да стигнем до Емдън или, ако не можем да ги настроим добре, да използваме субкосмическото

радио, за да информираме „Старфлайт“ за местоположението си. Не виждам да допринасяте с нещо за разрешаването на проблемите ни, посланик. Върнете се в стаята си и стойте там.

— Кърк, няма да ви позволя да ми нареждате така. Аз...

— Лейтенант Петън — извика Кърк, като натисна бутона на интеркома, който се намираше на облегалката за ръце на командното кресло, — изпратете пет души от охраната в командната зала, за да изпратят посланик Зарв до стаята му.

— Това е бунт! — запротестира Зарв, но появата на петимата от охраната го накара да млъкне и да им се подчини.

— Мистър Спок, защо тази планета не е каталогизирана? Как е възможно една толкова развита цивилизация да бъде пропусната от разузнавачите на Федерацията? — Кърк се отпусна, след като теларитът беше отстранен от командната зала. Въпреки окаяното положение, в което се намираха, той се чувстваше много по-спокойно, когато се занимаваше с проблемите на кораба и екипажа, отколкото с проблемите на своеволните дипломати.

— Не знам, сър. Тази звездна система не е много Далеч от Звездна база 1, на път за Емдън. Но трафикът по този маршрут се е засилил, след като са започнали набезите на ромуланците. Дори и през облака прах може да се забележат признаци на живот.

— Възможно е никой да не си е направил повече труд от излъчването на радиосигнали, мистър Спок — предположи Ухура. — Преди да бъде назначена на „Ентърпрайс“, бях на разузнавателен кораб. Често минавахме бързо през някой участък, като нанасяхме на картата само звезди от клас М и тези, които първо сканирахме за радиоактивност.

— Калпава работа! — промърмори Спок.

— Но понякога това е оправдано — каза Кърк. — Галактиката е голяма и винаги ще има системи, покрай които ще минаваме, без дори да подозираме за съществуването им. Да се надяваме, че тази планета ще ни е от полза.

Вратата на турболифта се отвори. Кърк замръзна на място, като си помисли, че Зарв се е върнал. Той погледна назад и веднага се успокои. Доктор Маккой влезе с клипборд в ръка.

— Имам анализите от сензорите за форми на живот, Джим. Изглежда, че новините са добри. Тези същества не са хора, но в

сравнение със Спок са по-добри.

— Атмосфера, аква сфера, цялостна екосфера? Ще имаме ли проблеми?

— Трудно е да се каже без определени образци, които да проучим, но бих казал, че това е планета, която сякаш е създадена за хора или за чужденците, които живеят на нея — той използваше клипборда, за да посочи на екрана му доказателствата за думите си. — Външно са хуманоиди. Има някои странности, но нищо опасно.

— Бъдете по-точен, докторе — Спок погледна над рамото на Маккой към екрана на клипборда. — Какво имате предвид, като казвате странности?

— Ами, нищо, което конкретно мога да посоча. Просто чувства, като тези, които винаги искате да изпитвате, а не можете. Има прекалено много жизненост там долу.

— Не искам да бъда заблуден от вашите човешки емоции. Не разбирам значението на „прекалено много жизненост“, докторе.

— Аз също, Боунс — погледна приятеля си Кърк.

Докторът сви рамене и каза:

— Изглежда, жизнеността у един индивид от тях е много по-висока в сравнение с човешката. Може би техните жизнени процеси са много по-интензивни от нашите.

— Доста ненаучно — отбеляза Спок.

— Но никой не е открил никаква заплаха — нито биологична, нито каквато и да е. Мистър Спок, Боунс, вземете охрана и се телепортирайте долу.

— Да, сър — Спок вече беше на път към транспортъра. Маккой го последва с неохота.

* * *

— Знаете какво искаме. Преговаряйте за екраните. Ако могат, да ни снабдят поне с оловен екран. Или пък нещо по-добро, което са проектирали. Или поне една масивна скала, ако няма надежда за нещо по-добро.

— След като имат реактори, би трябвало да имат и такъв екран.

— Какво ли ще искат в замяна? — попита Маккой. — Без подходяща контактна група не можем да им предложим нещо от нашата технология, а пък и те са достатъчно развити, за да се заинтересуват от стъклени легла или някоя друга дреболийка.

— Докторе — каза Спок, — мисля, че напътствията на „Старфлийт“ в това отношение са ясни. След като ние сме в опасност, нашата мисия е заплашена от провал, а като имаме предвид и заплахата от нападение на ромуланците, Заповед номер едно може да бъде модифицирана и ние бихме могли да предложим всякакви неща, които тази раса не притежава. Трябва да бъдем внимателни в предметите, технологиите или знанията, които ще предложим за размяна, но нашите действия все пак ще подлежат на санкциите на закона.

— Това ме кара да се чувствам дяволски добре — отбеляза Маккой. После се взря в транспортната платформа и добави: — Наистина, дяволски добре се чувствам.

— Желая ви късмет. Запишете всичко с трикордера си. Отделът за контакти на Федерацията ще бъде много заинтересуван. Това е първата наистина развита цивилизация, която откриваме след повече от двадесет години.

— Всичко е наред, капитане — чу се спокойният глас на Спок от транспортната платформа. До тях бяха застанали четирима души от охраната.

— Активирайте транспортъора! — нареди Кърк. Около всеки от мъжете заблестяха енергийни светлини и после и шестимата изчезнаха. На Кърк много му се искаше да бъде сред тях, но, разбира се, това беше невъзможно. Той беше капитан на звезден кораб; задълженията му бяха да остава винаги на борда на кораба си. Той забърза към командната зала, за да проследи на екрана осъществяването на контакта.

* * *

Леонард Маккой се препъна и падна на колене, като изпсува.

— Кога, по дяволите, ще проектират машина, която да работи както би се очаквало от нея? Дяволското нещо ме пусна на един инч от

повърхността.

— Така сте се позиционирали още на борда на „Ентърпрайс“ — отвърна Спок. — Ако не се страхувахте от транспортъора, нямаше да се случват такива неща.

— Защо пък ще се страхувам от него? Кайл каза, че бил модифициран заради аварията. Проклетото нещо пръсва всичките ми атоми, подхвърля ги като цирков жонгльор, после ги връща обратно, но кой знае как ги подрежда. Чудо е, че всичките ми ензими все още функционират. Трябва да се позанимая с това. Ако транспортъорът се използва често, това влияе ли на ензимите?

— Докторе, такива изследвания са направени от вулканите и от други и не са установени никакви влияния върху ензимите, причинени от транспортните лъчи.

— Сър — каза Нийл, командирът на охраната. Той посочи няколко приближаващи хуманоида.

Спок внимателно ги изучаваше. Беше включил и насочил трикордера си към тях. Те бяха телепортирани в покрайнините на голям град. Под краката им се разстиляше кадифеномек, зелен торф. По същия начин бяха покрити улиците на града. Сградите също изглеждаха с меки форми — никъде не се усещаше твърдостта на тухлена или стоманобетонна конструкция.

— Подобни данни — произнесе Спок. — Доста интензивни, както вече споменахте, доктор Маккой.

Хуманоидите приближиха и спряха. Голите им глави блестяха на слабата следобедна слънчева светлина. Липсваха вежди и заради това очите им изглеждаха по-големи от човешките, но липсата на уши беше най-съществената разлика, която отбеляза Спок. Чуждоземните стояха на еднакви разстояния един от друг, не разговаряха помежду си, не се поглеждаха. Те изучаваха Спок, Маккой и останалите без никакво изражение по лицата си — нито на любопитство, нито на страх.

— Как да се сближим с тях? — попита Маккой. — Отдавна не съм препрочитал „Робинзон Крузо“.

Спок пристъпи напред и каза:

— Аз съм научен офицер на звезден кораб „Ентърпрайс“, който сега е в орбита около вашия свят. Искаме да направим сделка — нямаше отговор. Спок си поигра с трикордера. Нямаше видима емоция, която да може да се улови по изражението на лицата им.

— Вие сте ласкател, Спок. Не улавям никакви нови данни с трикордера си. Изглеждате смешно.

— Грешите, докторе. Аз дори нямам индикация, че те ни забелязват. Но телепатията не ни е непозната. Липсата на уши показва друг начин на комуникиране, който ние не използваме.

— Искате да опитате по начина на вулканите?

— Трябва, въпреки че не съм уверен дали и той ще даде резултат.

Спок пристъпи още малко напред, поколеба се, после пристъпи още малко и застана до хуманоида, който стоеше най-близо от лявата му страна. Вулкан протегна ръка. Хуманоидът не помръдна. Спок опря пръстите си в челото му — отговорът дойде веднага.

Един силен юмрук удари Вулкан право в стомаха. Той се олюля, като се опита да възстанови дишането си. После извика на охраната:

— Почакайте! Не стреляйте!

Но гласът му не беше достатъчно силен, за да го чуят и да му се подчинят. Те стреляха с фазерите си. Хуманоидите се олюляха, но не паднаха в безсъзнание.

— Изглежда, нервната им система не е същата като нашата — извика Маккой. — Не стреляйте с фазерите.

Спок вече се беше възстановил, но не можеше да попречи на хуманоидите да сграбчат охраната. Появиха се още и още чужденци, докато цялата телепортирана група беше заобиколена от тях.

— Чудесна бъркотия — измърмори Маккой. — А сега как ще ни измъкнете оттук?

— Не виждам друга логика, освен да се предадем и да изчакаме шанса да говорим с техните ръководители. По-точно да комуникираме по някакъв начин с лидерите им.

— Дали изобщо ще имаме шанс да видим дневната светлина отново? — каза Маккой, след като бяха сграбчени, повлечени по мекия зелен килим и затворени някъде.

* * *

— Те са затворени, сър — чу се гласът на Чеков. — Какво ще правим?

— Затворници? Какво стана? Аз идвам право от транспортната зала. Не са имали никакво време, за да изпаднат в беда.

— Сър! — извика Чеков. — Мистър Спок се опита да комуникира, като използва техниката на вулканите. Но беше ударен. Охраната откри огън с ръчните фазери. После всички бяха хванати и отведени в града.

— Сулу, забелязва ли се активност в орбита или близкото космическо пространство?

— Не, капитане.

— Ухура, има ли радиосъобщения?

— Не, сър.

— Включете главния монитор с пълните записи от трикордера. Искам да видя какво са видели Спок и Маккой, преди да стане злополучния инцидент.

Няколко минути Кърк наблюдаваше възпроизведената картина. После поклати глава. Изглеждаше невероятно, че ги беше сполетяло такова нещастие, без да има признаци за подобно нещо. Спок беше приближил бавно, чисто. Ако беше прав, че те комуникират по телепатичен път, това обясняваше много неща. Една телепатична нация се нуждае от по-голям радиус, както космосът се нуждае от вакуум, но ако те бяха телепатици, защо не са разбрали миролюбивите му намерения? Някои култури имат табута срещу докосвания, но видът на Спок показва присъствието на чужда раса и той не е докоснал рязко хуманоида. Ако докосването беше забранено, защо хуманоидът не беше отстъпил или поне да беше дал някакъв друг знак, че Спок трябва да спре.

— По дяволите — каза Кърк и сви ръцете си в юмруци, — те са изпълнили процедурата при първия контакт. Това не трябваше да се случи.

— Какво ще правим, сър? — попита Чеков.

— Пригответе фазерите! Задайте шесто енергийно ниво, като отнемете енергия от останалите сектори.

— И фотонните торпеда ли, капитане?

— Не, мистър Чеков. Фазерите са по-точни. Не искам да започвам война. Искам да получа радиационни щитове от тези, долу. Това не е агресия. Още не.

Кърк наблюдаваше Чеков, докато той натискаше превключвателите и подготвяше фазерите за стрелба. После светнаха червени светлини, приличащи на разцъфнали пролетни цветя.

— Сър, екипажът, отговарящ за фазерите, не е на поста си.

— Защо?

Павел Чеков се обърна и вдигна рамене, като искаше да каже, че няма представа.

— Мистър Сулу, поемете управлението. Отивам лично да се срещна с тях. Няма да откривате огън, докато спускателната група е в опасност.

— Да, сър — отговори Сулу и седна в командното кресло, докато Кърк забърза към турбоасансьора. Запъти се към центъра на „Ентърпрайс“, право към залата за контрол на стрелбата.

Тя беше празна. Всичко беше изоставено, сякаш е имало сигнал за тревога.

Кърк седна в едно кресло и подготви фазерите.

— Мистър Сулу, какво е положението?

— Няма промени, сър. Чужденците са окошарили спускателната група, сякаш са животни от фермата им. Дори не са ги поставили в затворническа клетка. Затворът повече прилича на кошара с високата си три метра ограда.

— Активирал съм фазерните схеми. Изпратете охрана тук, долу. Веднага искам екипаж, който да управлява фазерите, а после имената на тези, които са напуснали поста си. Веднага да се явят на рапорт и да се предприемат по-нататъшни дисциплинарни действия.

После грубо прекъсна връзката с командната зала и отново се зае с подготовката на фазерите. Когато зад него се чуха стъпки, той каза:

— Заемете се с работата. Трябва да се върна в командната зала — обърна се и видя Лорелей да стои до вратата.

— Джеймз, екипажът най-после откри Истинския път. Никой няма да стреля с оръжието ви. Те откриха път, по-добър от насилието.

— Спок, Маккой и четирима други са в опасност долу. Използването на фазерите може би е единственият начин да бъдат освободени. Искате да ги изоставим и те да умрат ли?

— Ако това означава размяна на техния живот за живота на други — да. Такава търговия винаги е лишена от смисъл.

— Те са мои приятели, част от екипажа ми! — извика Кърк.

— Нещастие е, че се намираме в такова положение, но насилието няма да реши проблемите. То само може да подсили напрежението.

— Вие ли сте убедили екипажа ми да напусне постовете си?

— Джеймз, не искам да ви лъжа. Говорих сериозно с някои от тях, отговорих на въпросите им, намалих съмненията им. Никой от тях няма да се върне, за да навреди на друго живо същество. Трябва да търсите друго — мирно решение!

— Охрана! — извика Кърк. — Покажете на Лорелей пътя до стаята ѝ и се погрижете тя да остане там. Вие, заемете място номер едно. Вие — място номер две — той не изчака да види дали заповедите му се изпълняват. Тези, от охраната, не можеха лесно да бъдат убедени в други идеали. Те знаеха задълженията си и добре ги изпълняваха.

Както и капитан Джеймз Т. Кърк.

И все пак по обратния път до командната зала думите на Лорелей го глождеха. Ами ако тя беше права? Ако наистина има начин за излизане от ситуацията без да се използва сила?

А после реши:

— Ще опитам всички миролюбиви начини, преди да използвам фазерите. Така са ме учили и вярвам, че този е пътът.

Но докато седеше в командното кресло, Кърк все още се съмняваше.

* * *

Изведнъж туниката му се пропи от някакво лепкаво вещество и кожата му стана лепкава. Кърк се стресна, обърна се и видя Мек Джокор да стои до него. Беше се концентрирал върху нещо, изглеждаше много потиснат. Кърк никога досега не го беше виждал такъв. Ръката на чуждоземеца сграбчи още по-силно командира и малки бодливи мустачета затанцуваха по чувствителната кожа на Кърк. Той се досети, че това е начин, по който индивидът растение комуникира; за него това не значеше нищо.

— Съжалявам, не разбирам.

— Още много неща не разбираш, ти, космически червей! — прогърмя гласът на посланик Зарв в командната зала. Зад него, както винаги, се виждаше Доналд Лоритсън. — Вярно ли е, че сте загубили

научния си офицер в несполучлив опит да придумате тези дървеници да ви дадат няколко кубически метра радиационен екран?

— Не съм загубил научния си офицер, както се изразихте, посланик. Той, доктор Маккой и още четирима други бяха хванати и вкарани в затвор от обитателите на планетата. Не успяхме да разберем какви табута са били нарушени и са станали причина за това.

— Аматьори! Всички в „Старфлийт“ са аматьори. Понякога се чудя защо още стоя в дипломатическата служба на Федерацията.

— Капитане — каза Лоритсън, като прекъсна тирадата на висшестоящия, — ние изследвахме записите от трикордера и не можахме да открием никаква причина за действията на обитателите на планетата. И все пак от трикордера не се виждат всички тънкости, които сме обучавани да вземаме предвид. Леките трепвания на лицето, слабото движение, дори относителните разстояния между лицата. Милиони данни трябва да се разгледат.

— На въпроса, мистър Лоритсън.

— Бихме желали да ни телепортирате долу, за да се погрижим за освобождаването на членовете от вашия екипаж. Мислим, че ще е възможно да получим и радиационния екран, необходим за ремонта на „Ентърпрайс“.

Кърк размисли за миг. Предложението беше разумно. Тези, тримата, бяха обучени за водене на преговори. Нека се опитат да измъкнат Спок, Маккой и другите. Зарв, Лоритсън и Мек Джокор знаеха как да дърпат конците, знаеха как да уреждат такива неща по мирен път. Нямаше да използват сила. Това беше единственият начин — мирният.

Той тръсна глава, като че ли искаше да махне невидима паяжина. Думите, които отекваха в главата му, звучаха като тези на Лорелей. Тя хитро беше вплела мислите си в неговите и влияеше на решенията му. Той искаше тихо и мирно уреждане на проблема.

Но за разлика от Лорелей вярваше, че понякога силата може да разреши проблемите. Беше жалко, но понякога в силата се криеше отговорът на иначе сложни дилеми.

— Оценявам предложението ви, мистър Лоритсън, но не мога да поема риска да изпратя веднага още една група. Втората група, следвайки пътя на първата, може да раздразни жителите. Ще се опитаме да разберем какво се е случило; после на един от вас ще бъде

разрешено да се телепортира с втората група. Не можем да рискуваме да изпратим и трима ви, тъй като сте много ценни за такъв риск.

— Ние работим като самостоятелна група, Кърк — войнствеността на Зарв се засили. — Вие ни вкарахте в тази бъркотия. Не сме полезни, ако стоим със скръстени ръце. Позволете ни да освободим хората ви, а вие ни откарайте до местоназначението. Трябва да бъдем в залите на Съвета на Емдън след по-малко от две седмици. Ако не успеем да пристигнем навреме, няма друг изход, освен война.

— Но, ако ви хвърлят в кошарата затвор като Спок и другите, никога няма да стигнете до Емдън. Аз отговарям за вашата сигурност, посланик, независимо дали това ви харесва или не. Моля, представете анализ на положението, за да преценя. Лейтенант Авитс ще следи забележките ви на компютъра — той посочи към жената, която беше заела мястото на Спок. Тя не беше толкова способна като него. Кой ли в целия „Старфлийт“ можеше да се мери с него? Но все пак тя доста беше научила от него. И се справяше добре.

— Нямаме време за губене. Няма да образуваме комитет, който организира създаването на друг комитет, Кърк. Това е за бюрократите. Трябва да се спуснем на повърхността на планетата и да се срещнем лице в лице с техните лидери.

— Но, Зарв, ние дори не сме идентифицирали лидерите им — каза Кърк търпеливо.

— Бързо можем да се справим с това, капитане — прекъсна го Доналд Лоритсън. Мъжът приглади безупречното си червено сако. — За това сме обучавани.

— „Неразбирането“ ви е по-опасно, отколкото невежеството на моите офицери в осъществяването на контакт с чужденци, мистър Лоритсън. Чухте разпорежданията ми. Изпълнете ги!

— Разпореждания! — изрева Зарв. — Ние не сме ви подчинени. Ние сме...

Лоритсън и Мек Джокор отведоха посланика настрана и човекът разговаря сериозно няколко минути с теларита. Мек Джокор стоеше настрана, сякаш не се интересуваше от дискусията им. Кърк се чудеше на мисловния процес на Мек Джокор. Как можеше едно растение да се приспособи към живота на животното? Това глупаво ли е? Нямаше как да разбере. Не и сега. Може би по-късно можеше да попита, когато нещата малко се поуспокоят.

— Много добре, капитане — промърмори Зарв. И триото напусна.

— Ох! — въздъхна Кърк и се отпусна в креслото си. — Радвам се, че си тръгнаха. Чеков, докладвайте! В какво състояние са фазерите?

— Тъ, сър. Никой не отговаря на запитването ми.

— Не поехте ли вече контрола?

— Разбира се, но са необходими някои превключвания. Не мога да направя всичко оттук. Трябва да ми помага някой долу.

Местата отново бяха изоставени. Влиянието на Лорелей над екипажа му беше много по-голямо, отколкото той се осмеляваше да признае. Той разчиташе само на един изстрел от фазерите. Но се надяваше, че няма да се стигне до това.

— Сър? — гласът на Ухура прозвуча остро. — Вие ли разрешихте използването на транспортъора?

— Разбира се, че не. Какво става?

— Зарв и асистентите му току-що се телепортираха, сър. Те са на повърхността на планетата.

На Кърк като че ли му прималя. Дипломатите не бяха се подчинили на заповедите му.

ГЛАВА СЕДМА

Капитански дневник, звездна дата 4904.2.

„Спок, Маккой и четирима мъже от охраната са в затвор на планетата под нас. И още по-лошо — посланик Зарв и дипломатическият му екип се телепортираха на планетата без нашето разрешение; използваната мощност за транспортирането им изцяло ни лиши от възможността да поддържаме ниво седем. Само когато отново оправим двигателите, ще можем да достигнем това ниво. Контактът с цивилизацията долу не се осъществява добре. Ако жителите ѝ притежават телепатични способности, както предполагаше Спок, има малък шанс за успех в преговорите за освобождаване на затворниците или за щита, от който отчаяно се нуждаем.“

— Капитане, имам връзка с посланика. Никой от тях не е взел със себе си комуникатор, това е предаване от видеото на трикордера — каза Ухура и превключи екрана, на който се появи теларитът дипломат.

Кърк не даде възможност на Зарв да говори. Той веднага каза:

— Вие се телепортирахте без моето разрешение. Аз все още съм капитан на този кораб. Веднага се пригответе да се телепортирате обратно. Намирате се в голяма опасност.

— Не сме в опасност, Кърк. Ние сме дипломати. Знаем как да контактуваме с други цивилизации. За разлика от вашите несръчни глупаци, ние сме приготвили план.

Зарв се обърна и посочи Мек Джокор, който стоеше върху зеления кадифен торф, разкراчил широко крака. По лицето му се четеше истинско блаженство. Кърк наблюдаваше как чертите на чуждоземеца започнаха да се променят в нещо, което почти не наподобяваше човешките. Мек Джокор прие своята естествена

растителна форма. Ръцете му бяха листа, които леко трепкаха от мекия бриз, подухващ от полето към града.

— Виждате ли? Той не е телепат, но комуникира по друг начин. Ще имаме успех. Ще постигнем освобождаването на вашите офицери и ще получим щита, който ви е необходим, за да ни отведете до Емдън.

— Но вие искате да осъществите контакт с общество, коренно различно от тези, които сме открили досега. Спок не е глупак. Той нямаше... — Кърк не можа да довърши предупреждението си. Мек Джокор замръзна на мястото си, а после се разклати. Краката му се бяха вкоренили в почвата под торфа. По краката му запълзяха кафяви змии, които го хапеха. Индивидът растение се раздруса, като се опитваше да се освободи. Но змиите продължаваха да се увиват около него и да се придвижват нагоре. Заставиха го да коленичи. От формалната му уста не излизаше нито звук. Сцената беше ужасна. Мек Джокор изпитваше ужасна болка, а не можеше дори да извика.

— Не го докосвайте, Зарв! — изкрещя Кърк. Но беше прекалено късно. Теларитът се втурна, за да помогне на своя асистент, да освободи тялото му от увиващите се кафяви змии. В момента, в който посланикът докосна една от змиите, хуманоидите, които наблюдаваха сцената, сякаш получиха сигнал за действие. Те сграбчиха Зарв и го повлякоха по торфа. Доналд Лоритсън стоеше с отворена уста, невредим.

— Не разбирам — промълви Лоритсън. — Какво става? Защо ни атакуват?

— Не са ви забелязали. Стойте така. Пригответе се да се телепортирате. По-късно ще се опитаме да спасим посланика и Мек Джокор.

— Мога да ги накарам да ме изслушат.

— Те са телепати, Лоритсън. Не им се месете повече. Мек Джокор направи нещо, което ги разсърди. Посланикът се намеси. Не правете нищо, което ще ги накара да ви забележат — обърна се към Сулу и попита: — Захранен ли е транспортърът?

— Сър, превключването е затруднено. Мистър Скот току-що ми освободи допълнителна енергия от импулсните двигатели, с помощта на които сме в орбита. Трябва да се превключат схемите.

— Направете го, по дяволите!

— Да, сър.

Кърк се ядоса, докато наблюдаваше сцената на планетата долу. Трикордерът на Лоритсън продължаваше да следи Мек Джокор и Зарв. Хуманоидите влачеха съпротивляващата се двойка към града и, без съмнение, възнамеряваха да ги затворят при Спок и останалите.

— Лоритсън, спрете! Не можете да им помогнете! — извика Кърк. Но дипломатът не го послуша и се втурна към хуманоидите. Разгневеният капитан на звезден кораб наблюдаваше безпомощно как Лоритсън събори с тяло най-близкия хуманоид. Трикордерът на дипломата явно беше паднал на повърхността, защото сега от него се чуваха само стъпки. Животни, приличащи едновременно на най-страшните земни горили и дяволите от Вега, заобиколиха групата.

Борбата спря.

Последното, което Кърк видя, беше Лоритсън в безсъзнание, влачен към града.

— Сулу, успяхте ли да захраните транспортъора?

— Не, сър. По време на превключването стана авария в устройството за настройка на позиционирането.

Напрежението у Кърк се усили, пръстите му здраво стиснаха облегалките за ръце на командното кресло. Без устройството нямаше да могат да телепортират обратно тези, които не бяха взели със себе си комуникатори. А Спок и другите бяха загубили своите. Зарв и Мек Джокор нямаха комуникатори, а трикордерът на Лоритсън беше паднал на торфа и също не можеше да се използва.

— Има ли някакъв начин да се използва транспортъора без устройството за позициониране?

— Сър — каза скептично Сулу, — ако направим и най-малкото отклонение от скалата на нанометъра, всеки, който е в транспортния лъч, ще бъде убит. Или устройството трябва да е в исправност, или тези, които се телепортират, трябва да имат комуникатори. Поне едното от нещата трябва да е в исправност. Но ако се опитаме просто да ги сграбчим...

Не беше нужно Сулу да продължава. Кърк проклинаше съдбата, която ги беше подложила на това изпитание. Знаеше, че вероятността за успешно телепортиране без прецизна информация за положението, е едно на трилион. Може би. И той не познаваше никого, който би предприел такъв риск.

— Ухура, можете ли да засечете местоположението на комуникационните единици върху повърхността на планетата?

— Направено е, сър. Те са събрани накуп извън града. Уловила съм ги със скенера — но това не беше от голяма полза. Разстоянието от кораба в орбита до планетата беше прекалено голямо дори за чувствителните им екрани, за да може да се види нещо повече от това. Ухура смени картината с тази на кошарата, където бяха затворени Спок, Маккой и другите от първата спускателна група. Сега там бяха и Зарв и неговите помощници. Изглеждаше, че не са наранени от битката.

— Те трябва да се измъкнат оттам и да стигнат до комуникаторите.

— Как ще стане това, капитане? — попита Чеков.

— Пригответе фазерите! Ще прогорим отвор в кошарата, а после ще им посочим пътя до комуникаторите чрез огнена пътечка от фазерите. Спок ще разбере. Сулу, искам транспортьорът да бъде захранен с цялата възможна енергия, когато стигнат до комуникаторите.

— Няма да ни стигне мощността да поддържаме транспортьора, животоосигурителните системи и да кръжим в орбита. Трябва постоянно да превключваме енергията от транспортьора към фазерите и обратно.

— А при такова превключване беше повредено устройството за позициониране — каза Кърк и дълбоко въздъхна. Той знаеше, че Скоти полага херкулесовски усилия, за да поддържа функционалността на „Ентърпрайс“. — Кажете на мистър Скот да включи в команден режим.

— Да, сър.

Кърк погледна към екрана и заповяда:

— Прицелете се в северната част на кошарата! Фазери, огън!

И нищо.

— Фазери, огън! Какво става, Чеков? Огън!

— Сър, екипажът по поддръжка на фазерите не отговаря.

— Опитвайте! Ще проверя това лично.

Обърна се в командното кресло и извика:

— Сулу, поемете управлението! — после влезе в турболифта и се запъти към фазерния дек. Интензивността на осветлението беше

намалена наполовина. Той се втурна в контролния център и... екипажът отново беше напуснал поста си. Но това сега означаваше, че Спок, Маккой, дипломатите и хората от охраната не можеха да бъдат освободени, а най-вероятно ги очакваше смърт.

— Сър, моля, не докосвайте конзолата — Кърк се обърна и видя няколко души от охраната. — Грешка е да се използват фазери срещу населението долу.

— Веднага се върнете на поста си! Това е заповед! Ако не се подчините, някои ще загинат.

— Бихме желали да направим това, което заповядвате, сър, ако не се използваше сила. Не можем да го направим. Лорелей ни обясни всичко.

Кърк нямаше време да спори. Той се обърна към панела и започна да настройва фазерите за стрелба. Когато беше подаден светлинният сигнал за готовност, той натисна бутона на интеркома: — Чеков, огън! Настроил съм фазерите за трисекундна стрелба.

Нямаше отговор.

— Чеков? — извика Кърк. — Отговорете! Какво става? Стреляйте!

— Сър — чу се колеблив глас, — ще ви се обадя след няколко минути.

Като че ли някой зашлеви шамар на Кърк. Но той се съвзе, обърна се и каза:

— Вие, всички, напуснете залата. Веднага! — за негово облекчение и изненада те се подчиниха. Той взе един ръчен фазер и ги последва в коридора. Затвори вратата зад себе си и се прицели с фазера в тях:

— Върнете се по стаите си до следващата ми заповед! — каза Кърк.

После забърза към командната зала, като се надяваше да не се е случило това, от което най-много се страхуваше.

* * *

В момента, в който се втурна в командната зала, разбра, че е изпуснал управлението там. Малките групички, срещу които се беше

борил преди, отново се бяха образували. Обсъждаха нещо помежду си. Какво ли? Имаше неприятното чувство, че е философският пацифизъм на Лорелей.

— Чеков, огън! — извика Кърк. Младши лейтенант Чеков се обърна и поклати глава.

— Капитане, съжалявам. Няма да решим проблема с употреба на оръжие.

— Това е заповед, мистър. Изпълнете я!

Чеков отново поклати глава и напусна поста си. Сулу го последва. От другата страна лейтенант Авитс и Ухура вече тихо разговаряха помежду си, приковали погледи в Кърк. Той замръзна на място. Чувстваше се като малък остров в разгара на буря. Нито един от офицерите в командната зала не изпълняваше задълженията си.

На екрана Кърк видя кошарата със Спок и останалите. Трепна, когато видя един от охраната, който се катереше по оградата. Младши лейтенантът стигна върха, но изведнъж се затресе от болка. Лицето му се изкриви в ужасна гримаса. Беше прободен от един голям бодил. Без звук Кърк не можеше да чуе виковете му. Младши лейтенантът клюмна на една страна и остана неподвижен. Тялото му бе разрязано.

Тогава чашата преля. Кърк реши да действа незабавно. Той се втурна напред, като събори Чеков, който се беше изпречил на пътя му. Натисна един бутон, но нямаше никакъв изстрел.

— Екипажът ви обезвреди фазерите, Джеймз, въпреки опитите ви да предотвратите това — чу се нежен глас. Лорелей стоеше в турболифта. После грациозно, но някак си по детски излезе от него. Изражението на лицето ѝ не беше невинно. По него личеше тревога. По него беше оставил отпечатъка си един дълъг и труден живот. — Не ми харесва да ви причинявам това, Джеймз. Моля, повярвайте ми. То е един вид агресия, но мирна агресия, без смърт. Вашият начин води единствено до смърт. Моят е по-различен. Пацифизмът е Верният път.

— Погледнете екрана. Един от моите младши офицери току-що умря на тази планета. Смъртта, Лорелей, е краят. Той умря по насилствен начин, а аз можех да предотвратя смъртта му. Позволете ми да стрелям по оградата и да освободя екипажа си и дипломатите. Те ще могат да се телепортират обратно, ако стигнат до комуникаторите си.

— Той загина, защото действията му бяха насилствени. Те се обърнаха срещу него. Не, Джеймз, не мога да ви позволя да използвате

фазери срещу беззащитна цивилизация.

— Лорелей, това е бунт.

— Екипажът, по вашите закони, е в бунт. Аз — не. Мирът трябва да стои над всичко, дори ако това означава нарушаване на правилата. Има нещо по-съществено и то е съхраняване на живота. Животът трябва да доминира над всички измислени от човека правила.

Кърк почувства мрежата на думите ѝ да го оплита, като объркваше мислите и възгледите му. Мирът беше единственият начин. Той беше сгрешил, като заповяда на екипажа си да открие огън с фазерите. Тя го приближи и за първи път той усети парфюма ѝ. Ароматът замая главата му. Кърк се подпря на конзолата, като се опитваше да подреди мислите си.

Мир. Война. Всичко беше така объркано.

— Аз не обичам насилието — извика той, като искаше да бъде чул от всички в командната зала. — Вие ме карате да употребя насилие.

— Вие искате да сте миролюбив, Джеймз. Можете да бъдете. Оставете фазера. Съвместните ни хармонични действия ще бъдат ознаменувани с получаването на противорадиационен екран. Мирът е винаги верният отговор, не агресията.

Думите ѝ притежаваха странна сила. Той почувства, че започва да ѝ вярва. Да, точно така. Започна да ѝ вярва. Той ѝ вярваше от сърце и душа. Но всичко продължи до момента, в който извърна глава и видя безжизненото тяло на човека от екипажа си. Червената кръв от раната му беше започнала да придобива черен цвят.

— НЕ! — изрева Кърк. Надигналият се у него гняв и повишеният адреналин се пребориха с коварния ефект от думите на Лорелей. — Ухура, Чеков, Сулу, чуйте ме! Трябва да ги спасим, да спасим самите себе си.

— Капитане, тя е права — проговори Ухура. Гласът ѝ беше тих и нежен. — Има много по-удачни действия от агресията — погледът ѝ беше празен. — Знаехте ли, че името ми означава „мир“?

Кърк се обърна и удари с юмрук по конзолата. Ръката го заболя. Болката премина в лакътя, а оттам в рамото и главата. Тя отново се пребори с объркващите го думи на Лорелей. Той тръгна към турболифта.

— Джеймз, не правете това! Няма къде да избягате. Всички на борда на „Ентърпрайс“ са на моя страна.

— Не трябваше да ви позволявам да дискутирате със Зарв. Директният контакт, който ви разреших с екипажа, беше грешка.

— Не беше грешка, Джеймз. Това ми даде възможност да се докосна до всеки. Беше достатъчно. Мирното съществуване не може да бъде грешка. Не му се противопоставяйте! Моля ви! — настоя тя. — Моля ви!

Вратата се затвори със съскащ звук. Кърк натисна бутона за машинния дек. В орбита „Ентърпрайс“ изглеждаше по-скоро мъртъв, отколкото жив. Животът, който се поддържаше в стоманените корпуси на двигателите, се дължеше на сръчните ръце на Скоти. Той изстискваше допълнителна енергия от импулсните двигатели, измисляше начини да изтръгне още малко енергия от тях.

Предупредителните светлини бяха изключени. Най-последно Скоти беше успял да спре радиационните утечки, които бяха превърнали машинния дек в смъртоносен капан. Кърк забърза към вратата, водеща към машинната зала, и погледна вътре. Скоти, Макконъл и още доста от инженерите стояха вътре и не правеха нищо.

— Скоти, само ти не! — изрече Кърк с колеблив глас. — Не мога да се справя без теб. Не мога.

— Сър, това, което правите, е погрешно. Послушайте момичето.

Джеймз Кърк възнегодува. Не беше очаквал, че някога Скоти няма да бъде на негова страна. Най-верните от екипажа му се бяха извърнали от него и бяха послушали сладките приказки на Лорелей. Не беше успял да откара Зарв и дипломатите за мирната им мисия на Емдън. Беше позволил корабът му да бъде почти разнебитен. Приятелите му и членове от екипажа бяха в затвор и умираха на планетата под тях. А сега останалата част от екипажа му се беше обърнала срещу него, бунтуваше се, както беше предположил Спок.

Той се поотпусна, когато Скоти застана близо до него.

— Капитане, изглеждате уморен. Ние ще се справим с всичко. Ще направим всичко, каквото е необходимо.

Но нещо вътре в него проблясна.

— Не! Това е моят кораб. Няма да се оттегля от командването. Няма да го предам нито на теб, нито на Лорелей, нито на някой друг. Това е моята отговорност и аз няма да се дам без битка!

Блъсна Скоти настрани и тръгна към вратата. Охраната препречи пътя му. Лорелей стоеше отпред.

— Джеймз — каза тя, — насилието ви стигна до невероятна степен. Вие потискате другите около себе си и ги карате да се съмняват в ненасилието, на което съм ги учила.

— Вие им изпихте мозъците. Не знам как, но ги накарахте да се обърнат срещу мен, срещу Федерацията. Те се бунтуват.

— Но сега те са в по-голяма хармония с вселената около тях. Те постигнаха нещо по-добро от воюването. Те се обединиха. Няма конфликт, когато сте част от по-голяма общност. Не може да има.

Кърк насочи фазера си, но беше много късно. Последното, което чу, бяха тъжните думи на Лорелей:

— Вие само сте зашеметен. Дори това ме наранява. Но е необходимо да се предотврати по-нататъшна употреба на сила.

Лъчът от фазера притъпи нервите му. Той се олюля, а после падна на пода в безсъзнание.

* * *

Като че ли от много далеч се чу свистене на вятър, който духаше откъм гора. Този шум извика стари и почти забравени спомени в съзнанието на Кърк: за дъжд, който се стичаше по листата на дърветата. Чувстваше се така, сякаш тялото му го напускаше, болката шибна сетивата му и го върна към реалността. Той изохка и се обърна. Слънчева светлина, топла и приятна, галеше лицето му. Той примигна, закри очите си с ръка и се опита да седне. Под него имаше току-що окапали влажни листа, а добре поддържаният торф, който беше видял на екрана от командната зала на „Ентърпрайс“, представляваше странна течност, която изтичаше под него.

Кърк се огледа. Той беше телепортиран на повърхността на планетата.

— Комуникаторът ми! — извика той и опипа колана си, където обикновено висеше устройството. Нямаше го. — Лорелей ме е изпратила на заточение на планетата — у него се надигна паника, когато осъзна колко по-лошо можеше да бъде положението му. Ако Лорелей го беше превърнала в затворник на борда, бягството от

арестантската клетка беше невъзможно. А тук, на свобода, имаше шанс. — Първо — да намеря Спок и Маккой, а после — обратно на „Ентърпрайс“ и отново да поема управлението — произнесе гласно тези думи. Изправи се, застана неподвижно и погледна през гората към поляната, където бяха телепортирани другите. Поколеба се и се заслуша в шума от паднали листа, който го предупреждаваше за приближаването на живо същество.

Малки животни, малко по-големи от земни домашни котки се ровеха в листата, като търсеха насекоми, поглъщаха ги, а после припкаха на друго място. Кърк ги наблюдаваше с любопитство и ги последва. Въпреки че в лапите на всяко животно имаше поне по няколко насекоми, то изяждаше само част от тях и се придвижваше напред. Повечето животни щяха да изядат всичко, преди да си потърсят нова храна.

Тишината започна да обтяга нервите му. Не се чуваха никакви викове, нито ръмжене, нито силни спорове. Нито едно от създанията, които следеше, нямаше уши или пък видими гласни струни. Нито пък те бяха обезпокоени от присъствието му. Той се намръщи, излезе от гората и после спря. Нещо го притесни повече от тишината. Взря се в гората и разбра.

— Няма растеж. Няма шубраци в тази гора. В нея е така чисто, сякаш някакъв градинар периодично я почиства — накъдето и да погледнеш не виждаше никакви шубраци. Всяко едно растение беше перфектно оформено, нямаше и следа от болести. — Прилича на градина — промърмори Кърк, като продължи да върви.

Група хуманоиди го приближаваше. Той се замисли дали да се срещне лице в лице с тях или да побегне и да потърси укритие в голата гора. Но после реши, че ще го открият. Зачака нетърпеливо. Минаха покрай него, без дори да го погледнат.

— Почакайте! — извика той, объркан от липсата на реакция от тяхна страна. — Спрете! — те продължаваха спокойно. Всичките вървяха в перфектен синхрон. После Кърк се укори, че не си е спомнил, че те нямат слухови органи. Ако всички на този свят започнеха да крещат, пак нямаше да чуят. Започна да търси трикордера на Лоритсън. Скоро го намери и изключи предаването до „Ентърпрайс“. Не възнамеряваше да позволи на Лорелей да види това, което щеше да направи.

Кърк седна с кръстосани крака на торфа и започна да изучава данните от трикордера, като се опитваше да събере отделните данни в обща картина за планетата. Няколко пъти видя хуманоидите да пренебрегват странни неща, които ставаха около тях. Реагираха остро само когато се правеха усилия за контакт. Усилието на Спок за контакт беше наранило единия от хуманоидите. Мек Джокор пускаше корени в почвата им и тогава го атакуваха змиите; жителите на планетата бяха реагирали едновременно и в перфектен синхрон.

— Перфектен синхрон — произнесе Кърк гласно няколко пъти. Той започна да задава различни варианти на трикордера, после проверяваше резултатите. Малката машинка работеше отлично. — Перфектна хармония! — каза накрая Кърк. После започна да рови в торфа, докато намери корени, дълги няколко сантиметра. Трикордерът изпука, докато сканираше корените по дължина. Но когато видя малко животно с нос, оформен като лопата, да върви срещу него, Кърк скочи на крака. Създанието зарови носа си в почвата и започна да покрива корените. Когато привърши, напусна мястото също така тихо, както се беше появило. След няколко секунди тревата сякаш заля и покри голата почва. Не остана никаква следа. — Планетата се самовъзстановява. Всичко работи в синхрон. Ако една част бъде нарушена, останалите идват на помощ. Заради това събирачите в гората не изяждаха всичко. Насекомите имаха определена цел, но някои се жертваха, за да има какво да ядат събирачите. Кой ли поддържа баланса? — Кърк изключи трикордера, като си помисли, че нямаше да е зле Спок да е с него. Снок и Боунс бяха експерти и можеха да се справят с такава екологична загадка като тази. Те щяха да знаят отговорите, за които той само можеше да гадае.

Кърк тръгна към града, като внимаваше да не стъпва върху нищо, което се движи. Тревата беше изключение — нейното предназначение бе да се върви по нея. Но капитанът внимаваше да не пречи на спокойствието на никое друго живо същество. Намирането на Спок беше много по-важно, ако искаше да си възвърне управлението на „Ентърпрайс“ или просто да оцелее на тази планета.

ГЛАВА ОСМА

Капитански дневник, звездна дата 4905.8.

„Бях изоставен на тази планета. Нямах голям избор. Екипажът на «Ентърпрайс» се разбунтува, като повярва на проповедите на Лорелей за пацифизма. Трябва да стигна до Спок и останалите, да ги освободя и с тяхна помощ да си възвърна управлението на кораба. Изгледите за това не са многообещаващи.“

Джим Кърк вървеше по черната ивица, представляваща път, който води към града, така, сякаш стъпваше по черупки от яйца и внимаваше да не ги счупи. Тревожеше се да не наруши стриктния баланс, на който стана свидетел в гората. Стъпваше внимателно, избягваше хуманоидите, като не се опитваше да осъществява какъвто и да е контакт с тях. Така влезе в града с работещ трикордер в ръка. Данните от него го караха да се възхищава от чудесния биологичен свят на тази планета. Не само хуманоидите бяха живи и подвижни, но и сградите. Кърк колебливо сложи ръка на една близка стена, която изглеждаше така сякаш беше построена от тухли. Почувства топла, пулсираща повърхност. Плоската стена леко се огъна, като че ли да му даде да разбере, че цялата сграда е живо, дишащо същество.

Той се отдръпна и се взря във входа на биологично активната четириетажна сграда. В нея влизаха и излизаха хуманоиди така, както правеха по света всички обитатели на сгради, построени от стомана и гранит.

— Боже мой! Те строят или по-точно отглеждат сградите си като животни или плодове! — трикордерът не даде отговор на учудването му. Всичко, което получи, бяха данни, показващи наличие на живот. Прецизният анализ на тази информация трябваше да се остави на експерти.

Той се върна в средата на улицата и тръгна направо към центъра на града. От двете му страни се извисяваха живите сгради. Видя една, която се „строеше“. Хуманоиди и дребни черни, пъргави създания, приличащи на паякообразните птици на Алтейриън, бяха я обградили и тя се извисяваше — висока и стройна, жива. Създанията птици обтягаха нишки като паяжина от основата до върха и сградата растеше бързо, сякаш без никакви усилия. Пред очите на Кърк тя почти бе завършена. Първоначално растежът ѝ беше само с няколко сантиметра в минута, но после започна да нараства бързо с метри — в небето се извисиха огромни колони, които я подкрепяха. Хуманоидите не бяха нито роби, нито босове. Те работеха наравно със създанията птици и с червеите, които оформяха месестата вътрешност на сградата в перфектни коридори и зали.

— Симбиоза. Всички работят заедно, всеки се нуждае от другия, за да оцелее. Перфектен комунизъм. Една част се осланя на всички останали. Всички знаят какво да правят и до каква степен. Очарователно! — Кърк се спря и се замисли върху думите си. Трябваше да се засмее. — Започвам да говоря като Спок. Но това наистина е очарователно.

Когато се увери, че трикордерът е сканирал и записал целия процес на строене, продължи, като следваше един доста силен сигнал от устройството. Той му показваше посоката към затвора, където се намираше част от екипажа на „Ентърпрайс“.

Пътят скоро стана по-твърд. Беше постлан с големи черни живи павеа, които в определен момент се опитаха да го хванат в капан. Той отстъпи и се взря в настилката. Павеатата заеха предишното си положение. На десет метра от него имаше ограда от тръни.

— Спок! — извика Кърк. — Там ли си?

— Няма къде другаде да съм, капитане — чу се спокойният глас на Вулкан. — Допускам, че сте свободен. Учудвам се, че не сте се опитали да ни спасите, като използвате транспортъора.

— Устройството за позициониране аварира по време на превключването на енергията.

— А нашите комуникатори не са тук, за да ви подадем прецизни данни за местоположението си. Така си и мислех.

— Джим, можеш ли да ме измъкнеш оттук? Не мога повече да издържам Спок. Той се държи като началник, дявол да го вземе — чу

се свадливият, но не и уплашен глас на Маккой.

— Бих искал. На борда на кораба има неприятности.

Настъпи дълго мълчание от другата страна на бодливата стена. Осмели се да го наруши Маккой:

— Бунт?

— Да — Кърк не се опита да прикрие горчивината в гласа си. — Нито един от офицерите не ме подкрепи. Всички застанаха на страната на Лорелей. Дори Скоти, Ухура, Чеков и Сулу. Всички станаха пацифисти, когато се опитах да използвам фазерите, за да ви измъкна от тази кошара.

— Спок се опасяваше, че това може да се случи. По дяволите, той отново се оказа прав.

— Как мога да ви измъкна оттук? — попита Кърк. — После можем да обсъдим връщането си на борда на „Ентърпрайс“. Не мога да се приближа на по-малко от десет метра, тъй като паветата се надигат и се опитват да ме хванат в капан.

— Доктор Маккой има идея за един-единствен начин за бягство, капитане — отвърна Спок. — У вас ли е неговата медицинска чанта?

— Не. Ако не е у вас, тогава трябва да е при комуникаторите. Хуманоидите са ги събрали на една купчина в края на града. Всичко, което нося със себе си, е трикордерът на Лоритсън — Кърк се поколеба, но после попита: — Как са дипломатите?

— Мек Джокор е мъртъв.

Кърк потрепера, въпреки че бризът, който духаше в града, беше топъл.

— Наблюдавах как той се опитваше да се вкорени и по този начин разгневи симбиозата.

— Не е точно така, капитане. Симбиозата е съвкупност от много малки индивидуални същества, които живеят заедно по необходимост. Мисля, че тази планета е нещо повече, че тя е един цял гигант от живи, взаимосвързани организми.

— Искате да кажете, че отделните части дори нямат нужда от комуникация помежду си? Така, както прави един организъм с друг?

— Това е единственото възможно обяснение, капитане. Телепатията не е достатъчна да обхване и да направлява живите форми, от които се състои планетата. Мек Джокор сигурно е изглеждал като жива форма, малко по-различна от тумор. Хуманоидите го

отстраниха... Те не са се замислили, както правят и вашите Т-клетки в кръвта.

— А Зарв и Лоритсън?

— Те са се оттеглили близо до умрелия... Мисля, че обсъждат възможни варианти за дипломатически контакт, но досега нито една от схемите им не е осъществима.

— Какво ще правите с чантата на Маккой?

— В нея има anesthetic, Джим — чу се гласът на Боунс през гъстата мрежа от бодили. — Изследвах кошарата — тя има проста основа. Една доза метаморфин в корена ѝ ще свърши работа. Докато е в „безсъзнание“, така да се каже, можем да я разтворим и да избягаме. Когато тя се възстанови, или ако останалата част от планетата усети, че тя е заспала, всичко ще бъде вече свършило.

— Малко е дълго — призна Спок, — но е единственият логичен начин да избягаме от тук.

— Ще донеса медицинската чанта. Стойте тук!

— Капитан Кърк, удивително е, че никога не губите чувството си за хумор.

* * *

Пътят до околностите на града и връщането с медицинската чанта отне повече време, отколкото Кърк беше очаквал. Той събра всички комуникатори в чантата, както и трикордера на Спок и някои неща, носени от охраната. Взе един от фазерите и го закрепил на колана си. Явно беше, че оръжието не е ефективно на планетата. Ръчният фазер притежаваше достатъчно енергия, за да прекрати живота на един отделен организъм, но нямаше да стигне за цялата планета. Дори се съмняваше дали енергията на фазерите, запазени с пълна мощност от кораба, ще е достатъчна.

Той приближи до затвора от друга страна. Тук вместо с черни павата, пътят беше покрит с торф. В резултат на това успя да се приближи повече, преди торфът да започне да се гъне и да се опитва да го задържи.

— Взех чантата. Да я прехвърля ли над оградата?

— Да, но внимателно. Бодлите не бива да се докосват. Много са чувствителни на допир.

Кърк погледна нагоре и се опита да преглътне. Буца заседна на гърлото му. Набучен на върха на един голям бодил, висеше младши лейтенантът от охраната, който се беше опитал да се покатери до върха. Тялото му беше започнало да се разлага, но Кърк бе смутен повече от начина, по който бодливият храст беше се оплел около тялото, сякаш искаше да го погълне.

— Ето — завъртя чантата около главата си и после я хвърли. Тя прелетя над оградата. Не чу да пада. Явно Маккой я беше хванал.

— Добре — чу се доволният глас на доктора. — Имам достатъчно метаморфин, за да накарам това проклето нещо да спи цяла седмица.

— Не инжектирайте много, за да не изпадне в шок, докторе — предупреди го Спок. — Това може да бъде забелязано.

— Прекадено се тревожите, Спок. Отглеждал съм животни във ферма. Никога не узнавах какво и от кого им е причинено, когато ги инжектирах, за да ги лекувам.

— Това вече обяснява начина ви на лечение, който прилагате на екипажа.

— Престанете! — скара им се Кърк. — Заемете се с работа. Страхувам се да не забележат някаква нередност и да ни заобиколят. Сигурно знаят и разбират какво си говорим.

— Съмнявам се, капитане. Досега не сме забелязвали нито едно животно или растение да има уши или някакъв друг слухов орган. Всички видове тук са глухи. Когато цялата планета представлява един високоорганизиран организъм, слухът не е необходим. Също както не е необходимо на краката ви да чуват това, което правят ръцете ви.

— Аналогията не е правилна — каза Маккой. — Но действието на моя транквилант е отлично.

Докато той изричаше думите, Кърк видя как опасните бодли леко започнаха да клюмват. Тялото на младши лейтенанта падна на повърхността. Докато той разглеждаше мъртвото тяло на младежа, в стената от бодли се отвори проход. Спок задържа бодлите настрани, за да мине Маккой, тримата останали от охраната и двамата дипломати. И Зарв, и Лоритсън излязоха мълчаливо, покорно. Нямаше и следа от

самохвалство, никаква фалшива смелост. Изглежда, бяха потресени от всичко, което се бе случило.

— Те изядоха Мек Джокор — продума Лоритсън, когато излезе на свобода. — Изядоха го!

— По-точно — коригира го Спок — той беше асимилиран. При други обстоятелства Мек Джокор щеше да се представи много добре. Но, за нещастие, той беше заплахата за високоорганизираната форма на живот в този свят.

— Да се махаме оттук и да намерим по-спокойно място в гората — каза Кърк. — Трябва да съставим план.

— Капитане — каза Спок, — всяко място е идентично с другото, ако се има предвид относителната сигурност. Свободни сме от кошарата. Предлагам да не губим време. Когато действието на лекарството на доктор Маккой свърши, ще бъде вдигната тревога. Ако не направим нищо, което да ги обезпокои дотогава, можем спокойно да стоим тук, както и в гората.

— Трудно е да се повярва, че целият свят може да ни шпионира и да ни преследва.

— Това е един вид параноидна гледна точка, но същността ѝ е точно такава. Сега, кажете какво стана на борда на кораба.

Кърк набързо разказа какво се беше случило. Разказът му бе накъсан, а гласът — изпълнен с горчивина. Завърши така:

— Имах по-добро мнение за тях. Най-вече за Скоти и за екипажа в командната зала. Но те се бунтуваха като всички останали.

— Неправилно ги обвинявате, капитане — каза Спок. — Докато бях в този карцер, свободен от дежурство, имах време и възможност да обмисля много страни от присъствието на Лорелей. Подозирам, че тя притежава нещо повече от театрален талант.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да е емфатичка. Като чувства опозиция, тя променя посоката на своите аргументи, докато слушателят се поддаде. По този начин тя подбира най-успешния аргумент за всеки човек. Друг аспект на този талант е може би способността да се произнасят субзвукови и ултразвукови хармоници.

— Искате да кажете, че тя може да настройва височината и тембъра на гласа си така, че ние да не го усетим? Това е преувеличено — присмя се Маккой.

— Но то обяснява успеха ѝ да убеди в пацифистката философия екипажа на федерален звезден кораб. Речта, която произнесе, беше една индивидуално хипнотична реч за всеки член на екипажа. Тя достига такива части от мислите ни, за които ние дори не подозираме, че притежаваме, а после ги обработва. Може би това докосва нашите най-дълбоки страхове, предразсъдъци, идеали.

— Казвате, че Скоти и останалите не са действали по своя воля?
— прекъсна го Кърк.

— Лорелей им е повлияла по начин, аналогичен на вкарване на лекарство в кръвта. Лекуваният не е отговорен за резултата, отговорен е този, който вкарва лекарството.

— Искате да кажете, че тя е психолог? Че нейното лекарство са думите, обвързани с хипнотични хармоници? Това е невероятно за такова момиче — Маккой приклепна и разрови в чантата си, за да разбере какво още има там.

— Това обяснява доста неща. Съмнявам се и дали е момиче, както я нарекохте. Мисля, че е много по-стара от един възрастен земен жител.

— Възрастта ѝ не е предмет на разговора ни, джентълмени — прекъсна ги Кърк. — Обсъждаме как да се махнем от тази планета и да поемем управлението на „Ентърпрайс“.

— Каквото и да направим, трябва да го направим бързо — намеси се Доналд Лоритсън. — Аз... опасявам се, че посланикът е ранен — но вдигна ръка, когато Маккой тръгна към теларита. — Не, не в тялото. Там е здрав. Увреден е мозъкът му. Зарв никога не е имал нещастие от такъв размер. Загубата на негов ценен асистент, както и последвалите събития, го обезсилва.

— Просто е в депресия. Ще се оправи, ако се махнем от проклетата планета.

— Докторе, трябва да кажете „когато“ и без „ако“. Скоро ще се транспортираме — и Спок посочи безоблачното небе.

Кърк се обърна и погледна към слънцето. Появи се едно блестящо сребърно петно, което нарасна и заръмжа в небето.

— Совалка!

— Точно така — каза Спок. — Възможност да се измъкнем оттук. Да побързаеме, за да не я изпуснем.

Малката група проправи пътя си през града, като внимаваше да спазва правилата на планетата и да не пречи на нито едно създание да изпълнява задълженията си. Излязоха извън града и тръгнаха из полето.

* * *

Докато вървяха, совалката два пъти излетя и отново кацна.

Кърк каза:

— Сигурно товари щитове. По някакъв начин Лорелей е убедила формата на живот на планетата да ѝ даде щитове.

— Трикордерът ми улавя следи от радиоактивност. Една от фабриките на формата на живот е наблизо.

— Къде, Спок? — Кърк се обърна. Ниски хълмове закриваха хоризонта. Не се виждаха никакви установки. — Трябва по някакъв начин да я снабдяват и да извеждат енергията. Няма пътища, а да не говорим и за енергийни линии.

— Транспортът е органичен, капитане. Това, което съм видял, е на органична основа. Някои местни въздушни машини наподобяват самолетите от историята на Земята, но те са органични конструкции, точно както сградите. Видът им се диктува от функционалността и стриктното придържане към уравнението на Бернули.

— Трябва да има бетонни и оловни екрани, може би дори силови екрани за една атомна фабрика — протестира Маккой. — Точно заради това совалката каца наблизо. Екранният материал се добива близо до фабриката им, заради това не е необходимо да го транспортират отдалеч.

— Логично умозаклучение, докторе. Но подозирам, че на тази планета всичко е органически свързано. Дори като говорим за жителите ѝ и ги наричаме „те“, може би грешим.

— Искате да кажете, че само една форма на живот управлява всичко?

— По същия начин, каквато форма на живот представлявате вие и се състоите от митохондрии, нуклеини, ендоплазмена мрежа, тела на Голджи, бактерии и вируси от различни видове и с различни функции — всъщност цяла армия от създания, които правят това, което сте.

— И всяка част, която виждаме — дърветата, тревата, пътят — е съставка от едно гигантско създание? — попита Лоритсън, учуден за първи път от момента, когато напусна затвора.

— Взаимно свързани части. Всяка една не може да съществува отделно от останалите. Всички са си необходими една на друга. Трудно е да се приеме, че всички живи същества на една планета са аспекти на едно създание, но вярвам, че е точно така. Ако случаят е наистина такъв, атомната фабрика също е органично свързана с природата.

— Но органичното разлагане не е адекватно на атомното разпадане — усмихна се скептично Маккой.

— Знам това. Но, докторе, вие трябва да знаете за естествената поява на ядрените реактори. Един изпадна в критично състояние, но работи около сто години на Земята, в Африка. Урановата смола в подземната артерия се оказа достатъчно богата, за да поддържа разпадането. Скалата на континента, от своя страна, поема реакцията. Предполагам, че случаят тук е същият.

— Така че, енергията се използва директно от формата на живот. Няма турбини или други механични приспособления, нали?

— Не — отвърна Спок на въпроса на капитана.

— Скоти ще бъде разочарован.

Те се изкачиха на един хълм. Кърк пръв видя приспособлението. Както беше предположил Спок, реакторът се оказа изцяло органичен. Поддържаше се от огромни пулсиращи плочи от сив материал, които може би бяха животинска мускулна тъкан.

— Тези сиви ленти съдържат неорганично поле. Топлината се създава в сърцевината на естествения реактор. Някакво създание, може би проектирано за това или на което е зададена тази цел, поглъща директно топлината и я предава на формата на живот извън радиационното пространство.

— Нищо не може да живее съвместно с атомната енергия, Спок — протестира Маккой.

— Докторе, вашето биологично обучение е учудващо ограничено. Нямате ли желание да изследвате всички съществуващи форми на живот във Вселената? Много видове бактерии не само оцеляват във вряща вода, но добре се развиват и във високорадиационната среда на атомен реактор.

— Никога не съм чувал за това.

— Но те съществуват и са познати от векове. Били са познати още през двадесети век.

— Капитане! — извика един от охраната. — Вижте! Там.

Кърк видя совалката откъм далечната страна на кариерата на естествения атомен реактор. Тя висеше неподвижно във въздуха, но леко се полюшваше, явно под тежък товар. Без излишни приказки Кърк направи знак на групата да го последва. Ако побързаха, можеха да стигнат до кариерата, преди залез-слънце.

* * *

— Всичко е точно така, както предположих, капитане — каза Спок тихо. — Забележете как поддържат комуникаторите си в постоянна връзка с „Ентърпрайс“.

Кърк кимна. От време на време се чуваше гласът на Лорелей. Потенциометрите на комуникаторите в ръцете на хипнотизирания екипаж бяха на максимум. Докато бяха още далеч, той почувства силата на думите на Лорелей. Мир. Без агресия. Верният път.

Спок го раздруса:

— Капитане, ако се концентрирате прекалено, тя ще ви оплете с думите си.

— Мисля, че сте прав, Спок. Няма друга причина тя да осъществява такъв интензивен словесен контакт със спускателната група.

— Екранът се изработва от червеи, сър — докладва един от охраната. — Гигантски червеи с огромни челюсти. Режат скалата така, сякаш използват атомни факли. Ниски пълзящи гущери превозват нарязаните парчета до място, където ние с антигравитационни ескалатори ги транспортираме в совалката — но после се коригира. — Където те използват ескалатори.

— Отпуснете се, мистър Нийл, няма да се наложи да се бием със собствения си екипаж. Има по-добър начин.

— Благодаря, сър. Аз... не искам да навредя на никого от тях.

— Джим? — обърна се въпросително към него Маккой, като докосна ръката му. Докторът гледаше офицера от охраната.

— Не, това е просто естествено нежелание да навреди на приятелите си. Лорелей не му е повлияла — и тихо добави: — И ще се погрижа да не го направи.

Те наблюдаваха известно време, докато и последното парче от екрана беше натоварено. Совалката отново изрева, като остави няколко души от екипажа. Един от тях пусна комуникатора си зад близкото дърво. Но гласът на Лорелей властно проехтя.

— Тя говори с формата на живот на планетата. Омагьосала е цялата планета — каза Спок. — Няма нищо чудно, че е омагьосала и екипажа.

— Не — отвърна Кърк, който внезапно се почувства уморен. — Тя е едно много настойчиво чудовище. Не знам как ще освободим „Ентърпрайс“ от нея.

Спок не знаеше какво да отговори.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Капитански дневник, звездна дата 4906.1.

„Заели сме позиция на един хълм и наблюдаваме каменоломната, където се добиват парчета защитен екран, необходим за ремонта на «Ентърпрайс». Напрежението нараства с всяко натоварване на совалката. С последния товар тя завинаги ще напусне планетата. Спок не е сигурен още колко време ще останем незабелязани. Скоро, след като се прекрати действието на лекарството върху бодливите храсти, където той, Маккой и останалите бяха затворени, цялата планета ще бъде алармирана. Или трябва веднага да напуснем това място, или ще умрем.“

— Пресметнах, че 3.7962 тона защитен екран ще е достатъчен на мистър Скот за нормална радиационна защита. А това означава, че совалката ще бъде натоварена само още един път.

— Защо просто не телепортират материала? — попита Маккой.
— Това, което правят, е губене на време. Или може би това ще разгневи формата на живот на планетата?

— Дори ако пренебрегнем проблема с неизправността на транспортния позиционер, докторе, абсолютната маса на екрана е прекалено голяма, за да бъде телепортирана. Тук не става дума за грамове. Мистър Скот има нужда от хиляди килограми тегло, за да защити екипа си, докато поправя основните двигатели.

Настъпи тишина. По гърба на Кърк полазиха тръпки. Тишината на тази планета му лазеше по нервите. Там, където стояха, не се долавяше никакво цвъртене на щурци, нямаше птичи песни, нямаше никакви шумове от животни. Цялата планета беше беззвучна. Всички съставляваха едно цяло.

— Кога мислите, че бодливите храсти ще излязат от упойката?
Спок погледна към Маккой, който седеше намусен.

— Не ми е познат метаболизмът на храстите, но лекарството няма да издържи повече от няколко часа. Когато се събудят, веднага ще започнат да ни търсят.

— Докато не са ни открили, ще трябва да чакаме последния полет на совалката и да се опитваме да не привличаме вниманието върху себе си — каза Кърк и дълбоко въздъхна. — А едва тогава проблемите ни тепърва ще започнат. Няма да е лесно да си възвърнем управлението на „Ентърпрайс“.

— Очевидно Лорелей е омаяла целия екипаж със своята звукова хипноза.

— Има нещо повече от това, Спок — размишляваше гласно Кърк. — Когато я наблюдавам, се чувствам... по-различно.

— В твоя случай това може би не е толкова предмет на съзерцанието, а на обонянието. Тя е от друга раса, но нейните полови феромони може би вълнуват определени хора.

— Като мен? — попита Кърк и леко се усмихна. — Възможно е. Аз наистина усетих парфюма ѝ веднъж. А като си помисля как може тя да се парфюмира? Не носеше нищо със себе си, освен дрехите, когато я спасихме от разрушения кораб.

— Планетата Хайла ще направи интересни и ценни допълнения към базата данни на Федерацията, ако можем да я открием и да контактуваме с жителите ѝ.

— „Ако“ ли казахте, Спок? Не се превръщате в песимист, нали?

— Просто отбелязвам статистически. Вероятността за успешното ни бягство от тази планета е...

Кърк вдигна ръка и прекъсна научния си офицер.

— Оставете това. Всички знаем, че няма голяма надежда.

— Надежда ли, капитане? Чисто човешка концепция, която не издържа прецизен анализ. Тя, както и вашата чудата идея за късмет, трудно могат да се съвместят със статистиката.

— Достатъчно по този въпрос. Нека още веднъж за последен път да обсъдим плана как да се качим на борда на совалката. Не трябва да допускаме погрешна стъпка.

— Сър, в много неща можем да сбъркаме. Ако...

— Млъкни, Спок! — каза Маккой. — Омръзна ми непрекъснатото ти бръщолевене. Ще трябва да се погрижа за това — стана и тръгна към Вулкан. Но стъпи настрани и кракът му се удари о

един пън. Привидно мъртвото дърво трепна и корените му започнаха да излизат над повърхността на почвата, като се виеха към централното стъбло.

— Докторе, внимателно — предупреди го Спок и посочи с пръст опасността. — Всичко е свързано. Стъпвайте внимателно.

— Това е най-дяволското място, което съм виждал някога. Дори червеите се оплакват, ако стъпваш прекалено тежко върху повърхността — и той започна да стъпва твърдо и тежко, но скоро се разколеба. После грациозно премина късото разстояние и застана зад Кърк и Спок. — Е, добре. Уча се. Не мога да се боря с цялата планета, затова трябва да внимавам.

— Няма да можем да тичаме към совалката. Не можем да алармираме формата на живот на планетата, че нещо не е наред. От друга страна, не можем просто да вървим спокойно, без да бъдем забелязани. Докато се извършва товаренето, совалката се охранява.

— Имаме ръчни фазери. Защо да не парализираме охраната, а после да изиграем сладкия си валс? — Маккой отметна глава и се изправи на пръсти.

— Алармирането на формата на живот е само част от нашите грижи. Ако Лорелей получи дори и най-слаб намек, че совалката ѝ е превзета, няма да отвори вратите към хангара на „Ентърпрайс“. Или още по-лошо — ще напусне орбита и ще намери друга планета, с помощта на която да извърши ремонта. И в двата случая губим.

— Тя трябва да е уверена, че всичко протича по нейния план — съгласи се Кърк, като ненавиждаше напомнянето, че е „нейна“ която и да е част от „Ентърпрайс“. — Можем да подменим охраната един по един с нашите мъже. Но командирът им трябва да остане, защото Лорелей често ще прави проверки.

— Започва да става по-сложно, отколкото стратегията за битката при Проход 23, когато ромуланците се опитаха да забият клин в центъра на Федерацията.

— Боунс, успехът или неуспехът ни ще се запомни в историята. Пред Зарв и Лоритсън стои неизпълнената им мисия. Ромуланците няма да ни чакат. Проблемът Емдън-Джурнамория ще бъде ескалиран и ще прерасне във война без мирна алтернатива.

— Совалката, сър! — извика един от охраната.

Далечен рев разряза тишината на планетата. Това беше цивилизация, изцяло различна от органичното единство наоколо, но едновременно с това — удивително еднаква с него. Една двойка живи самолети се издигнаха в небето, сякаш ескортираха бързо спускащата се совалка. Когато тя кацна, планетните кучета от охраната на формата на живот се заеха с друга дейност.

— Това е. Мистър Нийл, заемете се с охраната от тази страна. Спок, Маккой, вървете близо до мен. Останалите, чакайте! Елате само ако загазим! — Кърк искаше колкото може по-малко хора да участват в превземането на совалката. Прекалено многото ръце и крака увеличаваха вероятността за грешка. Единственият им шанс беше атаката. При неуспех всичко щеше да бъде загубено.

Кърк наблюдаваше как единият от охраната бавно се прокрадва. Внимаваше за всяка своя стъпка. Движеше се така, сякаш не стъпва, а се плъзга. По едно време вратата на совалката се отвори и се показа екипажът ѝ. Нийл беше само на няколко метра от тях. Дъхът на Кърк спря, докато един от совалката минаваше близо до мястото, където се криеше Нийл. Едно изригване в червено, бърз удар, тяло в безсъзнание и... Нийл зае мястото на човека от охраната на совалката. Кърк даде знак. Триото се придвижи напред.

Те внимателно слязоха от ниското хълмче и зачакаха работниците да довлекат огромните парчета антирадиационен екран до хълма, където екипажът от совалката плъзгаше антигравитационни шейнички под тях.

— Можем да премахнем екипажа, да ги заместим и после да влезем в совалката — каза Кърк. — Изглежда, няма друг начин за фронтална атака на совалката.

— Сър, мистър Скот я командва — каза Спок, който се взираше в здрача. Зрението му беше по-остро от това на Кърк и Маккой и виждаше повече детайли. — Той веднага ще ни разпознае, ако дръзнем да направим това.

— Нямаме друг избор.

Спок сви рамене. Капитанът му беше взел вече решение и нямаше значение дали той е съгласен или не. Трябваше да му се подчини.

— Сега!

Триото бързо излезе от прикритието си и се нахвърли върху работниците, които поставяха антигравитационни шейнички под парчетата антирадиационен материал. Кърк трябваше да удари човека два пъти, за да го елиминира. Пръстите на Спок се стегнаха в нервнопарализиращата хватка на вулканите около врата на врага. Само Маккой имаше трудности да елиминира третия; през цялото време мърмореше и се оправдаваше, че докторите помагат, а не вредят на пациентите си.

— Този случай, докторе — каза Спок, — е показателен. Той е ваша жертва.

— Прав сте, Спок. Той е моя жертва. И заради това, че го изтъквате, ще ви направя една безплатна козметична операция, когато се върна в операционната. Тя може да ви направи по-човечен, въпреки че се съмнявам.

— Това изобщо не ме интересува, доктор Маккой.

Кърк им направи знак да довършат работата на тези, които я бяха започнали. Те поставиха антигравитационни шейнички под парчетата и започнаха да ги придвижват към совалката. Съществата, които копаеха парчетата, не им обръщаха никакво внимание. За тях всяко външно същество беше идентично с останалите... ако не ги заплашваше.

— Добре стана — каза Кърк. Искаше да го чуе Маккой, не Спок. — Не разбраха, че има нещо нередно.

— Ето го Скоти — прошепна Маккой. — Гледа в другата посока.

— В хамбара. После ще видим какво можем да направим за него.

Те насочиха тежкия товар към хамбара на совалката, закрепиха го и върнаха антигравитационните шейнички обратно към съгъстяващия се здрач. Шейничките тихо се завъртяха и послушно зачакаха следващия товар.

— Е, добре — каза Кърк, като влезе по-навътре в совалката. — Трябва всичко да свършим бързо. Спок, ти се заемаш със Скоти с твоята нервнопарализираща хватка. А Боунс и аз — с останалите в совалката.

— Как ще успеем да се справим с всички? Някои ще имат време да предупредят Лорелей.

— Доверете ми се, Боунс! Готово? Хайде!

Триото излезе от хамбара и тръгна да изпълни плана си, но внезапно отекна вик на ужас.

— Момчета — нареди Скоти, като се размърда, — вървете и вижте какво става там. Не ми харесва това място — когато двамата от охраната тръгнаха, въоръжени с ръчни фазери, Скоти взе комуникатора си. — Обади се, „Ентърпрайс“.

Отговорът долетя веднага.

— Какво става, мистър Скот? — чу се сладкият глас на Лорелей. — Нали няма спречкване с биосферата на планетата?

— Няма проблем, Лорелей — докато Скоти продължаваше да говори, Кърк махна с ръка на двамата си приятели. Дори от пет метра разстояние и от един малък ръчен комуникатор се чувстваше хипнотичното влияние на жената от Хайла.

Кърк им направи знак да запушат ушите си. Те поставиха ръце на ушите си и го последваха в хангара. Междувременно Спок надникна иззад ъгъла, за да се увери, че Скоти продължава да говори с Лорелей. А после се обърна към другарите си. С безмълвно движение на устните си ги увери, че контактът между Лорелей и екипажа на совалката е активен.

Кърк приближи Спок и прошепна в ухото му:

— Да се върнем и да видим какво е станало. Не можем да изоставим Зарв и другите, ако са ги открили.

Спок и Маккой сграбиха дръжките на антигравитационните шейнички и ги бутнаха обратно към каменоломната. Тъмнината сега беше техен съюзник и ги прикриваше от Скоти. Те бяха просто едни движещи се силуети.

Когато се отдалечиха достатъчно, Кърк каза високо:

— Виждате ли нещо? Някой извика. Може да е един от нашите.

— Може и да не е, капитане. Ако мъжът, когото Нийл удари или пък някой от тези, когото вие или доктор Маккой повалихте, е дошъл на себе си, е възможно той да е наранил и да е разсърдил формата на живот на планетата. Ако случаят наистина е такъв, то тогава ни остава много малко време.

Кърк не искаше да мисли, че случаят е друг. Опиумът, инжектиран в бодливия храст, може да е прекратил действието си. Ако това е станало, тогава цялата планета търси избягалите си затворници.

В края на краищата, нямаше значение какво е станало. Беше ясно едно — спокойствието на планетата беше нарушено.

— Там. Вижте!

Двамата от охраната, които Скоти беше изпратил, бяха в капан близо до огромен валчест камък. В краката им имаше четириноги животни, които на височина стигаха до коленете им, а зъбите им бяха достатъчно дълги, за да прегризат дърво с дебелина два инча. Силните резове на животните показваха, че всеки момент могат да ги разкъсат.

— Без фазери — предупреди Кърк, когато видя, че Маккой извади своя. — Те са причинили тази ужасна картина. Виждаш ли? — и той посочи няколко звяра, които лежаха неподвижно в краката на трима души, чиито гърла бяха прегризани.

— Нещо подобно на вашата нервна хватка, Спок. Изглежда, че е позната на кучетата.

— Екосистемата на тази планета е прецизна. Събирачите — точно такива са сигурно тези зверове — са открили нашите жертви. Тъй като те са лежали неподвижно — събирачите са ги сметнали за боклук и са започнали своята дейност по почистването на планетата.

— Започнали са да ги ядат?!

— Просто са премахвали потенциално разлагащо се месо. Нито една от нашите жертви не е дала признаци на живот, това е било достатъчно събирачите да започнат своята дейност.

Кърк хвана ръката на Маккой точно навреме — докторът се канеше да стреля с фазера.

— Искам да ги спра, Джим. Ако не направим нещо, тези мъже ще умрат. Дали са или не са омагьосани от Лорелей, те все пак са от екипажа на „Ентърпрайс“. На вашия кораб.

— Боунс — Джеймз Т. Кърк се бореше с дилемата, която силно го раздвояваше. Ако действаша внезапно, можеха да предпазят от смърт останалите двама от охраната. Но ако действаша, не само щяха да алармират формата на живот на планетата, но освен това щяха да разкрият присъствието си на Скоти и... Лорелей. Тогава бягството им щеше да бъде невъзможно.

Ако пък не направеха нищо, двама от екипажа им щяха да умрат. От неговия екипаж.

— Джим, какво ще правиш? — попита Маккой. — Няма да могат още дълго да държат съществата далеч от себе си.

— Те не използват фазерите си. Пацифистката философия на Лорелей така дълбоко ги е завладяла, че те не ги използват дори за да защитят живота си.

— Скот, помощ! — изрева Кърк с пълно гърло. Блъсна двамата си спътници настрани от пътеката, за да не може да бъдат видени.

Секунди по-късно Монтгомъри Скот се появи.

— Ядат ни живи! — каза той в комуникатора.

— Мир! — чу се гласът на Лорелей. Думата сякаш се търкулна от комуникатора и уцели зверовете. Те спряха. — Тези мъже няма да ви сторят нищо лошо. Те са живи. Те реагират. Не ги наранявайте. Те са част от останалите.

Кърк запуши ушите си с ръце, за да не слуша Лорелей. Но дори това не беше добро предпазно средство срещу силата на нейното убеждение. Но все пак беше достатъчен филтър, за да запази собствените си идеали, собствената си философия. Лорелей говори около петнадесет минути. Крайният резултат беше такъв, на какъвто се надяваше Кърк.

Зверовете се успокоиха напълно и отстъпиха, тръгнаха към друго място да изпълняват задълженията си. Двамата спасени от охраната се прегърнаха. Но от преживения шок и от болките от раните не можеха да се зарадват достатъчно, че са спасили живота си. Гледката на тримата им мъртви приятели — разкъсани и обезобразени — им въздействаше. Скоти им направи знак да се върнат при совалката. Кърк наблюдаваше всичко това и чакаше, като обмисляше по-нататъшните си действия. Екипажът му загиваше, всяка загуба на човек, подчинен на Лорелей, не беше победа. Това бяха неговите хора, които умираха.

Когато Скоти завърши рапорта си и изключи комуникатора, поклати тъжно глава и положи телата на мъртвите в антигравитационните шейнички, които Спок беше спрял наблизо. Като си мърмореше нещо, инженерът бутна товара обратно към совалката.

— Ще го нарече квит — предупреди Маккой. — Той иска да се върне на „Ентърпрайс“ с толкова много трупове. Няма нужда повече от антирадиационен екран. Това е достатъчно.

— Прав си, Боунс. Това е краят. Върви и повикай Нийл и другите. Приближете ги бавно. Спок и аз ще се опитаме да се справим със Скоти. Това е най-подходящият момент.

— Това е единственият ни шанс.

Кърк не отговори. Той изчака, докато Маккой, който внимателно стъпваше, за да не наруши спокойствието на чувствителните организми, се изгуби в тъмнината. После пое дълбоко дъх и се запъти към совалката. Моментът за решителното действие беше настъпил. Ако не влезеха скоро в совалката, тя щеше да отлети и те завинаги щяха да бъдат изоставени на тази планета. Съмняваше се дали Лорелей или който и да е друг на борда на „Ентърпрайс“ ще искат да се завърнат отново след тази кървава сцена.

— Там, Джим. Той затваря хамбара.

Кърк кимна, изчака Спок да доближи безшумно Скоти, после се изправи и тръгна по едно осветено от ръчен фенер пространство. Спря, сложи ръце на хълбоци и се загледа в Скоти.

Когато го видя, инженерът заекна:

— Капитане, вие! — после радостното изражение на лицето му се смени с гневно. — Не трябваше да се появявате така. Лорелей казва, че вие сте заточен. Вие имате разрушително влияние.

Трябва да се върна на кораба си, Скоти. Позволи ми да се върна със совалката — Кърк се обърна и потупа студения метален корпус. — Старата „Галилей 7“ има страхотна кариера, нали?

— Капитане, не мога да ви позволя това, но Лорелей може — Скоти се пресегна за комуникатора. Но замръзна, мускулите му се изпънаха от напрежение, когато Спок използва нервнопарализиращата хватка на вулканите, за да го спре.

— Мислех си, дали не сте забравили какво се очаква от вас.

— Капитане — каза Спок, като леко повдигна едната си вежда, — не съм забравил. Има зверове наоколо и не бих желал да ги безпокоим.

— Хайде, Спок — каза Кърк, като почувства напрежение. — Чувал ли си някога този израз: „Някой се разхожда върху гроба ми?“ Имам такова усещане в момента — и се взря в тъмнината. Като не видя нищо, откачи ръчния фенер и го насочи към тъмното пространство наоколо. Чу се шум от тихи стъпки. Маккой, Нийл и останалите се появиха в обсега на жълтата светлина. Посланик Зарв и Доналд Лоритсън вървяха най-отзад, все още оклюмани след преживяното.

— Трябва да се погрижим за Скоти, преди да се върнем на „Ентърпрайс“ — обясни той. — Има още двама души вътре, които... ъ... не са усетили нищо.

— Ето един, капитане — Нийл бутна човека от охраната, когото беше обезвредил и чието място беше заел. Мъжът падна и започна да се мята, като се опитваше да освободи вързаните си крака и ръце.

— Дръжте го настрани, за да не го видят. Спок, какво мислиш?

— Мистър Скот няма лесно да се отърве от влиянието на Лорелей, ако се има предвид този мъж — той посочи към съпротивляващия се. — Бил е изолиран от нейното влияние преди повече от двадесет минути, а все още се съпротивлява.

— Трябва ли? — попита Маккой. — Трябва ли да правите това и със Скоти?

— Нямаме друг избор.

Кърк кимна.

— Направете го, Спок. Използвайте умствената връзка на вулканите. Опитайте се да го убедите, че трябва да ни помогне.

— Дори ако Спок успее, все още сме уязвими, ако тя ни усети — протестира Нийл.

— Докторе, мислите ли, че може да направите нещо подобно на ушната кал?

Маккой се усмихна и каза:

— Ще бъде като на кораба на Одисей. Никакви сирени няма да ни безпокоят, когато свърша. Нийл, помогни ми да претърсим хангара. Трябва да открием нещо — Маккой и мъжът от охраната забързаха.

Джим Кърк се обърна и погледна Спок, който галеше с пръсти лицето на Скоти. Изведнъж пръстите му замръзнаха и като че ли се опитаха да проникнат в черепа на инженера. И Спок и Скот се затресоха в контакта на вулканите.

— Той е... съзнанието му е разбъркано — чу се глас, малко по-различен от гласа на Спок, но очевидно, думите бяха произнесени от Вулкан. — Не мога да го подреда. Думите — нейните думи — объркват и побъркват, и затормозяват. Толкова съм близо. Толкова съм близо, за да се освободя. Да освободя и него — Спок отдръпна ръцете си, като че ли главата на инженера беше огън.

— Спок, добре ли си?

— Очевидно, капитане. Вярвам, че съм успял, поне частично.

— Капитан Кърк, сега си спомням. Опитах се да ви спра. Боже, как можах да го направя? — Скот наведе глава, обхвана я с две ръце и

се затюхка. — Никога не съм се излагал толкова много. Това е цяла трагедия.

— Ще бъде трагедия, ако не се измъкнем оттук. Ще ни помогнеш ли, Скоти?

— Да, капитане. Каквото и да е. Да... за „Ентърпрайс“. Тя поема контрол върху „Ентърпрайс“. Лорелей!

— Ще се съвземе бавно. Неврологичните пътища ще се възстановят. Съзнанието му няма да се увреди, но паметта му ще бъде в пълен хаос няколко дни.

— Мистър Спок, вие бяхте този, който човъркаше в главата ми!

Кърк погледна нагоре и видя Маккой и Нийл да се връщат. Маккой се усмихваше и държеше голяма топка мек, гъвкав восък.

— Ето нашият обратен билет за планината Олимп.

— Моля ви, докторе, вашите цитати от класиката не интересуват никого.

Леонард Маккой спря и замръзна на място с отворена уста.

— Ако не го познавах достатъчно добре, щях да помисля, че Спок се шегува.

— По-късно, Боунс. Това наистина ли ще свърши работа?

— Трябва. Това е всичко, което успях да намеря. Натъпчете го добре. Ето. По-късно ще продухам ушните ви канали и ще почистя тази мръсотия — после мина покрай групата и раздаде на всеки от восъка. Доволен, той помогна на Нийл да занесат затворника в хангара на совалката. Още по-малко време им отне, за да се справят с двамата от екипажа. Те почти не се съпротивляваха. Маккой със задоволство ги огледа, когато вече бяха вързани. Без по-нататъшно въздействие от Лорелей върху мъжете те скоро, след няколко часа, щяха да възвърнат нормалното си състояние. А може би това щеше да отнеме дни? Дотогава трябваше да останат вързани. Спок не можеше да отдели време за всички от групата. Не и в този съдбоносен момент.

— Всички в совалката. Искам колкото може по-скоро да се измъкнем от тази планета. Имам предчувствие, че над нас надвисва голяма опасност.

— Капитан Кърк — каза Лоритсън, — бях несправедлив с вас. Това изпитание беше сериозна проверка за всички нас. Вие се справихте чудесно.

— Вътре. По-късно можем взаимно да се потупаме по гърбовете. Когато си възвърнем „Ентърпрайс“ от Лорелей — Кърк направи знак на посланик Зарв да влезе, но забеляза, че теларитът е замръзнал на място. — Посланик! — извика той, като се стараяше да бъде чул през вощка в ушите му.

— Зарв! Не, не можете! — изпищя Лоритсън. Преди някой да може да го спре, Доналд Лоритсън излезе от совалката и се втурна към висшестоящия си. Кракът на теларита беше омотан здраво от една лоза. Другите се разпръснаха и се опитаха да открият посланика в тъмнината.

— Спок, спрете — нареди капитанът. — Зарв е хванат от лоза.

— Формата на живот на планетата е усетила бягството ни, Джим. Сензорите на совалката улавят засилваща се активност някъде наблизо. От града приближава цяла армия хуманоиди. Нямаме време. Никакво!

— Трябва да го спася. Без тях няма да има мирна мисия до Емдън.

Кърк хвърли разгънатата стълбичка и смаза злобната лоза, която се опитваше да загради Лоритсън. Мъжът се олюля, сякаш изведнъж е бил парализиран. Един поглед беше достатъчен, за да се види коя е причината за това. Лозата беше се увила около шията на Зарв и душеше теларита. Езикът му беше изплезен — червен и подпухнал. А иначе мъничките му очи сега бяха така ококорени, че стомахът на Кърк неволно се сви.

— Доналд, обратно! Не можеш да му помогнеш. Ти си посланикът. Ти трябва да спреш войната между Емдън и Джурнамория.

— Зарв — изхлипа Лоритсън. — Той е повече от висшестоящ за мене. Той... той е мой приятел. Не мога да повярвам. Взаимно се допълвахме така добре. Бяхме незаменими като група за преговори. И с Мек Джокор...

— Лоритсън! Престанете! — Кърк риташе наляво и надясно с ботушите си, като се опитваше да проправи път към совалката. Нямаше ефект. Той извади фазера си. От двата бързо изстреляни лъча имаше ефект, но не такъв, какъвто очакваше Кърк.

Лозите трепнаха и се отдръпнаха, като се скриха обратно в почвата. Един крак изби оръжието от ръката му. Многобройни ластари

се извиха като змии и се опитаха да обхванат краката му. Лоритсън вече беше паднал на колене. Невъзможно му беше да се изправи. Кърк се бореше, но безрезултатно. Силата на цялата планета се беше изправила срещу него.

— Спок! — извика той. — Тръгвайте! Оставете ме! Върнете си „Ентърпрайс“. Спрете Лорелей!

Ушите му бяха запушени и не можеше да чуе това, което си размениха Спок и Маккой. Той видя научния офицер да блъска Маккой назад, а после да затваря вратата на совалката. Испита смесено чувство на гордост и страх. Спок беше съзнателен и щеше да се подчини на заповедта. „Ентърпрайс“ щеше да бъде спечелен отново. Но заминаването му сега означаваше смърт за неговия командир.

Двигателите на совалката бяха запалени. Топлите изгорели газове го удариха в лицето, ръцете и цялото тяло.

Но „Галилей 7“ не отлетя. Спок обърна совалката така, че двигателите да продължат да блъват огъня си в определена посока. Кърк започна да се бори с всички сили, когато разбра това, което се мъчеше да направи Спок. Той все още имаше шанс да избяга. Огънят от совалката караше формата на живот на планетата да отпусне силната си смъртоносна хватка. Той изрита лозите, освободи ръцете си.

— Побързайте, капитане. Не мога дълго да удържа — думите бяха приглушени и като че ли идваха някак си отдалеч, но той знаеше чии са. Кърк се изтръгна и от хватката на последната лоза и се затича към совалката. Здрави ръце го сграбчиха и го вкараха вътре.

— Зарв, Лоритсън — и двамата загинаха — успя само да каже.

— Но ти си жив! — чу нечий радостен вик.

После воят на двигателите забуча в главата му и той усети, че совалката се откъсна от повърхността на планетата. Последните думи, които помнеше, че изрече, бяха за смъртта и за... Лорелей.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Капитански дневник, звездна дата 4908.0.

„Трудно е да се повярва, че бягството от планета, на която всички същества формират едно цяло и функционират като едно създание, може да бъде най-лесната част от възвръщането на контрола върху «Ентърпрайс». Психологическата хватка на Лорелей над екипажа на кораба е равностепенна на оковаване с вериги. Със сребърната нишка на думите си тя е изтъкала цяла завеса, която се е увила около тях и ги е заслепила. Ще трябва много време хората да бъдат изтръгнати от нейното влияние. Нямаме никакво време.“

— Внимавай, Спок! Доста си се приближил.

— Докторе, аз съм квалифициран пилот. Нямам нужда от предупреждения от такова елементарно естество. Моля ви, грижете се за своите пациенти. Мога единствено да се надявам, че медицинските ви умения са по-добри от способностите ви на пилот.

— Останете по местата си — каза Кърк, а самият той се опитваше да се изправи. Капитанът си спомняше, че беше влязъл в стоманения дек и сега лежеше на една от кушетките. Не си спомняше кога са го поставили и вързали там. — Докладвайте!

— Сър, на по-малко от хиляда метра сме от „Ентърпрайс“. Мистър Скот се свърза с тези в хангара за совалките. Вратите се отварят. Скоро ще влезем в „Ентърпрайс“.

— Да, капитане. Погледнете. Ремонтът се извършва съобразно плана — Скоти се промъкна до капитана си, за да посочи с пръст нещо през малкия люк. — Защитният екран е на място и те могат да работят по-бързо. Добрите ми момчета и момичета — лицето му засия, когато погледна установките материя-антиматерия, които се ремонтираха от неговите експерти. Единият от основните двигатели беше ремонтиран

напълно. Екранът беше закрепен само на няколко милиметра от смъртоносната антимагнетна материя, която се поддържаше от невидимо силово поле. — Когато свършат, магнитните бутилки ще се възстановят и източникът на захранване за запалването на двигателите ще бъде стартиран отново.

— Имаме седем мъже, които са защитени срещу гласа на Лорелей. Това достатъчно ли е? — запита се Кърк на глас.

— Мислех по този въпрос, капитане. Ако парализираме тези, в хангара на совалките, веднага ще получим достъп до машинните декове. Оттам много лесно можем да отворим металните резервоари с газа за приспиване. Тъй като е доста неудобно да накараме сто двадесет и трима души от екипажа едновременно да изоставят работата си, това е много по-добре, отколкото да се опитваме да ги подчиним един по един.

— Както обикновено, Спок, вашият анализ е майсторски — въздъхна Кърк. — Бих желал да е възможно да го направим по този начин. Лорелей има свободен достъп до всички сектори на „Ентърпрайс“. Най-вероятно е тя да е прекъснала връзката между резервоарите с газа.

— Но те не са оръжия, капитане. Съществуването им не е пречка за нейната философия.

— Те могат да бъдат използвани за действие срещу нея. Завладяването на „Ентърпрайс“ за нея не беше мигновено. Ни най-малко няма да ме учуди, ако повечето от вътрешните защитни устройства са деактивирани.

— Дори и да работят — каза Скоти, — голяма част от екипажа е навън. И при най-малкия сигнал целият инженерен екип ще връхлети върху вас.

— Те не могат да ни се противопоставят физически, ако вярват в пацифизма — избухна мистър Нийл. — Това е нашето оръжие срещу тях. Ние можем да се бием, а те — не.

— Но те са част от екипажа ни и са наши приятели, мистър — каза остро Кърк. — И пацифизмът не означава, че няма да ни затворят за наше добро. Превишават ни по численост — шестдесет срещу един. Единственото ни предимство е изненадата.

— И бързината. Можем да се придвижваме бързо, ако трябва.

— Да, бързината. Изненадата — съгласи се Скоти. — Но ако мислите, че няма да можем да използваме приспивателния газ, какво ще правим тогава?

— Ще затворим Лорелей. Затворете я в изолационната клетка и не ѝ разрешавайте да контактува с когото и да било. Ако приспивателният газ въздейства — добре. Ако ли не — поне въздействието чрез думите ѝ ще бъде спряно.

— Но то ще бъде спряно постепенно — каза Спок. — През първите няколко дни въздействието ѝ бързо ще намалява, но после това ще става по-бавно. Когато се върнем в звездната база, трябва да се изиска да бъде разработен пълен психологически профил на всеки член от екипажа.

— Вие можете да бъдете изключен, разбира се — каза Маккой. — Вие, вулканите, сте непроницаеми за нейния чар. Нали така?

— Долавям, че леко е повлияно на поведението ми. За разлика от хората, ние сме в състояние сами да проверим своите действия. Сега, докторе, бихте ли ме извинили за момент? Трябва да вкарам в дока тази машина.

Вратите на хангара бяха широко отворени пред тях. Спок с вещината на експерт внимателно промъкна совалката през тях и леко и плавно я накара да кацне. После погледна Кърк, който се беше изправил, но леко се олюляваше, докато си възвръщаше равновесието след удара в главата. В ръката си държеше фазер, готов за стрелба.

— Да вървим! Най-вероятно Лорелей е в командната зала. Стреляйте, без да пестите нервнопарализиращото вещество във фазерите си! Не трябва да позволим на никого да избяга и да алармира кораба. После ще се видим отново.

— Късмет, капитане! — кимна сериозно Спок, а после докосна Кърк по рамото.

Джеймс Т. Кърк се обърна и даде знак на Нийл да отвори вратата. Още преди тя да се е отворила напълно, Кърк изстреля огненочервен лъч от своя фазер през отвора. Двама от техниците паднаха в безсъзнание. Нападателяте наизскачаха от совалката, като бързо стреляха към нищо неподозиращите цели.

Накрая Скоти каза:

— Капитане, разрешете ми да докладвам на девойката в командната зала — натисна бутона на комуникатора си и каза: —

Лорелей, тук е Скот, който докладва за успешно завръщане. И последните парчета антирадиационен екран са разтоварени.

— Много добре, мистър Скот. Добре се справихте — Кърк наблюдаваше как леко се променя изражението на лицето на Скоти. Дори и с натъпкания в ушите му восък, той чуваше достатъчно от омагьосващите думи на жената. Това като че ли беше достатъчно отново да бъде завладян от нея. Кърк отиде до него, хвана го и здраво го разтърси. Скоти примигна и бързо кимна. Нямахше да бъде победен лесно. Не и отново.

Светкавично стигнаха до турбоасансьора и влязоха в него. Восъкът в ушите им ги изолираше от обичайните шумове, когато минаваха покрай различните етажи, от електронните звуци, от звука, издаван при лекия допир на метал о метал. Вратата на асансьора се отвори в командната зала. Кърк бързо пристъпи напред.

Лорелей седеше в неговото командно кресло. Беше приковала вниманието си върху екрана. Кърк бързо хвърли поглед натам и видя своя екипаж, който усърдно работеше по ремонта на двигателите. После отново погледна Лорелей. За тази част от секундата Лорелей беше усетила нежелано присъствие и натисна алармения бутон. Червените светлини започнаха да примигват навсякъде из кораба.

Спок и Кърк започнаха да стрелят с фазерите си. Чеков и Сулу паднаха в безсъзнание. Ухура се опита да се предпази от лъчите, като застана зад Лорелей. Но с втория изстрел беше уцелена. Лорелей бързо си проправи път към аварийните стъпала, които водеха към долния дек.

Кърк усети зад гърба си течение. Обърна се и видя затворените врати на турболифта. Маккой и Нийл бяха тръгнали надолу, за да се опитат да заловят жената от Хайла. Останалите в командната зала се хвърлиха напред, но бяха парализирани от прецизната стрелба на Спок. За по-малко от петнадесет секунди всички лежаха мирно и тихо на пода.

— По дяволите, Спок, тя ни избяга.

— Но ние имаме контрола върху кораба, капитане. Командната зала е в наши ръце.

Кърк се отпусна в креслото си, набра един код и зачака. Никакви червени светлини не присветнаха върху панела на Чеков.

— Тя е деактивирала резервоарите с приспивателен газ, както си и помислих. Може и да имаме командната зала, но тя владее останалата част от кораба. Но докато стигне до спомагателния контрол, ще се справим с проблема.

— Турболифтът е дезактивиран. Единственият начин да се стигне до командната зала е по стъпалата.

— Или през купола — и Кърк погледна нагоре към стъкlostоманения покрив, през който се откриваше величествена звездна гледка. Един атомен факел може да го среже за няколко минути. Щяха да бъдат предупредени, но това нямаше много да им помогне. Внезапната декомпресия ще ги убие. Опитва се да избие мисълта от главата си, че инженерният екип ще работи по разрязването на купола вместо по ремонта на основните двигатели. Все пак фронталната му атака успя.

Само един-единствен пропуск — но в този случай милиметърът беше равен на цял парсек. Лорелей избяга невредима. При това имаше пълен контрол върху екипажа и можеше спокойно да чака отново да дойде нейното време. За Кърк и останалите времето беше враг.

— Сър, имам връзка с мистър Скот.

— Докладвайте, Скоти.

— Осигурих една част от машинната зала. Хийдър Макконъл вероятно скоро ще бъде във форма. Явно че момичето рядко е миело ушите си — и се изсмя при тази своя остроумна забележка. — Останалите са под въпрос. Заключение съм ги в отделението за инструменти.

— Затворете вратата със спойка. Същото направете и с вратата, която води към машинния сектор. Не успяхме да хванем Лорелей. Тя ще насъска останалата част от екипажа срещу нас. Най-доброто, което можем да направим, е да я забавим.

— Да, сър.

Скоти изключи, а Кърк се отдаде на размисъл. Шумът от фазера на Спок го стресна. Трима души от екипажа паднаха в края на стъпалата. Когато вратата на турболифта се отвори, Кърк беше готов, фазерът му обезвреди шестимата, които стояха вътре. Вратата се затвори и лифтът замина надолу.

— Мислех, че сте изключил турболифта.

— Съжалявам, капитане. Лорелей е стигнала до спомагателното управление. Тя ми надделява.

— Има ли някаква част от кораба, върху която нямате никакъв контрол?

— Не, сър. Мистър Скот може да ми позволи слаб контрол, но при изключени основни двигатели и вътрешно захранване, осъществявано само от акумулатори и импулсна мощност, не можем да направим много.

— Лорелей вече е поела спомагателния контрол. Не можем да управляваме нито една от животоосигурителните единици. Нито пък мога да превключвам енергиите.

— Продължавайте да опитвате. Не можем да спрем сега. Не можем.

Докато говореше, картината на екрана се смени и на мястото на екипажа, който извършваше ремонта, се появи тъжното лице на Лорелей.

— Джеймз? Наистина ли си ти? Ти си най-забележителният мъж, когото познавам. Жалко е, че така упорито отказвате да не употребявате насилие.

Кърк преглътна. Тя му влияеше дори докато я гледаше. Феромони, хармоници или нещо повече? Не знаеше. Восъкът в ушите му филтрираше най-устойчивите тонове, но той все пак потрепваше от думите ѝ.

— Филтрирайте я още повече! Не можете ли, Спок?

— Веднага, капитане.

Картината остана, но беше влошена от хоризонтални смущаващи линии, които играеха на екрана. Думите ѝ станаха неясни, а гласът ѝ по-тих, но Кърк разбираше всяка изговаряна дума.

— Не можете да избягате или да победите. Моля, предайте се, Джеймз. Не бих искала да изпаднете в беда — тъй като той не отговори, тя се усмихна тъжно и добави: — Вашият доктор Маккой беше заловен.

— Боунс! — Кърк почти се изправи. Опираше се на облегалките за ръце и едва успяваше да се задържи на място.

— Той ще бъде телепортиран обратно на планетата. Ще се опитам да обясня ситуацията на съществуването, което представлява тази планета. Никакво дисциплинарно действие няма да бъде предприето

срещу Маккой. Той само ще трябва да се научи да живее в хармония с екосистемата.

— Вие ще го убие. Никой от нас не може да живее там. Ние сме натрапници там. Това е тотално симбиотична система.

— Филтрирал съм, капитане. Тя не може нито да ви види, нито да ви чуе.

— Тя е заловила Маккой — той се отпусна в креслото, почувствал се внезапно отмалял.

* * *

— Джеймз, моля не реагирайте по такъв насилствен начин — Кърк седеше в командното си кресло и постоянно свиваше ръцете си в юмруци и ги отпускаше. Знаеше, че трябва да действа незабавно, да направи нещо, но се ядосваше, защото се чувстваше безпомощен. — Доктор Маккой не е ранен. Но сега е по-зле, откакто когато се промъкнахте на борда. Има много незначителни рани. Но сестра Чапел е много способна и може да се оправи.

— Лорелей, вие възнамерявате да го телепортирате обратно на планетата.

— Не мога да позволя да има несъгласие сред екипажа. Насилието е семе, от което не може да поникне нищо друго, освен ново насилие. Опитах се да се аргументирам пред вас, но не успях. Маккой, подобно на вас, е скаран с курса на Верния път.

— Той ще загине на планетата. Екосистемата е...

— Знам за обединения ред на живота на планетата — прекъсна го жената. Кърк почувства вибрацията на гласа ѝ като светлина, с която тя дарява друга тъмна вселена. Тя обещава толкова много. Защо ѝ се противопоставя така усърдно? Всичко, което искаше той, беше мир. Всичко, което трябваше да направи, беше да слуша, да слуша, да слуша.

— Капитане — с вика си Спок разкъса магията, която плетеше жената от Хайла около Кърк. — Не е разумно да разговаряте с нея дори на кратки интервали от време.

Джим Кърк разтърси глава. Восъкът в ушите му не помагаше много, освен да намали малко атаките на жената. Тя настройваше гласа

си перфектно, коварно. Но той устояваше, осъзнавайки опасността на оръжието, срещу което стоеше. „Оръжие“ беше единствената дума, която можа да намери като определение за нейния глас.

Нямаше никакво значение, че това, което Лорелей проповядваше, и в което искрено вярваше (той беше уверен), беше мирът. Тази философия всъщност щеше да стане причина за бързата смърт долу на планетата на който и да е. Кърк се чудеше дали самата Лорелей може да оцелее на такава планета. Това беше симбиоза, един огромен организъм от живи и реагиращи създания, действащи като едно цяло. Който и да е — човек, хайлианец, теларит — ако се осмели да се намеси в това единство, щеше да заприлича на тумор във възприятията на планетата и щеше да бъде отстранен, преди тя да изпита болка. Това беше едно мощно еволюционно развитие, такова, каквото Кърк би желал той и екипажът му да имат време да изследват, без формата на живот на планетата да ги възприема като натрапници.

— Лорелей, не изпращайте Маккой обратно долу на планетата! Той не ѝ принадлежи.

— Но той не е подходящ и за борда на „Ентърпрайс“, Джеймз. Нито пък вие. В реда на нещата е старият ред да отстъпи място на нов. Вие не можете достатъчно да се приспособявате и да прегърнете миролюбивите начини на действие. Повече няма нужда от насилие.

— Лорелей — започна той, а после изключи екрана. Картина на завършената ремонтна дейност замени лицето на жената.

— Това ѝ струва доста усилия — каза той на Спок. — Видяхте ли тъгата в очите ѝ, вида ѝ?

— Без съмнение това е голямо напрежение за нея, капитане. Това, което прави в името на мира, не може да ѝ харесва. Тя е същество, което проповядва вяроност на пацифизма, но знае, че планетата долу убива. Тя само предлага малък шанс за оцеляване.

— И това е усилие — изсумтя Кърк.

— Не, Джим, това не е достатъчно, за да я победим. Тя добре запазва своята собствена сила.

— Не мога да ѝ позволя да изпрати Маккой долу. Ще я спра. Спок, продължавайте да се опитвате да блокирате пулта ѝ за управление. Ще се опитам да освободя Маккой в транспортъора.

— Сър, имам идея, която може да успее. Но това изисква значителна работа с компютъра от моя страна.

— Изпратете ме до транспортната зала, а после правете каквото искате.

— Да, сър. Готово.

Вратите на турболифта се отвориха. Кърк влезе в него така, като че ли маршируваше към търбуха на гигантски звяр, който се готвеше да го погълне. Никога не се бе чувствал по-самотен от момента, когато вратите се затвориха и турболифтът го понесе със светкавична скорост. Кърк едва се отърва от враждебния прием, който го очакваше при отварянето на вратите в транспортния дек.

Светкавичните рефлексии го спасиха. Половин дузина членове на охраната бяха застанали от двете страни на залата с готови фазери. Но неговият фазер стреля пръв по дългата редица от чакаща охрана и ги повали само с едно движение. Лорелей контролираше неговия екипаж, рефлексите им все още бяха подчинени на думите ѝ. Те се бореха със самите себе си, нейната наложена философия от време на време триумфираше, но малките колебания между подчинението на хайлианката и нейните пацифистични възгледи и атакуването от висшестоящ офицер дадоха на Кърк леко предимство.

Офицерът беше подготвил транспортирането и Маккой стоеше с вързани на гърба ръце. Последният от охраната едва беше паднал, когато капитанът силно изрева:

— Скачай от платформата, Боунс. Деактивирайте транспортъора, мистър Кайл — отново настъпи леко объркване. Кайл искаше да се подчини на капитана си. Но Лорелей му беше заповядала да телепортира доктора.

— Капитане. Аз... — беше всичко, което изрече Кайл, преди лъчът от фазера да го парализира. Той отхвъркна към стената и се свлече на пода в безсъзнание.

— Радвам се да те видя, Джим. Справи се отлично.

— Няма значение. Трябва да се върнем в командната зала. Спок се опитва да управлява това, върху което можем да упражняваме контрол оттам.

— Как дойдохте дотук? Тя управлява от спомагателния пулт за управление — Маккой разтриваше китките си, за да им възвърне нормалното кръвообращение, което беше прекъснато, докато бяха стегнати отзад на гърба му.

— Аз... не знам. Спок трябва да го е направил.

— Не, Джеймз, аз го позволих. Не ми изглеждаше добра тактика да сте заедно с Вулкан — гласът ѝ се чу от интеркома близо до транспортната конзола.

— Тактика ли, Лорелей? Вие говорите като генерал. Като военен командир. Война ли обявявате? — той направи знак на Маккой да напусне стаята и да отиде към турболифта.

— Война? Това е невъзможно съгласно вашето определение за война. Всъщност може да се нарече война, ако направите нова дефиниция, която да означава убеждаване на друг в собственото ви морално превъзходство. Със сила нищо не се разрешава. Ние всички трябва миролюбиво да спорим. Но вие не сте способен на това. Вие прекалено силно се съпротивлявате.

— Джим, ушите ми. Аз... аз чувствам гласа ѝ.

Кърк се стрелна със скоростта на светкавица и притисна с две ръце ушите на Маккой. Докторът постави своите ръце върху ръцете на Кърк.

— По дяволите, оглуши ме! — извика той, като не можеше да контролира силата на гласа си, защото не чуваше добре. Но млъкна, когато Кърк сложи пръст на устните си, което означаваше: „Тишина!“ Маккой осъзна необходимостта от това действие.

— Въпреки че продължавате да се съпротивлявате да ми се подчините и да ви вкарам във Верния път, аз ви харесвам, Джеймз. Бих искала да се бяхме срещнали при по-добри обстоятелства. И вас трябва да изпратя на планетата. С вашите дивашки действия вие пречите на екипажа.

Вратата, водеща към транспортната зала, започна да се плъзга. Кърк знаеше, че Лорелей е възстановила контрола върху много от функциите. Затова той не се колебаеше да настройва селектора на фазера си на пълна мощност. Лъчът се стрелна към вратата. Когато вратата се отвори и димът се разсея, там лежах в безсъзнание две тела. Но частици от разтопения метал на вратата се пръснаха, прогориха туниката на Кърк и го опариха. Той ги отръска, като почти не обърна внимание на това и се затича към стъпалата, водещи към инженерния сектор. Ако Скоти все още се държеше, имаше малък шанс да използва това като основа за фронтална атака срещу спомагателната командна зала.

— Не, Джеймз, няма да стане. Не наранявай никого от екипажа. Те са твои приятели. Те не ти мислят злото. Помогни им. Работи заедно с тях — както тичаше, той се препъна, когато почувства пълната сила на гласа ѝ. Опитваше се да рецитира наум поезия, да прехвърля списък на дежурни, да мисли за нещо друго, но само не и за натрапчивите пипала, които настойчиво се мотаеха в главата му. Без въсьчните тампони в ушите си беше напълно победен от Лорелей. — Джеймз, ти искаш да вярваш в това, в което аз вярвам. Варварството не е отговор. Приятелството е отговор. Само когато работиш съвместно с другите, можеш да изпиташ добри чувства. Има нещо повече от... — един пронизителен и настойчив звук режеше Кърк като нож масло. Маккой го подкрепи, докато дойде на себе си и отново бъде в състояние да се контролира.

Писькът на измъчваната електроника му подейства като музика. И той произнесе:

— Към спомагателната командна зала! — Маккой кимна и го последва.

Кърк стреля с фазера си по двама от охраната, когато излизаха през вратата, после бе готов да продължи борбата. Но не беше нужно. Лорелей седеше в командното кресло. Имаше измъчен вид. Тя започна да говори и думите ѝ ставаха все по-силни и по-силни, подхранвани от самите себе си, сякаш стреляше с тях.

— Джеймз — каза тя, но името прозвуча със звук, който се получаваше при драскане с нокът по метал. В този миг тя изрази своята тъга и съжаление. Но показалецът му натисна спусъка и един чист енергиен лъч улучи хайлианката. Тя падна върху контролната конзола. Маккой бързо се приближи до нея, провери състоянието ѝ и кимна: „Ще живее.“ Същото се отнасяше за „Ентърпрайс“ и неговия екипаж.

Кърк отиде до крехкото създание и го вдигна на ръце. Маккой го последва със зареден фазер.

* * *

Джеймз Т. Кърк погледна жената през блестящата силова завеса. Лорелей се беше настанила удобно в клетката за арест. Не беше

възможно да контактува с когото и да било отвън. Кърк погледна към научния си офицер. Спок кимна и каза:

— Схемата е завършена, сър. Тя ще работи съгласно вашите указания, капитане.

— Благодаря ви, Спок — Кърк натисна ключа върху една малка черна кутия. Светна червена лампа.

— Чувате ли ме добре, Лорелей?

— Да, Джеймз — чу се мънкащ, с променена честота отговор. Звучеше като бас профундо, а не като нормалния контраалт на Лорелей. — Не е необходимо да ме затваряте по този начин.

— Съжалявам, Лорелей, но трябва. Вие заплашвате мисията ни. Само като ви държа в изолация нямате възможност да използвате вашето... — той се поколеба. Искаше да каже „оръжие“. — ... така не може да използвате вашата настойчивост срещу когото и да е от екипажа на кораба. Така ще мога да завърша мисията ни.

— Вие настоявате да отидете до Емдън? В резултат на това ще избухне война.

— Не вярвам.

— Посланиците вече са мъртви. Те бяха войнолюбци, не хора на мира. Тяхната агресия стана причина за смъртта им.

— Те умряха, но не от агресия. Хората са различни. Ние не можем да се поберем в калъпа, който скроихте за нас. Посланик Зарв беше теларит, не човек, но доста си приличахме. Мек Джокор дори беше още по-далеч от хората по външност, но и той не беше подходящ за биосферата на планетата. Лорелей, трудно е за вас да приемете, но има места във вселената, където човечеството не е добре дошло, не принадлежи на тези места и никога няма да им принадлежи.

— Отговорът е мир.

— В голяма степен сте права. Не си струва да следваме войнолюбива експанзионистична политика като клингънианците и ромуланците, но едно миролюбиво общество трябва да може да се защитава.

— Настойчивостта е достатъчна.

— За Хайла може и да е. За човечеството — не е — тя го удостои с един поглед на съжаление, като че ли искаше да му каже, че той не разбира изцяло същността на нещата. Накрая Кърк каза: — Ще се погрижа да се върнете на Хайла колкото е възможно по-скоро.

— Нали няма да ме убиеете?

— Щом като питате, значи изобщо не разбирате същността на нещата — той изключи ключето на черната кутия и червената лампа угасна. Като се обърна към Нийл, Кърк каза: — Погрижете се никой друг да не контактува с нея. По-голямата част от екипажа все още е под въздействието на нейното влияние. Според Маккой ефектът ще се намали след няколко дни, а до края на седмицата ще чувстват вина. Дотогава — никакви контакти, нали, мистър Нийл?

— Да, да, сър — и той им отдаде чест, когато Кърк и Спок излязоха.

В коридора Спок активира още една силова бариера. Едва тогава се обърна към Кърк:

— Сър, мистър Скот моли за вашето незабавно присъствие в машинната зала. Ремонтната дейност е стигнала до решителния момент.

— Много добре. Хайде, мистър Спок. Уверете се, че тези, в командната зала, са абсолютно лоялни към Федерацията.

— Ухура, Сулу и Чеков са чисти. Използвах техниката на вулканите, за да се уверя в това.

— Отлично! — Кърк тръгна по стъпалата надолу, като си проправяше път сред обърканите и чувстващи вина членове от екипажа, докато стигна до машинния дек. Вратата зееше отворена, след като Лорелей беше заловена и отведена в карцера. Ремонтът ѝ сигурно щеше да отнеме толкова време, колкото отне ремонтът на двигателите.

— А, капитане, бих искал да видите нещо — и Скоти с жест му показва да проучи компютърните данни.

— Какво е това? Хм, ето го енергийното ниво. Покачва се. Двигателите са добре. Отлична работа.

— Капитане, погледнете този двигател, върху който работим сега. Той не е в много добро състояние.

Острите колебания на енергията потвърждаваха думите на Скоти. Кърк не познаваше детайлно двигателите, но беше командир на звезден кораб от доста години и натрупаният опит му беше достатъчен, за да разгадае до известна степен причините за лошата работа на машините. Погледна и се намръщи.

— Да, сър, не е добре. Имам молба да ми разрешите лично да изляза и да се поразровя из корпуса на системата материя-антиматерия.

— Няма ли начин да използвате проби, доставени от работи?

— Не, сър. Това е деликатна работа. Прекалено деликатна, за да я доверя на работи.

— А ако оправите баланса материя-антиматерия, двигателят ще заработи ли нормално?

— Да, сър! — каза Скоти уверено. Кърк знаеше какъв ще бъде отговорът му. Скоти искаше ръцете му лично да се докоснат до чувствителните елементи в системата материя-антиматерия. Никой друг нямаше неговия талант, умение и опит.

— Направете го. Но вземете няколко техници с вас, за да ви асистират. Знаете защо.

— Те се възстановяват от влиянието на Лорелей. Да, сър. Тъ, единствената помощ, от която се нуждае, е на Макконъл — Кърк се обърна и сърдито погледна към жената. Тя стоеше малко настрани и хапеше устни, докато презапояваше една част от стабилизиращата схема. — Тя е най-добрата, капитане.

— Знам. Тогава, започвайте. И поддържайте контакт със Спок. Възможно е той да ви даде някакво предложение, ако имате проблеми.

— Сър, това, което трябва да направим, не е трудно. Просто е опасно.

* * *

— Е, Спок, как се справят? — попита Кърк. Внимателно наблюдаваше двете дребнички фигурки да се движат около кожуха на двигателя. — Какво е състоянието им?

— Нещата не са се променили отпреди 3.24 минути, когато ме попитахте за последен път, капитане — изглежда, напрежението, което беше обхванало всички в командната зала, не влияеше на Спок.

— По дяволите, това е важно. Те са в смъртна опасност там, отвън.

— Да, сър, вярно е.

Маккой изсумтя.

— Не му обръщай внимание, Джим. В неговите вени не тече кръв, а криогенен флуид. Извадили са от него всички човешки чувства и са наслагали вътре най-различни машинарии.

— Докторе, всичките ми части са оригинални. Що се отнася до вашия извод, че имам неорганични вътрешности, позволете ми да ви препоръчам няколко статии по въпроса.

— Тихо — прекъсна ги Кърк. — Докладвайте, Спок. Как се справя Скоти?

Като че ли в отговор на въпроса по интеркома се чу гласът на инженера:

— Магнитната бутилка е възстановена, но това не е най-точната конфигурация. Потокът МНД е ограничен.

— Какво означава това? — попита Маккой. — Какво общо имат МНД^[1] с магнитните бутилки?

— Това е магнитохидродинамична система, която е извън границите. Без прецизна симетрия в магнитните бутилки реакцията материя-антиматерия може да разруши целия корпус. Полето трябва да бъде еднообразно и изцяло симетрично.

— Сега знам точно толкова, колкото и преди да задам въпроса си — изръмжа Маккой.

— Скоти! — проговори Кърк. — Можеш ли да я настроиш?

— Да, капитане. Хийдър извърши прецизната настройка, след като аз се погрижих за вътрешната конфигурация. Единственият проблем е, когато стартира потокът. Едно малко отклонение и... — думите му заглъхнаха. Нямаше нужда да ги произнеса. Ако Скоти се провалеше в настройката, преди да бъде възстановен енергийният поток, всички щяха да загинат.

Тишина изпълни командната зала. Накрая Скот каза:

— Готови ли сте да опитаме? Добре. Спок, подайте един процент.

— Един процент сега — научният офицер прегледа апаратурата си и направи едноминутна настройка. На инженерния плот започнаха да примигват различни светлини. Чеков се забърза. Ръцете му леко трепереха. От челото му се стичаха едри капки пот. Пресегна се и натисна големия червен бутон.

— Енергийно ниво достигнато — рапортува младши лейтенантът. Напрежението изчезна от лицето му, широка усмивка

замени тревогата.

— Как е, Скоти?

— Малко по-добре, сър. Да. Добре. Спок, дай още четири процента.

Бавното повишение на мощността продължи, докато стигнаха двадесет процента. После алармите се включиха.

— Скоти! — извика Кърк.

— Изпускане на радиация от едно малко петно в бутилката. Хийдър работи върху това. Тя... тя има нужда от помощ — последните думи на инженера не бяха ясни. На екрана се видяха две малки фигури, които се стрелнаха към най-далечния край на корпуса материя-антиматерия. Двете фигури започнаха да се отдалечават.

— Нивото на радиация се покачва — докладва Спок с ясен и спокоен тон. — Мистър Скот, Макконъл, върнете се от другата страна на защитния екран.

— Невъзможно — чу се тих отговор. — Трябва да го направим сега или никога. Ще започне верижна реакция... не се опитвайте! Сега.

— Колебания в енергията. Колебанията достигат до осемдесет процента от стойностите на RMS^[2]. Разрешете ми да спра, капитане.

— Не, Спок. Остават още няколко секунди.

— Но това ще разруши кораба. Скот и Макконъл вероятно няма да оцелеят при тези колебания.

— Имам доверие на Скоти. Доверявам му се.

— Сър, нивото на енергията е двадесет и три процента — докладва Чеков. — Флукуациите изчезнаха. Стабилизиращата схема сега работи.

Кърк си пое дълбоко въздух.

— Скоти, там ли си?

— Да, капитане. Имаше дребен проблем, но се справихме с него. Хийдър настройва дилитиевия кристал за съответната честота.

— Кога ще можем да достигнем скоростта на светлината?

— Трудно е да се каже, капитане. Трябва да направим рестартирането. Това беше само една проверка на бутилките.

— Но техниката на Ротслер за топъл старт на двигателите не е опитвана досега, капитане.

— Мистър Спок, току-що видях чудеса. Защо да не видим още едно? Сигурен съм, че мистър Скот ще може да се справи.

След четиридесет часа „Ентърпрайс“ можеше отново да се движи със скоростта на светлината. След петдесет Сулу зададе курс към Емдън.

[1] Игра на думи: МНД, освен magnetohydrodynamics (магнитохидродинамика), означава и Most Honorable Doctors (почетни доктори) — б.пр. ↑

[2] Root Mean Square — средноквадратичен — б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Капитански дневник, звездна дата 5011.1.

„Пътуването до Емдън беше рутинна операция. Мистър Скот създаде дежурни екипи за поддръжка на основните двигатели. Състоянието на МНД бутилките е, меко казано, опасно. Той и екипът му ще получат препоръки за награда за изключителните усилия, които полагат. Останалата част от екипажа бавно се възстановява към нормалния ритъм на работа, след като постепенно избледнява насадената в съзнанието им философия на Лорелей. Доктор Маккой ме увери, че нито един няма да остане под магията ѝ и че всички показват забележително стабилни психични анализи, като се има предвид суровостта на изпитанието, в което бяха изпаднали. Лорелей е все още в затворническата клетка и не може да разговаря директно с никого. И въпреки че всичко се нарежда добре, една главна задача остава неизпълнена: мирните преговори Емдън-Джурнамория. Без посланик Зарв и неговите дипломати шансовете да предотвратим войната не са големи. Въпреки това наше задължение е като кораб на Федерацията да направим всичко, което е по силите ни, за да предотвратим тази война и да не позволим на ромуланците да завладеят територии, които принадлежат на Федерацията.“

— Доклад за корабите около нас, мистър Чеков.

— Капитане, не знам какво да кажа. Всички са военни кораби. Тежковъоръжени.

— Спок, коментар!

— Ще кажа само, че тази армада е в състояние да ни унищожи.

Дори ако захраним основните двигатели с осемдесет процента

мощност, ще можем да използваме много малка част от останалата енергия. Употребата на мощност за дефлекторните щитове ще причини нестабилност в магнитните бутилки.

— Война, мистър Спок, не трябваше ли да направим точно обратното — да предотвратим война? — Джеймз Т. Кърк се загледа в екрана. Движещите се точки бяха военни кораби в системата Емдън. Изглежда, че тези, от Джурнамория, са дошли с голяма част от флотата си. Тези пък от Емдън не го възприемаха като доброжелателство: голяма част от тяхната флота, по-примитивна от тази на Джурнамория, но по-многобройна, заемаше защитни позиции, за да предотврати масов обстрел срещу планетата. Кърк видя, че позициите са добре избрани. И двете страни имаха превъзходни адмирали. Ако се допуснеше конфронтация, и двете страни щяха да понесат големи загуби.

— Има ли начин за обезвреждане на това буре с барут? — попита Маккой, като надничаше над рамото му. Кърк се обърна и го погледна.

— Трудно. Да се накарат такива големи флотилии да се върнат обратно, не е лесно. Трябва да има причина, която да ги накара да се върнат в базите си.

— Какво ще правите сега, след като Зарв и дипломатите му вече не са между живите?

— Това е нещо, което още не знам, Боунс. Имате ли предложения? Не? Мистър Спок, имате ли някаква идея?

— Сър, трябва да се телепортираме на повърхността и да направим всичко възможно. Съветвам ви бързо да направим тази стъпка. Улавям, че много джурнамориански кораби зареждат космическите си оръдия. Дори и да няма заповед за стрелба, може да има нежелани случаи.

— А такъв случай може да причини война много лесно, както, ако е подадена заповед. Много добре. Боунс, ти, Ухура, Спок и аз ще се телепортираме. Мистър Скот още е в машинната зала, нали?

— Да, сър — чу се бързият отговор на Сулу.

— Много добре. Мистър Сулу, поемете управлението. Ако се случи нещо, което е в компетенцията на Скоти, веднага го повикайте. Непрекъснато ни следете. Веднага ни телепортирайте обратно, ако ситуацията го изисква.

— Мислите ли, че е възможна такава ситуация, сър? — попита ориенталецът.

Кърк въздъхна дълбоко и се изправи:

— Надявам се да няма. Но способностите ми като дипломат не са така добри, както като командир. Съмнявам се, че и двете страни ще ми позволят да им наредя да спрат.

Той кимна с глава към турбоасансьора и малката група от офицери го последва, готова да се телепортира.

* * *

— Той на глупак ли се прави, сър? — попита Ухура. Жената от Банту работеше усърдно с компютъра, за да може да даде прецизно възпроизвеждане на риториката. — Той говори със заобикалки. Не е компютърна грешка, че преводът е така неразбран.

— Знам, Ухура. Успокой се! Изглежда, че дипломацията е деветдесет и девет процента горещ въздух и един процент лудост.

— Ще оспоря твърдението ви, Джим, и малко ще го променя — промърмори Маккой. — В тази зала лудостта е доста повече.

— Не виждам никаква полза да повтарям думите на доктор Маккой, но съм съгласен с оценката му за ситуацията — каза Спок. — Никакви по-нататъшни разговори няма да могат да повлияят на нито една от страните.

— Но аз съм длъжен да опитам — Кърк се изправи. Това беше сигнал, че иска да говори. Действието му беше правилно, тъй като по този начин искаше виковете в залата да спрат и присъстващите да го изслушат. Кърк изобщо не можеше да го нарече дискусия. Изминаха няколко секунди, докато виковете в огромната зала заглъхнат. Залите на Емдън бяха дълги стотина метра. Високият арковиден покрив придаваше на тази зала вид на катедрала, а студеният въздух го подсилваше. Върху сложно резбованата маса бяха нахвърляни документи, папки и анализиращи устройства, но и доста малки нагревателни уреди, за да не замръзнат ръцете на дипломатите. Залите на Емдън никога досега не бяха отоплявани. Нямаше никакво значение, че сега в тази част на планетата беше средата на зимата.

Съветът на Емдън не беше възприел традицията за отопление на сградите.

Кърк намираше това до известна степен за ирония на съдбата. Разговорите бяха разгорещени, а настроението — ледено.

Той погледна нагоре, а после надолу, към масата.

Вицерегентът на Емдън беше настанил офицерите от „Ентърпрайс“ по средата на дългата маса. От дясната страна на Кърк седеше Вицерегентът и неговият екип. А от лявата му страна бяха Полицаят на мира от Джурнамория и половин дузина нейни съветници. Кърк тайничко нагласи един микрофон, който Спок беше взел заедно с един комуникатор. Останалите бяха дошли подготвени за примитивните условия в залата. Той не знаеше, че е трябвало да си вземе и усилвател.

— Вицерегент, Полицай, говорим много, а малко вършим. Проблемите, които разделят вашите два забележителни свята — каза той, като се опита да не се засмее, когато чу Маккой да мърмори: „Глупости!“, — не са непреодолими.

„Грешите! Той нищо не знае!“ — чуха се коментари, много по-силни от възмутеното ръмжене на Маккой.

Кърк вдигна ръка и получи тишината, която искаше. Но той знаеше, че тишината не означава разбиране.

— Ние, от Федерацията, сме предложили мирен план, който е в полза и на двете страни — на Емдън и на Джурнамория. Ние предлагаме техническа експертиза за подпомагане на вашите болни хранителни индустрии, а също ще ви подпомогнем и финансово, за да изградите нови индустрии. С ваш персонал и с големите познания и богатства на Федерацията можем да измислим нещо ново утре. Можем ръка за ръка да вървим напред към едно бъдеще на просперитета... и мира.

— Хубави думи! — прекъсна го Полицаят на мира от Джурнамория. — Това, което предлагате на Джурнамория, е нищо. Нищо! Няма да позволим да ни тъпчат агресори. Всичко, което искаме, е това, което по право си е наше — това, което те са откраднали! — тя се изправи и посочи към вицерегента.

— Не може да има други притежатели на извънпланетните ферми на Емдън — отвърна с леден глас Вицерегентът. — Когато това се разбере, никой няма да раболепничи пред планетните диктатори!

— Сър, лейди, моля ви! — пледира Кърк. Но думите му не помогнаха. И двамата ожесточено се нападаха. Като се почувства безсилен, Кърк просто седна.

— Речта ви беше хубава, сър — каза Ухура, — въпреки че не ви слушаха.

— Благодаря. Открих я в стаята на Зарв. Чудя се дали той щеше да я произнесе по-добре от мен.

— Не вярвам, капитане — каза Спок тихо. — Данните от трикордера ми показват интензивни обсъждания. Трябва да закрием заседанието, за да може и двете страни да се успокоят и поразмислят.

Кърк кимна, изправи се, готов отново да поиска думата. Но това, което чу, го накара да замръзне на място.

— Кучка! Корабите ви не представляват нищо пред кораба на Федерацията в орбита около планетата ни — усмивката на Вицерегента беше презрителна. — Пактът ни с Федерацията изисква пълна защита на Емдън. Вземай си корабите и се връщай в мизерния си ад, каквато е планетата ви.

Компютърът на Ухура изписка предупредително, когато Полицаят на мира отговори на свой ред. Обидите, с които тя се нахвърли, трудно можеха да се преведат.

— ... ние напускаме сега. Ще проверим какъв е този възхваляван договор. Мисля, че те са страхливци. Те няма да се бият. Ще си подвият опашките и ще избягат, като изоставят гнилите ви скелети на слънцето и на орлите.

— Капитане, струва ми се — каза Спок, — че е излишно да отсрочваме заседанието.

— Имате силен усет за човешките взаимоотношения, а това ме забавлява, Спок — отвърна Маккой. Групата от „Ентърпрайс“ видя как Полицаят на мира от Джурнамория и нейният антураж напуснаха залата. Сърдитите потраквания от стъпките им отекваха в каменната зала дълго след като се бяха изгубили от погледа им.

— Нали виждате, капитан Кърк? — попита Вицерегентът. — Много са твърдоглави. Дори отказват да ни изслушат.

— Вицерегент Фалда, подходът ви трябва малко да се поизглади.

— Мисля, че не е необходимо — каза мъжът, а гласът му от копнинено мек стана леденостуден.

— Ненавременната смърт на посланик Зарв без съмнение затрудни преговорите, но ние бихме желали проблемите да се решат по мирен начин. Изпратихме съобщение по субкосмическото радио до Звездна база 1 и те ще изпратят друга квалифицирана дипломатическа група след около месец.

— Месец? Какво говорите, капитан Кърк? С флотата на Джурнамория около планетата ни не бихме могли да оцелеем месец.

— Но това, че са тук, не означава, че ще ви обстрелват — каза Кърк. — Ако те се оттеглят до АУ^[1], това ще ви удовлетвори ли? С радарната установка, доставена от Федерацията, разстоянието би трябвало да ви задоволи.

— Не.

— „Ентърпрайс“ няма да се бие, Вицерегент Фалда. Ако вие сте причина за враждите, ние сме неутрални.

Комуникаторът на Спок силно изпука. Той се обърна към Кърк и каза:

— Не вярвам, че Емдън може да провокира битка, капитане.

— Защо не?

— Мистър Сулу докладва, че флотата на Джурнамория е стреляла по „Ентърпрайс“.

* * *

Кърк и офицерите му светкавично се телепортираха в командната зала. Скоти беше поел управлението веднага след като Сулу беше видял, че корабите на Джурнамория се подготвят за стрелба срещу „Ентърпрайс“.

— Докладвай, Скоти!

— Не е зле, сър — каза той. — Оръжията им не могат да пробият нашите дефлектори, дори ако сме ги захранили с петдесет процентна мощност. Но не можем да се бием и да захранваме дефлекторите. Флукуациите в магнитната бутилка се повишават.

— Опасно ли е?

— Да, капитане, ако продължи.

— Върни се в машинната зала и направи каквото можеш, за да се грижиш за двигателите. Няма да използвам фазери, ако не е абсолютно

належащо, но искам пълен дефлекторен екран.

— Ще се постарая, сър.

— Имам пълно доверие в теб, Скоти.

— Да, сър — инженерът се върна при скъпоценните си машини, за да ги поддържа в колкото може по-добро състояние.

— Сър, корабите на Емдън отвръщат на огъня. Виждате ли? — на екрана се виждаше разгарящата се битка. В началото само няколко следи показваха стрелба между корабите. А после цялото космическо пространство изведнъж пламна в огън. Беше невъзможно да се определи кои са корабите на Емдън и кои на Джурнамория.

— Спок, дефлектори до седемдесет и пет процента.

— Готово, сър.

Кърк седна, подпря брадичката си с ръка и се замисли. Ако „Ентърпрайс“ изстреля поне едно-единствено фотонно торпедо, битката може и да свърши. А Джурнамория може да премине на страната на ромуланците. Някои от корабите може веднага да предадат съобщение по радиото, че „Ентърпрайс“ е взел участие в битката, ако вече не са го направили.

— Сър, бихте ли желали да задам курс за излизане от орбита? — попита Сулу.

— Не можем да бягаме.

— Но не можем да останем и да се бием — проговори Маккой. — Този кораб е прекалено силен за много от тях, за хиляди като тези.

— Знам. Дори ако използваме фазери, захранени с малка мощност, можем да унищожим много от тях. И двете планети технологично са стотици години след нас.

— Ако преценявате технологичното развитие само от гледна точка на способността за убиване — оспори Маккой. — Какво ще правите, Джим? Мисля, че Лорелей беше права. Вместо да предотвратим война, ние станяхме причина за започването ѝ.

— Щеше да бъде по-различно, ако Зарв, Лоритсън и Мек Джокор водеха преговорите.

— Не съм съгласен, капитане — каза Спок. — Записах всичко и го подложих на подробен компютърен анализ. Развитието на събитията е в такъв стадий, че никой не е в състояние да направи каквото и да било. Мотивите на Вицерегента са забележително сходни с тези на

Лорелей. А Полицаят на мира на Джурнамория отказва да слуша, заради антипатията, която изпитва към Вицерегента.

— Може би нещата ще се оправят при индивидуална среща с всяка една от страните — промърмори Кърк. — Трябваше да разговаряме поотделно, а не да ги срещаме. Първо трябваше да положим основите за мирно разрешаване на проблемите, а после да ги срещнем.

— Това не е сигурно. Не по-малко от шест кораба ни обстрелват едновременно. Дефлекторните екрани удържат, но в МНД бутилките има значителен магнитен поток.

— А дилитиевите кристали? Нестабилността няма ли да ги разруши? — без дилитиевите кристали цялата стабилизираща схема щеше да е нефункционална, а скъпоценните магнитни бутилки щяха да се повредят. „Ентърпрайс“ или отново щеше да се окаже безпомощен в огромното космическо пространство, или щеше да избухне.

— Засега не са в опасност. Но ако още кораби от Джурнамория се присъединят към атаката срещу нас, не мога да кажа какъв ще е ефектът.

— Да отговоря ли на огъня, сър? — попита нетърпеливо Чеков, а пръстът му трепкаше върху стартовия бутон, при натискането на който от „Ентърпрайс“ щеше да бъде изстрелян фазерен лъч със значителна мощ.

— Фазери на минимална мощност. Подгответе фотонните торпеда. Целете се така, че те да експлодират приблизително на хиляда километра преди всяка цел.

— Сър, но тогава няма да има ефект!

— Мистър Чеков, вашата решителност за защита на този кораб е достойна за възхищение, но аз не искам да разбивам тази флота. Искам само да им покажа какво можем да направим и какво не правим.

— Сър — отговори младши лейтенантът засрамено.

— Това няма да даде резултат, Джим — каза Маккой нетърпеливо. — Те ще си помислят, че не ги разбиваме, защото не можем. След като са предприели тези действия, те искат победа или смърт.

— Мистър Чеков, готови ли са торпедата, както наредих?

— Да, сър.

— Огън!

Пръстът на Чеков злобно натисна бутона. Корабът леко се олюля, когато четирите фотонни торпеда бяха изстреляни. На екрана те оставиха много по-големи следи, в сравнение със значително по-малките и много по-малко ефикасни ракети, изстрелвани от нападащите кораби. Екранът побеля, когато четирите торпеда избухнаха на милион метра пред целите си.

— Сър, те подновяват атаката си. Три от корабите, които обстрелвахме, са извадени от строя. Опитват се да ни обградят заедно с корабите на Емдън.

— Скоти, импулсна мощност за излизане от орбита. Да се опитаме поне да ги откъснем от Емдън.

Корабът леко трепна, когато импулсните двигатели бяха включени. Кърк знаеше, че с тази маневра рискува много. Горивото за импулсните двигатели бе скъпо; използването на основните двигатели щеше да е много по-разумно, но той се тревожеше за покачващата се нестабилност. Ако имаше нужда от захранване на фазерите, трябваше да се разчита на огромните енергийни резерви.

— Следват ни, сър. Комуникационните им офицери си подават данни за траекториите — докладва Ухура. — Почти нищо друго не съобщават помежду си.

— Знаят какво да правят. Те са войнолюбци. Имат голяма практика и не са им необходими наставления — Кърк отново седна в командното кресло и се наслади за малко на почивката, която ще му осигури тази маневра — да обърне гръб и да бяга.

— Сър, Вицерегентът иска да говори с вас. Изглежда сърдит.

— Представям си, лейтенант. Много добре, покажете го на екрана — лицето на вицерегент Фалда се появи на екрана. Шоколадовият му тен, навярно от яд, като че ли беше станал още по-тъмен. Кърк забеляза в очите му да святкат искри. Явно Фалда се опитваше да контролира гнева си, но напразно.

— Капитан Кърк — каза той, като се обърна по име и с това искаше да го обиди. — Побягнахте като уплашено пале. Вие подхвърлихте Емдън на вълците. Колко струва тази ваша Федерация, ако не осигурява защита, както е гарантирала в договора ни?

— Вицерегент, поздравявам ви — Кърк изчака Фалда да отговори. Но понеже той мълчеше, капитанът се усмихна и продължи меко. — Нямаме желание да бъдем въвличани в споровете между

воюващи фракции. Не искаме да бъдем свидетели на никакви войни. Ние идваме с предложение за мир, за сътрудничество.

— Сътрудничеството означава да ни помогнете да разбием тези натрапници. Дори в момента те обстрелват планетата ни. Успяхме да разбием някои от тях, но оръжията им са по-мощни от нашите. Искаме от вас да ги спрете. Иначе ще загинем.

— Джим — прошепна Маккой. — Ще потърсиш ли контакт със „Старфлайт“ за нареждания?

— Няма да е от полза. Аз знам за положението много повече, отколкото който и да е друг. Ако аз не мога да се справя с него, как може един бюрократ на четиристотин парсека оттук да ми помогне? — Кърк вдигна ръка, за да накара Маккой да замълчи. — Аз поемам отговорността, Боунс. Аз съм поел задължението да запазя мира и ще го направя. Ще го направя.

— Капитан Кърк, ще се върнете ли да защитавате Емдън или да считаме вашите действия за нарушаване на договора между Емдън и Федерацията? — пулеше се Вицерегентът от екрана.

— Ще се върнем, Вицерегент Фалда, когато вашите кораби спрат да стрелят по нас.

— Стават такива грешки при една битка — заизвинява се искрено Фалда. — На нашите миролюбиви командири им липсва опит. Някои стреляха напосоки.

— Сигурен съм, че точно така е станало. Има едно условие, за да се върнем. Ще седнем още един път в заседателната зала и ще обсъдим взаимно приемливите мирни решения на проблемите ви с Джурнамория.

— Да седнем отново с Полицая Ганеса? Невъзможно. Тя даде заповед за атака. Няма да седна на една маса с убийци.

— Сигурен съм, че тя ще каже същото, капитане — каза Спок. — Техните биопрофили показват крайна враждебност един към друг. Ако Емдън или Джурнамория бяха избрали други индивиди за водене на преговорите, това можеше да бъде избегнато. Конфликтът между тези персони е прекалено голям.

— Те са прекалено еднакви — каза Кърк, като кимна в знак на съгласие. Той продължаваше усилено да размишлява как да спре тази междупланетна война.

Проблясък от червени светлини привлече вниманието му. Навсякъде в командната зала мигаха предупредителните лампи. Дефлекторите едва удържаха атаката на корабите, които ги атакуваха сега едновременно.

— Фазери, сър? Торпеда? — Чеков нервно облизваше устните си, а погледът му следеше внимателно данните, които показваха, че защитният екран всеки момент може да бъде пробит.

— Повече енергия към дефлекторите — капитанът мислеше напрегнато. Ако побегнат, може и да стигнат звездната база, преди всичко на „Ентърпрайс“ да се е разпаднало или да е избухнало. Но с това нямаше да постигнат нищо. Войната между Емдън и Джурнамория щеше да продължи и ромуланците щяха да получат това, което искат: междупланетна война, от която щяха да се възползват за осъществяване на експанзионистичните си планове. Ако „Ентърпрайс“ влезе в битката, флотата на Джурнамория ще бъде разбита и планетата ще се съюзи с ромуланците като самозащитна мярка. Нямаше начин да усмири и двете флоти без значителни загуби и от двете страни, при положение че лидерите и на двете страни решително отказват продължаване на преговорите.

— Спок, установете положението на кораба с Полицая на мира Ганеса.

— Направено, сър. Корабът ѝ е на разстояние 7.0 светлинни секунди...

— Добре. Сулу, приближете ни. Поддържайте пълна мощност на дефлекторите. Мистър Чеков, използвайте фотонните торпеда, за да ги държите колкото може по-надалеч от нас. Опитайте се да преградите пътя на ракетите им с нашите фазери, но с минимална мощност.

— Какво планирате, сър? — попита Спок.

— Пригответе транспортъора, мистър Спок. Искам да се приближа до кораба на Полицая на мира, за да я телепортирам при нас. И в същото време искам да позиционирате „Ентърпрайс“ така, че да телепортирам и Вицерегента.

— Не можете да направите това, Джим. Дефлекторните им полета ще ви попречат — протестира Маккой.

— Забравяте нещо, Боунс. Това са примитивни кораби. Те нямат дефлектори.

— Но трябва да имат.

— Не, сър — каза Сулу. — Нито един няма. Не бях се замислял върху това, преди капитанът да го спомене. Прекалено сме свикнали да се бием с кораби на същото технологично ниво като нашето.

— Е, добре, ще телепортирате и двамата лидери на борда. После какво? Те взаимно се мразят.

— Доктор Маккой, вашата липса на доверие към мен ме ужасява. Мисля, че виждам начин да разреши много от нашите проблеми с една кратка среща.

Маккой поклати глава. В същия миг Скоти извика:

— Двигателите не издържат, капитане. Дефлекторното поле отнема много енергия.

— Намалете мощността до четиридесет процента, когато използвате транспортъора.

— Транспортъора? — извика той учудено. — Но, капитане, това е невъзможно. Не съм сигурен колко още корабът ни ще се задържи цял.

— Направете го по команда на Спок. Мистър Спок?

— Приближаваме, сър. Намираме се на приблизително равни разстояния от повърхността на Емдън и кораба на Джурнамория „Бор“. Активирайте транспортъора сега!

Осветлението в командната зала силно намаля, енергията се превключи. Когато огромните енергийни нужди на транспортъора бяха подсигурени, Кърк заповяда пълно захранване на дефлекторните екрани и курс далеч от Емдън.

— Отведете ни далеч и от двете флоти. Искам никой да не пречи на тази мирна конференция.

Той се изправи и се обърна към Спок и Маккой, като им направи знак да го придружат. Доктор Маккой го последва, като мърмореше нещо. Лицето на Спок беше безизразно.

[1] Astronomical unit — астрономична единица — б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Капитански дневник, звездна дата 5012.5.

„Корабът ми е в беда. Интензивните атаки от флотата на Джурнамория са разрушили сериозно някои части от «Ентърпрайс». Мистър Скот и неговият способен екип ремонтират схемите, които са най-необходими за поддържане на светлинна скорост. Наредих на борда да бъдат телепортирани лидерите на Емдън и Джурнамория за една последна конференция. Ще опитам една последна тактика, която още не съм опитвал, за да възстановя мира между воюващите планети. Ако опитът ми се провали, ще трябва да се завърна в Звездна база 1, а ромуланците най-вероятно ще завземат тази част от космоса. Но мисля, че ще успея. Аргументите ми са толкова силни, че Вицерегентът на Емдън и Полицаят на мира на Джурнамория няма да могат да устоят.“

— Протестирам срещу безцеремонното ви поведение, капитане — каза ледено Вицерегентът. — Вашата технология трябваше да помага, а не да отвлича. Настоявам да бъда върнат незабавно на планетата. В момент на война присъствието ми там е задължително.

От другата страна на транспортната зала стоеше Полицаят на мира Ганеса с кръстосани пред малкия си бюст ръце. Тя оглеждаше присъстващите мълчаливо до момента, в който Спок се опита да я придружи по коридора. Тогава тя го удари с все сила.

— Тя е много силна, капитане. Не очаквах, че у джурнаморианците се крие толкова сила.

— Опитай се да ме докоснеш още веднъж и ще ти покажа джурнаморианска сила.

— Никой няма да ви навреди, Полицай. Давам думата си — каза Кърк.

— Вашата дума? Какво е това? Обещание от този, който е на страната на Емдън? На този, който ме е отвлякъл? Как успяхте да ме откраднете? „Бор“ е най-силният и най-сигурен кораб и все пак не беше задействана никаква аларма, когато вашата група влезе.

— Влезе ли? — попита объркано Маккой.

— Сигурно сте използвали газ, за да отровите екипажа ми.

— Изпадала ли е в безсъзнание, мистър Кайл? — попита Маккой, загрижен за здравето ѝ. — Един удар по главата може да причини това за известно време.

— Докторе, тя пристигна цяла и невредима, въпреки че се съпротивляваше като луда. Не знам за какво говори.

— Вицерегент, Полицай, моля, придружете ме. И тъй като изглежда, че не желаете да го направите по личната ми молба, то аз като капитан на този кораб ви нареждам да изпълните заповедта ми — в ръцете на охраната се появиха фазери. — Моля, придружете нашите гости до дека за арестанти.

— До дека за арестанти? — повтори Фалда. — Значи ме арестувате. Ще настоявам договорът между Емдън и Федерацията да бъде считан за невалиден заради поведението ви. А ако ме заробите, наследникът ми ще го направи.

— Виждате ли с какъв боклук сте се съюзили, Фалда? — обърна се към него Ганеса. — Те наистина са предатели, както казваха ромуланците.

— Не вярвам на ромуланците — мотивите им са прекалено прозрачни. Но може би избързах. Те вероятно щяха да застанат на страната на Емдън.

— Те са на страната на Джурнамория сега, измет такава — изрече жената и вдигна гордо глава. Фалда хвърли на Кърк един убийствен поглед и го последва на дискретна дистанция — достатъчно близо, за да държи под око Ганеса, но достатъчно далеч, за да избегне евентуалната ѝ внезапна атака.

Когато охраната и двата враждуващи индивида изчезнаха в турбоасансьора, Маккой хвана Кърк за ръката и го накара да се обърне.

— Какво означава това, Джим? Не можете да задържате лидерите на две планети по този начин. Това е насилие, което...

— Трябва да спазваме правото за ненамеса в чужди цивилизации. Не съм забравил това. Но това, което възнамерявам да

направя, е да се намеся доста. Трябва да уредя нещата по мирен начин — така, че нито една от страните да не съобщи на „Старфлийт“ за сегашните ми действия.

— Ще те обесят, Джим, и целия екипаж. Нямам особено желание да увисна на врата си.

— Прав си, докторе — намеси се Спок, който слизаше по стъпалата. — И без това вратът ти е доста дълъг. Всяко допълнително удължаване ще ти придаде вид като на една от твоите земни пуйки.

Кърк хвана доктора за ръката и здраво я стисна, като искаше да го накара да не отговаря на саркастичната забележка на Спок. А самият той се обърна към него:

— Готова ли е затворническата клетка за гостите ни?

— Да, капитане. Пожелавам ви късмет.

— Не мисля, че вярвате в късмета, мистър Спок.

— Не вярвам, капитане. Но е очевидно, че вие вярвате, защото иначе не бихте се решили на такова нещо.

— Да вървим. Искам да видя как вървят нещата — турбоасансьорът се завърна и триото влезе в него. Преди да навлязат в затворническото пространство, Спок извади запушалки за уши от джобовете си и ги подаде на Кърк и Маккой. Едни запази и за себе си.

— Това за какво е? — попита Маккой.

— Помолих мистър Спок да ги конструира за наша употреба. Те филтрират всичко, освен честотите между двеста и петдесет и две хиляди херца.

— Това е нормалният обхват на човешките гласове.

— Те филтрират хармоници и други интересни, но неизследвани досега части от речта. Това, което чувате, ще звучи плоско и дори безинтересно, но скоро ще разберете причината за запушалките за уши.

Кърк направи жест към двамата си приятели да излязат от турбоасансьора. Мистър Нийл стоеше наблизко с вече запушени уши. В голямата клетка, където преди Лорелей беше сама, сега имаше двама посетители. Нито Вицерегентът на Емдън, нито Полицаят на мира на Джурнамория бяха особено доволни от присъствието на крехката жена.

— Ние протестираме, Кърк. Това е насилие. Не можете да затваряте трима души в клетка с такъв размер.

— Особено, когато двама от тях са лидери — намеси се Вицерегентът, като хвърли поглед към Ганеса.

— Изглежда, че вече сте постигнали единодушие по един въпрос. Не искате да останете в тази клетка повече от необходимото. Не мисля, че ще останете тук задълго.

— Пуснете ни. Веднага! — заповеднически извика Полицаят.

— Накратко — обърна се той към Лорелей. — Моля ви за разговор насаме — дребната жена стоеше до Кърк. Протегна ръка към запушалките, които беше сложил в ушите си, но не направи опит да ги махне.

— Толкова малко ли ми вярвате? — попита тя.

— Лорелей, вие можете да бъдете вярна единствено на своята философия — това, на което сте се учили през целия си живот като говорител на Хайла. Не моля за повече. Ако искате да продължи тази война, не правете нищо, но през цялото време вие така акуратно ѝ се противопоставяте.

— Присъствието на вашия кораб ли предизвика войната? — попита тя. Кърк само кимна. Думите на жената като че ли се чуваха отдалеч заради запушалките в ушите му. Единствено видът ѝ му въздействаше или пък нейните феромони, които толкова много го привличаха. Дори със запушени уши Джим Кърк трябваше да се бори да устои на нейната магия.

— Бих искала да намеря някакво удовлетворение, като кажа: „Казах ви, че така ще стане.“ Това не ми е присъщо, но то подхожда на много от ситуациите. На Хайла почти няма възможност за изричане на такива думи. Ние знаем съдбата си и всички работим за нея.

— Не мога нищо повече да направя с Ганеса или пък с Фалда. Ще поговорите ли с тях? Само няколко минути. Опитайте се да ги убедите, че войната е глупава и че те всъщност трябва да се кооперират.

— Ще видя какво може да се направи, но няма да защитавам Федерацията ви.

— Защитавайте мира. И двамата искаме това.

Тя кимна. Умората от лицето ѝ изведнъж изчезна и тя се обърна към двамата в клетката. Веднъж тя се беше справила с цял екипаж и го беше убедила, че върви по грешен път. Сега имаше насреща си само

двама. Лорелей започна да говори — първо на езика на Хайла, а после на един общ език, разбираем и на Емдън и на Джурнамория.

Кърк стоеше до Спок и Маккой и следеше как жената бързо научаваше повече и повече от езика на Емдън.

— Наистина е забавно, капитане. Тя много бързо учи езици. Лорелей не само научава граматиката, но, изглежда, интуитивно разбира различните нюанси.

— Езикът на тялото е част от всичко това. Вижте — каза Маккой. — Виждате ли как тя леко повдига лявото си рамо и отпуска дясното, когато говори с Ганеса? Това може да има връзка с разбиране на положението, с почитта.

— Почит — повтори Кърк, като се усмихна. — Фалда и Ганеса не са видели и малка част от това, на което е способна Лорелей. В момента тя усъвършенства техния език.

— Отне й 4.93 минути — отбеляза Спок.

— За около пет минути тя опипва, пробва, търси им слабото място. В следващите десет ще ги накара да си подадат ръка — Кърк долови вибрацията в гласа на Лорелей дори със запушени уши. Тя излъчваше доверие, когато говореше за Верния път, за мира и за взаимното подпомагане. Като с някаква магическа пръчка намръщените и напрегнати лица на Ганеса и Фалда се промениха и бяха заменени от загриженост един за друг. Скоро там нямаше никакви антагонисти, а индивиди, които спореха в името на взаимноизгодното сътрудничество. В думите им вече нямаше обиди, когато обсъждаха възможните максимални придобивки за своите светове.

— Наистина е забавно — каза Маккой. — Тези двамата от водачи на воюващи армии се превърнаха в бизнеспартньори. Но как, аз всъщност чувствам това, което Лорелей им говори. Тя сигурно въздейства чрез звука.

— Убеден съм в това. Забележете силата й. Два вражески индивида се превръщат в приятели. А според мен Фалда и Ганеса са достатъчно силни лидери, за да убедят своите народи. Те ще се върнат на Емдън и Джурнамория с мирни планове, вместо с нова военна тактика. И ще се съюзят напук на соколите, които са ги обикаляли и са искали да ги плякосат.

Доволен, Джеймз Кърк даде да се разбере, че иска Лорелей и двамата лидери да останат сами, за да доизгледят всички останали

противоречия. Единственото нещо, в което сгреша, беше времето, което трябваше на Лорелей да убеди Ганеса и Фалда да си подадат ръка. Не беше десет минути, а осем.

* * *

— Не знам какво да правя с Лорелей — призна Кърк на Спок. Капитанът на „Ентърпрайс“ се облегна назад, вдигна уморено крака и ги постави на ръба на бюрото. Намираха се в неговата стая. Екипажът му беше зает с ремонта на „Ентърпрайс“. Приготвяха се за дългия обратен път до Звездна база 1. Лорелей беше постигнала забележителни успехи с Ганеса и Фалда, но техните кабинети бяха отказали да ги подкрепят в мирните им действия. Затова и на тях им беше предоставена възможността да говорят с Лорелей.

— Тя всъщност не е гражданин на Федерацията — изтъкна Спок. — И затова не може да работи като неин посланик.

— Не се тревожа за това. Можем да се споразумеем за някаква висока титла. Представител или съветник, или делегат без портфейл. Нещо, което звучи официално. Това е най-малкият проблем. Това, което не знам, е размерът на нейното влияние върху Емдън и Джурнамория.

— Тя няма да ги насъска против нас. Не и докато следва своя така наречен Верен път.

— Но, Спок — оживи се Кърк, като свали краката си от масата и се наведе напред, — трябва да мислим и за ромуланците. Те няма да се откажат от планетите, ако надушат пацифизма им, и ще ги дебнат, както вълци дебнат агънца.

— Метафората ви ми напомня за доктор Маккой.

— Все пак трябва да имаме предвид това.

— Разбира се, че трябва да покажем на ромуланците, че Федерацията няма да толерира интервенция в тази система.

Кърк поклати глава.

— Ако оставим Лорелей да действа тук, а тя ще успее, как ще държим ромуланците настрана.

Лекото помръдване в крайчеца на устните на Спок не остана незабелязано от Кърк. Нещо забавляваше научния му офицер. Каквото

и да е, сигурно е доста силно.

— Какво има, Спок?

— Една идея ми мина през главата, капитане. Мислите ли, че е възможно да организираме отвличането на Лорелей от ромуланците?

— Отвличане? Защо, те... — Кърк спря, а после се засмя. — Те няма да я убият. Но тогава предотвратяването на война между две враждуващи планети ще изглежда като детска игра, сравнено с усилията, които се изискват, за да се превърнат ромуланците в миролюбиви същества.

— Може би няма да е практично, но си заслужава да се помисли върху това, капитане.

— Прав сте, Спок. И докато усилията ѝ се увенчават с успех, тя ще поддържа мира много по-добре от който и да било. Виждам деня, в който такива, като Зарв и Лоритсън, ще останат без работа, а всички преговори за Федерацията ще се извършват от жители на Хайла.

— Това може да стане, ако възприемат политиката на Федерацията. За тях ние сме доста войнолюбиви.

— Вие сте Вулкан. Можете ли да убедите хайлианец, че не сме войнолюбци, че преследваме само мирни цели, но сме готови да се бием, за да предотвратим по-голямо насилие?

— Не, капитане. Не мога. Нито пък вие.

— Точно така, мистър Спок. Нека уведомим за решението си тези, за които се отнася.

Кърк започна да си подсвирква, но забеляза, че чува много тихо, тъй като ушите му още бяха запушени — той се усмихна. Нямахше да мине много време и запушалките за уши нямахше да са необходими повече на „Ентърпрайс“.

* * *

— Съгласни ли сте с плана? — попита Кърк.

— Лорелей се приема от жителите на Джурнамория — каза Ганеса, Полицаят на мира.

— От тези на Емдън също — поколеба се Фалда, а после добави: — Има някои несъгласия, които трябва да изгладим помежду си. Лорелей прие да ни помогне.

— Добре — и Кърк се обърна към екрана, където се виждаше Лорелей в затворническата клетка. — Лорелей, вие осъзнавате, че не представлявате официално Федерацията, нали?

— Това е моето желание. Аз също така не представлявам и Хайла, въпреки че съм неин говорител. Това е лична мисия.

— Федерацията може да изпрати по-късно посланик, за да оформи условията за търговски договор между двете планети.

— Прието — каза вицерегент Фалда. — Лорелей ни убеди, че обменът между културите ни ще е от взаимна изгода.

Кърк прикри изненадата си. Ако Лорелей е казала подобно нещо, то тя си е имала мотиви. Може би бягството от света на Федерацията и простирането на философията ѝ на Верния път ще бъде гарантирано, ако тя се реализира като представител на Емдън и Джурнамория. Това не го интересуваше. Това беше проблем за дипломати и политици. Той беше изпълнил нарежданията и беше предотвратил войната. Нахлуването на ромуланците в Орион арм засега беше спряно.

— Необходима ми е информация от Лорелей, преди да я телепортираме на Емдън.

— Каква е тя, Джеймз? — попита тихо Лорелей. За първи път той не усети объркващото ѝ влияние. Усещаше само едно любопитство.

— Няма как да контактуваме с Хайла, за да съобщим за вашето спасение. Експлозията на кораба ви е била внезапна и комуникационният ви офицер е успял да изпрати само сигнал SOS. Ще оценим съдействието ви да успеем да намерим Хайла.

Тя изгледа Кърк известно време, а после се усмихна.

— Преди аз бях упорита. Вие сте войнолюбци, но едновременно с това се и поучавате. Да, ще ви дам информация, която може да ви помогне в търсенето на Хайла.

После и двамата замълчаха. Кърк наруши тишината.

— Ще се срещнем отново, Лорелей. Уверен съм в това.

— Аз също, Джеймз. Ще се срещнем още веднъж при пощастливи обстоятелства.

Екранът беше изключен. Кърк се извърна на командното си кресло и каза към своите гости:

— Мистър Спок ще ви изпрати в транспортната зала и ще ви телепортира обратно на Емдън. Ако има нещо, от което се нуждаете,

моля, не се колебайте да се обърнете към Федерацията.

Но Ганеса и Фалда едва ли чува думите му. Те кимнаха покорно и напуснаха, като тихо разговаряха помежду си. Спок ги последва в турбоасансьора.

— Ето една щастлива двойка — каза Маккой.

— Хм, о, те просто дискутират... бъдещия си договор — каза Кърк с бляскав поглед.

— Започвате да говорите като Спок. Тези двамата са влюбени един в друг. Представете си само — да се мразят толкова дълго, а сега... Кой знае?

— Да, докторе, кой знае — Кърк се обърна към Сулу и поиска рапорт за състоянието на кораба.

— Транспортърът се активира. Ганеса, Фалда и Лорелей са телепортирани.

— Много добре, мистър Сулу. Задайте курс към Звездна база 1. Мистър Скот! — извика Кърк. — Имате ли нещо против, ако изискам фактор едно?

— Не мога да гарантирам за двигателите, но мисля, че могат да издържат фактор едно поне няколко седмици.

— Отлично. Задайте курс към дома, мистър Сулу. Фактор едно.

Сега за Джеймз Т. Кърк всичко се беше наредило добре. Екипажът беше възвърнал нормалната си работоспособност, всичко беше мирно и тихо.

„Ентърпрайс“ леко потрепера, когато излезе от орбита, и се стрелна право към Звездна база 1. И екипажът, и корабът имаха нужда от почивка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.